Kendare Blake

Anna în Veșmânt de Șânge

LEDA

Kendare Blake

Anna în Veșmânt de Sânge

Traducere din limba engleză şi note
de Adrian Deliu

LEDA
GRUPUL EDITORIAL CORINT
2015

Ilustraţia copertei: Alan Lynch Artists

Kendare Blake
Anna Dressed in Blood
2011

Unu

Părul uns cu briantină e un punct mort; fără jocuri de cuvinte.

La fel şi haina din piele, largă şi decolorată, deşi nu tot atât cât perciunii. Şi felul în care tot clatină din cap, deschizându-şi şi închizându-şi bricheta Zippo în ritm cu bâţâielile capului. Locul lui e în corpul de balet cu Jets şi Sharks[1].

La drept vorbind, eu am ochi pentru chestiile astea. Ştiu ce să caut, pentru că am văzut cam toate sortimentele de fantome şi de spectre pe care ţi le poţi imagina. Autostopistul bântuie o bucată din şoseaua şerpuită a Carolinei de Nord, mărginită de garduri din bare de fier nevopsite şi de o grămadă de nimicuri. Şoferii care nu bănuiesc nimic probabil că-l iau numai din plictiseală, închipuindu-şi că nu e decât un student care a citit prea mult Kerouac[2].

— Gagica mea mă aşteaptă, îmi zice acum pe un ton entuziast, de parcă ar urma s-o zărească în clipa în care am ajunge în vârful următorului deal.

Ciocăneşte tare cu bricheta în bord, de două ori, şi arunc o privire intr-acolo, ca să văd dacă nu cumva mi-a lăsat vreo urmă pe panou. Asta nu e maşina mea. Şi am îndurat opt săptămâni de îngrijit gazonul domnului Dean, colonelul în rezervă care stă la câteva case de mine, numai ca s-o pot lua cu împrumut. Pentru un bătrân de şaptezeci

[1] Aluzie la celebrul musical *West Side Story,* care descrie rivalitatea dintre două bande de adolescenţi din New York, autointitulate The Jets şi The Sharks. Subiectul e inspirat din piesa shakespeariană *Romeo şi Julieta.*

[2] Jean-Louis „Jack” Kerouac (1922-1969), romancier şi poet american, unul dintre pionierii „Generaţiei Beat”, alături de William S. Burroughs şi Allen Ginsberg.

de ani, are cea mai dreaptă spinare din câte am văzut vreodată. Dac-aş fi avut mai mult timp, aş fi putut sta o vară întreagă să-i ascult poveştile interesante despre Vietnam. Dar, în loc de asta, am curăţat tufele şi am săpat o parcelă de opt pe zece pentru trandafiri nou sădiţi, în vreme ce el mă urmărea cu o privire posacă, vrând să se asigure că-i va fi comoara în deplină siguranţă cu puştiul ăsta de şaptesprezece ani, într-un tricou vechi cu Rolling Stones şi cu mănuşile pentru grădinărit ale mamei sale.

Ca să spun adevărul, ştiind pentru ce aveam să folosesc automobilul, m-am simţit un pic vinovat. E un Camaro Rally Sport, albastru întunecat, model 1969, în stare impecabilă. Merge cât se poate de lin şi urlă în viraje. Nu-mi vine să cred că m-a lăsat să-l iau, oricât i-aş fi muncit eu în curte. Însă slavă Domnului că m-a lăsat, pentru că fără maşina asta aş fi fost în pom. E ceva care să-i atragă atenţia autostopistului, ceva care să merite efortul de a ieşi din pământ.

— Tre’ să fie destul de drăguţă, îi zic, fără prea mult interes.

— Da, frate, da, răspunde el şi, pentru a suta oară de când l-am luat, acum opt kilometri, mă întreb cum ar putea cineva să nu-şi dea seama că e mort.

Vorbeşte ca într-un film cu James Dean[3]. Şi mai e şi mirosul. Nu chiar de putred, dar categoric de vechi, plutind în jurul lui ca o ceaţă. Cum de-a putut cineva să-l confunde cu un om viu? Cum de-a putut cineva să-l ţină în maşină cale de şaisprezece kilometri, câţi sunt până la Podul lui Lowren, unde el, invariabil, înhaţă volanul şi aruncă maşina, cu tot cu şofer, în râu? Cel mai probabil, oamenii se simţeau înfioraţi de îmbrăcămintea şi de vocea lui, ca şi de mirosul de oseminte, acel miros pe care toţi par să-l cunoască, deşi, probabil, nu l-au adulmecat niciodată. Dar deja era prea târziu pentru ei. Se hotărâseră să ia un autostopist, şi doar nu erau să se lase înfricoşaţi de el şi să se răzgândească. Au încercat să pună raţiunea înaintea temerilor. N-ar fi trebuit s-o facă.

[3] Legendar actor american (1931-1955).

Pe scaunul din dreapta mea, autostopistul continuă să turuie, cu vocea asta care pare să vină din depărtare, despre fata lui de-acasă, una pe nume Lisa, şi despre cum are ea cel mai strălucitor păr blond şi cel mai drăguţ şi rumen zâmbet, şi despre cum vor fugi ei şi se vor căsători de îndată ce va reuşi el să se întoarcă din Florida, cu autostopul. A lucrat acolo o parte din vară pentru unchiul lui, la o firmă care vinde automobile: cea mai bună ocazie de a economisi bani pentru nunta lor, chiar dacă asta însemna să nu se vadă timp de câteva luni.

— Probabil c-a fost greu, să fii atât de mult timp departe de casă, îi zic, şi chiar există un dram de milă în vocea mea. Dar sunt sigur c-o să se bucure să te vadă.

— Mda, frate. Asta zic şi eu. Am tot ce ne trebuie, exact aici, în buzunarul de la geacă. O să ne căsătorim şi-o să ne mutăm pe litoral. Am un amic pe-acolo, unul Robby. Putem să stăm la el, până-mi găsesc o slujbă, să lucrez la maşini.

— Sigur, îl aprob eu.

Autostopistul are o expresie întristător de optimistă pe faţa luminată de lună şi de licărul beculeţelor de pe bord. N-a mai apucat să-l vadă vreodată pe Robby, evident. N-a mai apucat s-o vadă nici pe Lisa, fata lui. Asta pentru că, la vreo trei kilometri mai încolo, în vara lui 1970, s-a urcat într-o maşină, probabil foarte asemănătoare cu asta. Şi i-a spus cui o fi condus-o că avea în buzunarul de la geacă tot ce-i trebuia ca să înceapă o viaţă nouă.

Localnicii susţin că a fost bătut straşnic lângă pod, după care l-au târât înapoi printre copaci, unde l-au înjunghiat de vreo două ori, iar apoi i-au tăiat beregata. I-au împins cadavrul peste un dig, într-unul dintre râuleţele afluente. Acolo l-a găsit un fermier, după aproape şase luni, încurcat printre rădăcini, cu gura căscată de mirare, de parcă încă nu i-ar fi venit să creadă că a rămas înţepenit acolo.

Iar acum, el nu ştie că a rămas înţepenit aici. Niciunul dintre ei nu pare să ştie vreodată. În clipa asta, autostopistul fluieră şi clatină din cap în ritmul unei muzici inexistente. Probabil că încă aude ce-o fi fost la radio în noaptea în care l-au omorât.

E un tip foarte agreabil. Unul cu care-ţi face plăcere să mergi la drum. Dar când o să ajungem la podul ăla, o să fie mai furios şi mai urât decât oricare alt tip am mai văzut vreodată. Se spune că fantoma lui, etichetată drept Autostopistul Districtului 12, a omorât cel puţin o duzină de persoane şi a vătămat alte opt. Dar nu prea pot să-l învinuiesc cu adevărat. El n-a mai apucat să ajungă acasă şi să-şi vadă iubita, iar acum vrea ca nimeni altcineva să nu mai ajungă acasă.

Trecem de borna cu numărul douăzeci şi trei: podul e la mai puţin de două minute depărtare. Am parcurs drumul ăsta aproape în fiecare seară de când ne-am mutat aici, în speranţa c-o să-l prind în lumina farurilor, dar n-am avut noroc. Cel puţin, până când am ajuns la volanul acestui Rally Sport. Până acum, n-am avut parte decât de o jumătate de vară de străbătut acelaşi afurisit de drum, cu acelaşi afurisit de cuţit ascuns sub picior. Detest când se întâmplă aşa, ca un soi de expediţie la pescuit prelungită odios. Dar nu-i las niciodată să scape. Mereu apar ei, până la urmă.

Ridic uşor piciorul de pe acceleraţie.

— S-a întâmplat ceva, prietene? se interesează el.

Clatin din cap.

— Nimic, doar că nu e maşina mea, şi n-am bani s-o repar dacă-ţi trece prin cap să mă arunci de pe pod.

Autostopistul râde, numai că un pic cam prea zgomotos ca să fie un râs normal.

— Cred că ai băut ceva astă-seară, amice. Poate c-ar fi mai bine să mă laşi chiar aici.

Îmi dau seama prea târziu că nu trebuia să spun asta. Nu pot să-l las să coboare. Ar fi ghinionul meu să-l văd coborând şi dispărând. Trebuie să-l extermin cât timp e maşina în mers, fiindcă, dacă nu, aş fi nevoit să repet figura de la capăt, şi mă îndoiesc că domnul Dean ar fi dispus să-mi lase vehiculul pentru prea multe alte seri. Pe lângă asta, peste trei zile o să mă mut în Thunder Bay.

Mai e şi gândul că-l fac pe bietul amărât să treacă prin asta încă o dată. Dar e un gând fugitiv. El oricum e mort

deja.

Încerc să menţin acul vitezometrului la peste optzeci la oră: prea repede ca să se gândească să sară din maşină; totuşi, cu fantomele nu poţi fi niciodată sigur. Va trebui să mă mişc iute.

În clipa în care mă aplec să-mi iau cuţitul de sub picior, văd contururile podului profilându-se în lumina lunii. Şi, ca la un semnal, autostopistul apucă de volan şi-l smuceşte spre stânga. Încerc să-l reped înapoi spre dreapta şi-mi trântesc talpa pe frână. Aud scrâşnetul furios al cauciucului pe asfalt şi, cu coada ochiului, constat că faţa autostopistului a dispărut. Gata cu Joe simpaticul, gata cu părul lins şi zâmbetul nerăbdător. Nu mai e decât o mască de piele putrezită, cu găuri negre, goale, şi dinţii ca nişte pietre opace. Pare să zâmbească, dar poate că nu e decât un efect al descărnării buzelor.

În timp ce automobilul derapează şi încearcă să se oprească, nu-mi zăresc viaţa derulându-mi-se fulgerător prin faţa ochilor. Oare cum ar arăta? În esenţă, o peliculă cu fantome exterminate. În loc de asta, văd o înşiruire de imagini rapide, ordonate, ale trupului meu mort: una cu volanul străpungându-mi pieptul, o alta în care-mi dispare capul, în timp ce tot restul atârnă afară pe fereastra lipsă.

Un arbore apare ca din pământ, repezindu-se drept spre portiera din partea mea. Nu mai am timp să înjur, ci doar să smucesc volanul şi să apăs pe acceleraţie, şi iată copacul rămas în urma mea. Dar ceea ce nu vreau este să ajung la pod. Maşina e pe breteaua şoselei, iar podul nu are aşa ceva. E un pod îngust, din lemn, foarte vechi.

— Nu e chiar atât de rău să fii mort, îmi zice autostopistul, dând să mă prindă de braţ, încercând să-mi ia mâna de pe volan.

— Şi cum rămâne cu mirosul? şuier eu.

Cu toate câte s-au întâmplat, n-am scăpat din mână mânerul cuţitului. Nu mă întrebaţi cum: îmi simt încheietura de parcă oasele ar urma să se separe în vreo zece secunde şi, după cât m-a tras el de pe scaun, acum plutesc deasupra schimbătorului de viteze. Îl împing cu

şoldul în poziţia neutră (trebuia să fi făcut asta mai devreme) şi-mi scot cu iuţeală cuţitul din teacă.

Ceea ce se întâmplă în continuare e oarecum surprinzător: faţa autostopistului revine la loc şi verdele i se întoarce în ochi. Nu e decât un puşti care se holbează la cuţitul meu. Reuşesc să recapăt controlul asupra maşinii şi calc pe frână.

Smucitura opririi îl face să clipească. Mă priveşte.

— Am muncit toată vara pentru banii ăştia, îmi mărturiseşte încetişor. Fata mea o să mă omoare dacă-i pierd.

Inima îmi bate cu putere în urma sforţărilor de a stăpâni zdruncinăturile maşinii. Nu vreau să spun nimic. Nu vreau decât să termin odată cu asta. Şi totuşi, mă aud vorbind:

— Fata ta o să te ierte. Îţi garantez eu.

Cuţitul, pumnalul[4] tatălui meu, îmi stă uşor în mână.

— Nu vreau să mai trec iar prin asta, şopteşte autostopistul.

— E pentru ultima oară, îi zic, după care dau lovitura, trecându-i tăişul peste beregată, făcându-i o despicătură neagră, căscată. Degetele i se reped spre gât. Încearcă să lipească pielea la loc, dar ceva negru şi gros ca petrolul se revarsă din rană şi-l umple, curgându-i nu numai pe geaca retro, ci şi pe faţă, şi pe ochi, prin păr. Lucru destul de interesant, nu pare să atingă tapiţeria maşinii. Autostopistul nu ţipă în timp ce se chirceşte, dar poate că nici n-ar fi avut cum: beregata îi e retezată, iar lichidul negru i s-a scurs până în gură. În mai puţin de un minut, dispare, fără să lase vreo urmă.

Îmi trec degetele peste scaun. E uscat. Pe urmă, cobor din maşină şi-i fac o inspecţie de jur împrejur, pe cât e posibil pe întuneric, căutând zgârieturi. Cauciucul încă fumegă, şi s-a topit. Parcă-l aud pe domnul Dean scrâşnind din dinţi. Peste trei zile părăsesc oraşul, şi acum o să-mi petrec cel puţin una dintre ele montând un set nou de

[4] În original se foloseşte denumirea de *athame,* care desemnează un pumnal cu două tăişuri, de obicei cu mâner negru, întrebuinţat în ceremonialurile cultului Wicca.

anvelope Goodyear. Dacă stau să mă gândesc, poate nici n-ar trebui să-i duc maşina înapoi până când nu-i pun noile cauciucuri.

Doi

E trecut de miezul nopţii când parchez automobilul Rally Sport pe aleea din faţa casei noastre. Domnul Dean probabil că e treaz încă, la cât e de viguros şi de îmbibat de cafea neagră, şi mă priveşte cum înaintez cu grijă de-a lungul străzii. Totuşi, nu aşteaptă să-i returnez maşina decât dimineaţă. Dacă mă trezesc suficient de devreme, am timp s-o duc la atelier şi să-i înlocuiesc cauciucurile înainte ca el să remarce vreo diferenţă.

În timp ce străpung cu lumina farurilor întunericul curţii, revărsând-o pe faţada casei, zăresc două punctuleţe verzi: ochii motanului mamei. Când ajung la uşa din faţă, nu-l mai văd la fereastră. Asta o s-o informeze că am venit acasă. Tybalt, aşa se numeşte motanul. E un neascultător şi nu prea ţine la mine. Nici eu nu prea ţin la el. Are bizara manie de a-şi smulge tot părul din coadă, lăsând mici smocuri negre pretutindeni prin casă. Dar mamei îi place să aibă un motan prin preajmă. La fel ca majoritatea copiilor, ei pot să vadă şi să audă chestii care deja sunt moarte. O şmecherie utilă, când trăieşti cu noi.

Intru în casă, îmi scot pantofii şi urc treptele câte două. Mor de nerăbdare să fac un duş: vreau să-mi spăl mirosul de pământ şi de putred de pe încheietura mâinii şi de pe umăr. Şi vreau să văd cum arată pumnalul tatei, ca să-l curăţ de orice substanţă neagră ar putea avea pe tăiş.

În capătul de sus al scării, mă împiedic de o cutie şi scap un „Ce naiba!” un pic cam prea tare. Trebuia să mă fi aşteptat. Îmi duc viaţa într-un labirint de cutii pentru lucruri. Eu şi mama suntem ambalatori profesionişti: nu ne încurcăm cu cutii din carton aruncate pe lângă magazinele alimentare sau cu băuturi. Avem cutii clasa întâi, rezistente la nivel industrial, întărite, cu etichete permanente. Chiar şi pe întuneric pot să văd că tocmai m-

am împiedicat de Ustensile pentru Bucătărie (2).

Mă duc în vârfurile picioarelor până în baie şi-mi scot cuţitul din rucsacul meu de piele. După ce l-am dat gata pe autostopist, l-am înfăşurat într-o bucată de catifea neagră, dar nu cu prea mare grijă. Mă grăbeam. Nu voiam să mai zăbovesc pe şosea şi nici în apropierea podului. Faptul că l-am văzut pe autostopist dezintegrându-se nu m-a înfricoşat. Am văzut eu altele mai rele. Dar nu e genul de lucruri cu care să te obişnuieşti.

— Cas?

Îmi ridic privirea spre oglindă şi văd imaginea somnoroasă a mamei, cu motanul în braţe. Las pumnalul pe policioară.

— Bună, mamă. Iartă-mă că te-am trezit.

— Ştii că prefer oricum să fiu trează când vii tu. Ar trebui să mă trezeşti de fiecare dată, ca să pot dormi.

Nu mai stau să-i spun cât de tâmpit sună chestia asta; deschid robinetul şi încep să trec lama pe sub jetul de apă rece.

— Lasă-mă pe mine, îmi zice, punându-mi mâna pe braţ.

După care, evident, mă apucă de încheietură, fiindcă vede urmele care încep să mi se învineţească pe tot antebraţul.

Mă aştept să aud din partea ei ceva matern; mă aştept să măcăne ca o raţă îngrijorată timp de câteva minute, apoi să dea fuga în bucătărie ca să aducă gheaţă şi un prosop ud, chiar dacă vânătăile nu sunt în niciun caz cele mai rele urme cu care m-am ales vreodată. De data asta, totuşi, n-o face. Poate din cauză că e târziu şi e obosită. Sau, poate, pentru că, după trei ani, începe în sfârşit să înţeleagă că n-am de gând să renunţ.

— Dă-mi-l mie, îmi cere, cu blândeţe, şi eu i-l dau, fiindcă deja am reuşit să curăţ ce era mai rău din substanţa neagră.

Îl ia şi pleacă. Îmi dau seama c-o să facă la fel ca de fiecare dată, adică să fiarbă cuţitul şi apoi să-l înfigă într-un vas mare cu sare, unde să stea la lumina lunii timp de trei zile. Iar după ce o să-l scoată, o să-l şteargă cu ulei de

scorţişoară şi-o să declare că e ca nou.

La fel obişnuia să facă şi cu tata. El se întorcea acasă după ce extermina o chestie deja moartă, iar ea îl săruta pe obraz şi-i lua pumnalul, cu aceeaşi grijă cu care o soţie normală îi ia soţului servieta. Stăteam amândoi, cu braţele încrucişate pe piept, şi ne tot uitam la cuţit cât timp stătea în vasul cu sare, transmiţându-ne unul celuilalt gândul că e un obicei caraghios. Mie totdeauna mi s-a părut ca un fel de exerciţiu al creării iluziei. De parcă era Excalibur[5] în stâncă.

Tata, însă, o lăsa să-şi facă damblaua. Ştia la ce se înhamă când a cunoscut-o şi s-a însurat cu ea, o Wicca[6] şatenă drăguţă, cu o ghirlandă de flori albe împletită la gât. Pe atunci, minţise, afirmând că şi el e Wiccan, negăsind altceva mai bun. Dar, în realitate, tata nu era mai nimic.

El doar iubea legendele. Se dădea în vânt după poveştile bune, basmele despre lume care o făceau să pară mai frumoasă decât e în realitate. Era înnebunit după mitologia greacă, de unde m-am pricopsit şi cu prenumele.

Aici au făcut un compromis, fiindcă mama îl adoră pe Shakespeare, aşa că am ajuns să mă numesc Theseus Cassio. Theseus, după cel care a ucis Minotaurul, iar Cassio, după blestematul locotenent al lui Othello. Mie mi se pare că sună de-a dreptul penibil. Theseus Cassio Lowood. Toată lumea îmi spune doar Cas. Presupun că ar trebui să fiu bucuros: tata iubea şi mitologia norvegiană, aşa că puteam să mă pomenesc botezat Thor, ceea ce ar fi fost practic insuportabil.

Răsuflu şi mă privesc în oglindă. Nu am semne pe faţă, nici urme pe cămaşa gri elegantă, exact după cum n-au

[5] Legendara spadă a regelui Arthur, despre care se spune că şi-ar fi cucerit dreptul de a urca pe tron smulgând această armă dintr-o stâncă.

[6] Curent religios neo-păgân apărut în Europa şi în America de Nord în a doua jumătate a secolului al XX-lea, interpretat în esenţă ca un cult al naturii şi al fertilităţii, după modelul celui din Europa premergătoare apariţiei creştinismului. „Wicca” este un termen anglo-saxon din perioada timpurie pentru „vrăjitoare”.

rămas urme nici pe tapiţeria automobilului Rally Sport (slavă Domnului). Arăt caraghios. Sunt îmbrăcat la patru ace, ca şi cum m-aş fi dus la o importantă întâlnire amoroasă, fiindcă tocmai pentru asta i-am spus domnului Dean că-mi trebuie maşina. Astă-seară, când am plecat de-acasă, am avut părul pieptănat pe spate, ba chiar şi cu un pic de gel prin el, dar după tărăboiul ăla afurisit a ajuns să-mi atârne pe frunte, în şuviţe brune.

— Ar fi bine să te grăbeşti şi să te duci la culcare, dragul meu. E târziu şi mai avem lucruri de împachetat.

E mama, care şi-a terminat treaba cu cuţitul. A apărut înapoi pe nesimţite şi stă rezemată de tocul uşii, în timp ce motanul negru îi dă târcoale în jurul gleznelor ca un peşte plictisit pe lângă un castel din plastic.

— Nu mai vreau decât să mă arunc sub duş, îi zic, iar ea oftează şi se întoarce să plece.

— L-ai rezolvat, nu-i aşa? mă întreabă peste umăr, aproape de parcă abia acum i-ar fi trecut gândul prin minte.

— Mda. L-am rezolvat.

Îmi zâmbeşte, dar gura ei pare tristă şi melancolică.

— A fost cât pe-aci, de data asta. Tu crezuseşi c-o să-l dai gata până la sfârşitul lui iulie. Acum suntem în august.

— A fost un vânat mai dificil, îi zic, luând un prosop de pe etajeră.

Credeam că n-o să mai zică altceva, însă ea se opreşte şi se întoarce din nou cu faţa spre mine.

— Ai mai fi rămas aici dacă nu l-ai fi prins? Ai fi renunţat la ea?

Nu stau să mă gândesc mai mult de câteva secunde, doar cât o pauză firească a conversaţiei, deoarece ştiam răspunsul dinainte ca ea să-şi sfârşească întrebarea.

— Nu. Apoi, când mama dă să plece, arunc bomba: Auzi, poţi să mă împrumuţi cu ceva bani pentru un set nou de cauciucuri?

— Theseus Cassio, mă apostrofează ea, cu un geamăt, iar eu fac o strâmbătură; totuşi, oftatul ei exasperat îmi spune că am un drum de făcut dis-de-dimineaţă.

Localitatea Thunder Bay, din Ontario, e destinaţia noastră. Acolo mă duc ca s-o extermin pe ea. Pe Anna. Anna Korlov. Anna în Veşmânt de Sânge.

— Asta îţi cam dă bătăi de cap, nu-i aşa, Cas? zice mama, de la volanul dubei U-haul[7].

Eu mereu îi zic că ar fi cazul să ne cumpărăm o camionetă a noastră, pentru mutări, în loc să tot închiriem. Dumnezeu mi-e martor că ne mutăm destul de frecvent, în urmărirea fantomelor.

— De ce spui una ca asta? o întreb şi ea face semn cu capul spre mâna mea.

Nu-mi dădusem până acum seama că tot lovesc cu degetele în geanta din piele în care ţin pumnalul tatei.

Printr-un efort de concentrare, nu mi-o retrag. Continui doar să lovesc, ca şi cum n-ar avea importanţă, ca şi cum ea ar exagera cu interpretarea lucrurilor.

— L-am omorât pe Peter Carver când aveam paisprezece ani, mamă, îi zic. Şi tot fac asta de atunci. Nimic nu mă prea mai surprinde.

Văd cum i se crispează faţa.

— N-ar trebui s-o spui aşa. Tu nu l-ai „omorât” pe Peter Carver. Tu ai fost atacat de Peter Carver, iar el era deja mort.

Mă uimeşte uneori cum se pricepe ea să schimbe sensul unei fraze doar prin faptul că foloseşte cuvintele potrivite. Dacă magazinul ei cu produse oculte ar da vreodată faliment, ar avea un viitor strălucit în comunicare.

Am fost atacat de Peter Carver, zice ea. Mda. Am fost atacat. Dar numai după ce am pătruns în casa părăsită a familiei Carver. Asta fusese prima mea misiune. Am acceptat-o fără permisiunea mamei, şi asta înseamnă de fapt că folosesc un eufemism. Am acceptat-o în ciuda urletelor de protest ale mamei, şi am fost nevoit să forţez încuietoarea ferestrei de la camera mea ca să pot pleca de-acasă. Dar am făcut-o. Am luat cu mine cuţitul tatei şi am

[7] Companie americană specializată în închirierea echipamentelor pentru mutări şi a spaţiilor de depozitare.

pătruns în casă. Am aşteptat până la două dimineaţa în camera în care Peter Carver şi-a împuşcat nevasta cu un pistol calibrul 44, după care s-a spânzurat cu propria lui curea în şifonier. Am aşteptat în aceeaşi cameră în care, doi ani mai târziu, fantoma lui asasinase un agent imobiliar care încerca să vândă casa, iar după un alt an, un inspector funciar.

Acum, când mă gândesc la întâmplare, îmi amintesc că-mi tremurau mâinile şi că stomacul era aproape să mi se întoarcă pe dos. Îmi amintesc cât de disperat fusesem să-mi îndeplinesc misiunea, să fac ceea ce se aştepta de la mine, la fel cum făcuse tata. Iar atunci când, în sfârşit, fantomele îşi făcuseră apariţia (da, fantome, la plural: am aflat atunci că Peter şi nevastă-sa se împăcaseră, descoperindu-şi un interes comun în asasinate), cred că am fost la un pas de leşin. Una dintre ele a ieşit din şifonier cu gâtul atât de vânăt şi îndoit, încât părea că e într-o rână, iar cealaltă s-a strecurat în sus prin podea, ca un prosop din hârtie într-o reclamă cu imaginea derulată invers. Abia a apucat să iasă dintre scânduri, mă mândresc s-o spun. Instinctul a prevalat şi am pironit-o acolo înainte ca ea să poată face vreo mişcare. Totuşi, Carver a reuşit să mă placheze în timp ce mă străduiam să-mi scot cuţitul din lemnul pătat cu ceea ce fusese nevastă-sa. Aproape că a reuşit să mă azvârle pe fereastră până să mă reped înapoi la pumnal, miorlăind ca un pisoi. Înjunghierea lui a fost aproape accidentală. Cuţitul oarecum mi-a intrat în el când îmi înfăşura funia în jurul gâtului şi mă silea să mă întorc. Partea asta nu i-am povestit-o niciodată mamei.

— Tu ar trebui să ştii mai bine, mamă, îi atrag atenţia. Numai ceilalţi oameni îşi închipuie că nu poţi să ucizi ceva care a murit deja.

Aş fi vrut să adaug că şi tata ştia asta, dar mă abţin. Ei nu-i place să vorbească despre el şi ştiu că n-a mai fost aceeaşi după moartea lui. Mama nu mai e întru totul prezentă de-atunci: din toate zâmbetele ei lipseşte ceva, ca şi cum ar avea o pată înceţoşată sau ar fi privită prin vizorul unei camere neclar reglate. O parte din ea l-a

urmat, indiferent unde s-o fi dus el. Ştiu că nu e din cauză că nu m-ar iubi. Dar nu cred că s-a închipuit vreodată crescând un băiat de una singură. Familia ei trebuia să alcătuiască un cerc. Iar acum suntem ca într-o fotografie din care a fost decupată imaginea tatei.

— O să fie gata uite-aşa, o asigur, pocnind din degete şi schimbând subiectul. Poate că nici măcar n-o să-mi petrec întregul an şcolar în Thunder Bay.

Ea se apleacă peste volan şi clatină din cap.

— Ar trebui să te gândeşti să stai mai mult. Am auzit că e un loc frumos.

Îmi dau ochii peste cap. Ea ştie că nu e aşa. Noi nu avem o viaţă liniştită. Nu e ca vieţile altora, unde există rădăcini şi obişnuinţe. Noi suntem ca un circ itinerant. Şi nici nu poate să pună asta pe seama faptului că tata a fost omorât, fiindcă tot călătoream şi când era el, deşi, recunosc, nu atât de mult. De-asta şi-a ales ea o astfel de muncă, să citească în cărţile de tarot şi să purifice aurele prin telefon, şi să vândă materiale oculte pe internet. Mama, vrăjitoarea pe mobil. Câştigă surprinzător de bine din asta. Chiar şi fără conturile moştenite de la tata, probabil c-am duce-o chiar la fix.

În clipa asta, înaintăm spre nord, pe o şosea sinuoasă care urmăreşte ţărmul Lacului Superior[8]. Sunt bucuros că am scăpat de Carolina de Nord, de ceaiul de la gheaţă şi accentul şi ospitalitatea care nu mi se potriveau. Când sunt pe drum, mă simt liber, când mă deplasez dintr-un loc în altul, şi abia când o să pun piciorul pe caldarâmul din Thunder Bay o să simt că am revenit la lucru. Deocamdată, pot să mă bucur de priveliştea pâlcurilor dese de pini şi a straturilor de roci sedimentare de pe marginea drumului, plângându-şi apele freatice ca pe un permanent regret. Lacul Superior e mai albastru decât albastrul şi mai verde decât verdele, iar lumina care pătrunde limpede prin

[8] Cel mai întins dintre Marile Lacuri ale Americii de Nord, cu o suprafaţă de 127.700 km2, învecinat cu statul canadian Ontario şi cu statele americane Minnesota (la nord şi la vest), Wisconsin şi Michigan (la sud).

geamuri mă face să-mi îngustez ochii îndărătul ochelarilor de soare.

— Ce-ai de gând să faci cu facultatea?

— Mamă, gem eu.

Exasperarea îmi dă dintr-odată în clocot. Ea îşi face obişnuitul tabiet jumate-jumate. Adică, pe jumătate acceptă că sunt ceea ce sunt, cu cealaltă jumătate insistă să fiu un copil normal. Mă întreb dacă aşa o fi procedat şi cu tata. Nu prea cred.

— Cas, oftează şi ea. Şi super-eroii merg la facultate.

— Eu nu sunt un super-erou, îi răspund.

În definitiv, asta mi se pare o etichetă îngrozitoare. E ceva care ţine de egocentrism, şi nu mi se potriveşte. Eu nu defilez peste tot îmbrăcat în spandex[9]. Nu fac tot ceea ce fac doar ca să primesc distincţii şi chei ale oraşelor. Lucrez din umbră, omorând ce ar fi trebuit să rămână mort. Dacă lumea ar şti cu ce mă ocup, probabil ar încerca să mă împiedice. Idioţii i-ar lua partea lui Casper[10], şi-atunci ar trebui să-l omor pe Casper, iar pe urmă *şi* pe ei, după ce Casper îi va muşca de beregată. Eu nu sunt un super-erou. Dacă e să fiu ceva, atunci sunt Rorschach[11] din *Watchmen.* Sunt Grendel[12]. Sunt supravieţuitorul din *Silent Hill*[13]*.*

---

[9] Tip de fibră sintetică remarcabilă prin elasticitatea sa, numită şi elastan. Este extrem de întrebuinţată la confecţionarea echipamentelor pentru sportivi; aici este vorba despre costumaţiile super-eroilor din benzile desenate şi din filme.

[10] Personajul principal al seriei de desene animate omonime, fantoma unui băieţel dolofan.

[11] Anti-eroul seriei de benzi desenate *The Watchmen,* necruţător luptător împotriva criminalităţii, pe care caută s-o nimicească indiferent de mijloace.

[12] Protagonistul unei lungi serii de benzi desenate, alter-egoul mascat al scriitorului de succes Hunter Rose, care în această ipostază ajunge să controleze crima organizată din New York.

[13] Numele unei serii de jocuri video horror create de japonezul Keiichiro Toyama. Scopul jocului este supravieţuirea în faţa atacurilor numeroşilor duşmani imaginari. În 2006 a apărut şi un film de lung-metraj inspirat din aceste jocuri, în regia lui Christophe Gans, cu Radha Mitchell şi Sean Bean printre interpreţii rolurilor principale.

— Dacă tot eşti atât de pornit să te ţii de asta pe perioada facultăţii, află că sunt oraşe destule cât să te ţină ocupat timp de patru ani, îmi zice, întorcând duba într-o benzinărie, ultima de pe partea Statelor Unite. Ce părere ai despre Birmingham? Oraşul ăla e atât de bântuit, încât ai putea da gata câte două fantome pe lună, şi probabil tot ţi-ar ajunge până după masterat.

— Mda, dar asta ar însemna să fac facultatea în căcatul ăla de Birmingham, îi zic, şi ea mă săgetează cu o privire, iar eu murmur o scuză.

O fi având ea cele mai largi vederi dintre toate mamele, lăsându-şi fiul adolescent să hoinărească nopţile ca să vâneze rămăşiţele asasinilor, dar tot nu-i face plăcere să audă cum cade din gura mea bomba cu „c”.

Opreşte în dreptul unei pompe şi trage aer adânc în piept.

— L-ai răzbunat încincit, să ştii, îmi zice.

Şi, până să-i pot spune că nu-i aşa, coboară din maşină şi închide portiera după ea.

Trei

Peisajul se schimbă cu repeziciune de îndată ce trecem graniţa spre Canada şi văd pe geam kilometri după kilometri de dealuri şi văi pline de păduri. Mama îmi spune că aşa ceva poartă numele de pădure boreală. De curând, din moment ce am început de-a binelea să ne tot mutăm, şi-a făcut un hobby din a cerceta intens fiecare loc nou în care aveam să ajungem. Susţine că asta o face să i se pară ca o vacanţă, dacă ştie unde preferă să mănânce şi ce vrea să facă de îndată ce ajungem acolo. Eu cred că o face să se simtă ceva mai acasă.

L-a lăsat pe Tybalt să iasă din cuşca lui, iar acum el îi stă cocoţat pe umăr, cu coada înfăşurată pe după gâtul ei. Pe mine nu mă învredniceşte nici măcar cu o privire. E pe jumătate siamez şi a moştenit caracteristica rasei, aceea de a-şi alege o persoană pe care o adoră şi de a-şi băga picioarele în toate celelalte. Nu că mi-ar păsa. Îmi place când mă scuipă şi dă cu labele spre mine, şi singurul lucru pentru care-l consider folositor e că, uneori, vede fantomele înaintea mea.

Mama fixează cu privirea norii de deasupra, fredonând ceea ce nu seamănă cu vreun cântec adevărat. Şi zâmbeşte la fel ca motanul ei.

— Cum de eşti atât de binedispusă? o întreb. Încă nu dormi pe tine?

— Ba dorm de atâtea ore, îmi răspunde. Dar am impresia c-o să-mi placă Thunder Bay. Şi, după cum arată norii ăştia, cred c-o să savurez destul timp locurile de pe-aici.

Îmi ridic şi eu privirea. Norii sunt enormi şi de un alb desăvârşit. Stau într-o nemişcare letargică pe cer, în timp ce noi intrăm cu maşina în ei. Îi privesc, fără să clipesc, până când îmi simt ochii uscaţi. Nu se mişcă, nici nu-şi

modifică forma în vreun fel.

— Intrăm cu maşina în nori nemişcaţi, şopteşte ea. Treburile au să-ţi ia mai mult timp decât crezi.

La faza asta, îmi vine să-i zic că e superstiţioasă, că nemişcarea norilor nu înseamnă nimic, şi, în plus, dacă stai să-i priveşti îndeajuns de mult, tot o să trebuiască să se mişte… dar asta ar însemna să fiu ipocrit, eu, care o las să-mi purifice cuţitul în sare sub lumina lunii.

Norii statici îmi provoacă, dintr-un oarecare motiv, senzaţia de rău de mişcare, aşa că revin cu privirea spre pădure, spre pătura de pini în nuanţe de verde, maro şi ruginiu, străpunsă de trunchiurile mestecenilor înălţate ca nişte oase. De obicei, sunt în toane mai bune în astfel de expediţii. Entuziasmul oferit de locurile noi, de o nouă fantomă de vânat, de noi lucruri de văzut… perspectivele astea îmi păstrează de obicei creierul însorit pentru cel puţin durata călătoriei cu maşina. Poate c-o fi de vină doar oboseala. Nu prea dorm, iar atunci când o fac, de regulă se strecoară şi câte un soi de coşmar. Dar nu mă plâng. Le-am tot avut încă de când am început să întrebuinţez pumnalul. Riscurile meseriei, presupun: subconştientul meu se eliberează astfel de toată frica pe care ar trebui s-o resimt când umblu prin locuri bântuite de fantome asasine. Şi totuşi, ar fi cazul să încerc să mă odihnesc puţin. Visele cele mai rele apar în noaptea de după o vânătoare reuşită, şi chiar nu s-au domolit deloc de când l-am răpus pe autostopist.

Cam după o oră şi numeroase tentative de a aţipi, Thunder Bay ni se iveşte prin parbriz, un oraş întins, cu mai mult de o sută de mii de locuitori. Trecem prin cartierul comercial şi prin cel financiar, fără să fiu impresionat. Wal-Mart e un complex util pentru cei vii, însă niciodată n-am văzut vreo fantomă comparând preţurile uleiurilor pentru motor sau încercând să-şi vâre nasul în consola de jocuri Xbox 360. Abia când ajungem în inima oraşului – partea lui cea mai veche, aşezată deasupra portului – încep să văd ceea ce caut.

Cuibărite printre locuinţele familiale reabilitate sunt

case cioplite în unghiuri nepotrivite, cu straturile de vopsea cojite şi jaluzelele atârnând strâmb la ferestre, ceea ce le face să arate ca nişte ochi vătămaţi. Abia dacă mai văd casele mai frumoase. Clipesc când trecem pe lângă ele şi-au dispărut, anoste şi irelevante.

De-a lungul vieţii, am fost în o mulţime de locuri. Locuri tenebroase, în care lucrurile au luat-o razna. Locuri sinistre, în care lucrurile încă o iau razna. Totdeauna am urât oraşele scăldate de soare, pline de clădiri recent ridicate, cu garaje pentru câte două maşini în nuanţele palide ale cojii de ou, înconjurate de peluze verzi presărate de copii veseli. Oraşele astea nu sunt cu nimic mai puţin bântuite decât celelalte. Doar se pricep să mintă mai bine. Mai mult îmi place să ajung în astfel de locuri, unde mirosul morţii îţi pătrunde în nări la fiecare a şaptea respiraţie.

Privesc apa Lacului Superior, întinsă lângă oraş ca un câine adormit. Tata spunea mereu că apa îi face pe morţi să se simtă în siguranţă. Nimic nu îi atrage mai mult. Nici nu îi ascunde mai bine.

Între timp, mama a pornit GPS-ul, pe care l-a botezat, cu afecţiune, Fran, după un unchi cu un deosebit simţ al orientării. Vocea bâzâită a lui Fran ne călăuzeşte prin oraş, îndrumându-ne de parcă am fi tâmpiţi: *Pregătiţi-vă să viraţi la stânga peste treizeci de metri. Pregătiţi-vă să viraţi la stânga. Viraţi la stânga.* Tybalt, simţind că se apropie sfârşitul călătoriei, s-a întors în cuşca lui, iar eu întind mâna şi-i închid uşa. Scuipă spre mine, ca şi cum mi-ar zice că putea să facă asta şi singur.

Casa închiriată de noi e mititică, un parter şi-un etaj proaspăt vopsite în maro cu chenare gri-închis şi obloane. E aşezată la poalele unui deal, la începutul unui drăguţ petic de pământ neted. Când ne oprim, nu vedem vecini care să se zgâiască la noi pe ferestre sau să iasă pe verande ca să ne salute. Casa pare liniştită şi singuratică.

— Cum ţi se pare? se interesează mama.

— Îmi place, îi răspund, sincer. Poţi să vezi când se apropie ceva.

Oftează. S-ar fi bucurat mai mult dacă m-ar fi văzut zâmbind, urcând în salturi treptele până pe veranda din faţă, dând uşa de perete şi gonind până la etaj, unde să strig piua-ntâi pentru dormitorul principal. Obişnuiam să fac chestii din astea când ne mutam într-o casă nouă împreună cu tata. Numai că pe-atunci aveam şapte ani. N-am de gând să-i las ochii istoviţi de drum să mă împingă spre ceva doar din remuşcare. Înainte să-mi dau seama, am ajunge să împletim cununi de margarete în curtea din spate şi să-l încoronăm pe motan ca rege al solstiţiului de vară.

Aşa că, în loc de asta, înhaţ cuşca cu motanul şi cobor din dubă. Nu trec nici zece secunde şi aud zgomotul paşilor mamei urmându-i pe-ai mei. O aştept să descuie uşa din faţă, după care intrăm, inspirând aerul clocit de vară şi vechiul praf lăsat de persoane străine. Intrarea dă spre un living spaţios, mobilat deja cu o canapea crem şi un fotoliu cu rezemători laterale pentru cap. Mai văd acolo o lampă din alamă, care ar avea nevoie de un abajur nou, şi o măsuţă pentru cafea dintr-un mahon întunecat. Ceva mai departe, se vede arcada din lemn care dă spre bucătărie şi spre sufrageria deschisă de alături.

Privesc prin penumbră spre scara din dreapta mea. Fără să fac zgomot, închid uşa după noi, aşez cuşca motanului pe canapea, apoi o deschid. În secunda imediat următoare, o pereche de ochi verzi îşi face apariţia, urmată de un trup negru, sinuos. E un truc pe care l-am învăţat de la tata. Sau, mai degrabă, pe care l-a învăţat tata de la el însuşi.

Plecase în Portland, urmărind un pont. Misiunea în cauză viza numeroasele victime ale unui incendiu dintr-o fabrică de conserve. El avea mintea plină de gânduri despre maşinării şi lucruri ale căror buze crapă când vorbesc. Nu fusese prea atent când închiriase casa în care ne mutaserăm şi bineînţeles că proprietarul nu pomenise despre faptul că o femeie şi copilul ei nenăscut muriseră acolo când soţul acesteia o îmbrâncise în jos pe scară. Astea sunt lucruri pe care lumea tinde să le vâre sub preş.

Există o ciudăţenie la fantome. Oricât ar fi fost de

normale, sau relativ normale, atunci când încă erau însufleţite, de îndată ce mor sunt prototipul obsedatului. Ajung să se fixeze pe ceea ce li s-a întâmplat şi rămân captive în momentul cel mai rău dintre toate. Nimic altceva nu mai există în lumea lor în afara tăişului acelui cuţit, sau a senzaţiei când mâinile alea li s-au strâns în jurul gâtului. Au mania să-ţi arate chestiile astea, de obicei prin demonstraţii. Dacă le cunoşti povestea, nu e greu să anticipezi ce-or să facă.

În acea zi anume, în Portland, mama mă ajuta să-mi duc cutiile în noua mea cameră de la etaj. Pe vremea aia, încă foloseam cutii din carton ieftin, şi plouase: cele mai multe dintre capace se înmuiaseră precum cerealele în lapte. Îmi amintesc cum râdeam de cât ne udaserăm şi de băltoacele în forma tălpilor de pantofi presărate de noi pe tot linoleumul din antreu. După zgomotul paşilor noştri târşâiţi, ai fi zis că în casă se mută o familie de golden retrieveri hipoglicemici.

S-a întâmplat la cea de-a treia noastră ascensiune pe scară. Eu plescăiam cu pantofii, făcând mizerie, şi tocmai îmi scosesem mănuşa pentru baseball din cutie, pentru că nu voiam să se păteze de apă. Atunci am simţit-o: ceva lunecând pe lângă mine pe scară, atingându-mi în treacăt umărul. Nu era nimic furios sau grăbit în atingerea aia. N-am spus-o vreodată nimănui, din cauza a ceea ce s-a întâmplat mai departe, dar a fost o senzaţie de ceva matern, ca şi cum aş fi fost dat, cu grijă, deoparte din drum. La vremea aia, cred, mi-am închipuit că era mama, care mă apuca de braţ, în joacă, fiindcă m-am întors zâmbind cu gura până la urechi, tocmai la timp cât să văd cum fantoma femeii se preface din vânt în pâclă. Părea să fie înveşmântată într-un cearşaf şi avea părul atât de decolorat, încât îi zăream faţa prin ceafă.

Mai văzusem fantome şi până atunci. Din moment ce crescusem alături de un tată ca al meu, devenise ceva la fel de obişnuit ca drobul din carne de vită din serile de joi. Dar nu mai văzusem niciodată vreuna care să-mi îmbrâncească mama aşa, din senin.

Am încercat să ajung la ea, dar am rămas în mână doar cu o bucată ruptă din cartonul cutiei. Mama a căzut pe spate, cu fantoma pâlpâind triumfătoare deasupra. Puteam să-i văd chipul mamei prin cearşaful plutitor. Lucru destul de ciudat, îmi amintesc că i-am zărit molarii din fundul gurii atunci când a căzut, şi că avea două carii în ei. Asta-mi vine în minte când mă gândesc la incidentul acela: senzaţia de silă, de greaţă, pe care am avut-o când am văzut cariile mamei. Ea a aterizat pe trepte, în fund, şi a scos un mic „o”, după care s-a rostogolit înapoi până s-a izbit de perete. După asta, nu-mi mai aduc aminte de nimic.

Nici măcar nu-mi amintesc dacă am mai rămas în casă. Bineînţeles că tata i-a venit de hac fantomei – probabil că în aceeaşi zi –, dar eu nu-mi mai aduc aminte de nimic altceva din Portland. Tot ce ştiu e că, după asta, tata a început să-l întrebuinţeze pe Tybalt, care pe-atunci era doar un pisoiaş, şi că mama încă mai şchiopătează în zilele dinaintea unei furtuni.

Tybalt examinează tavanul, adulmecă pereţii. Din când în când, coada îi zvâcneşte. Îl urmăm, în timp ce stă să cerceteze tot parterul. Când ajung după el în baie, încep să devin nerăbdător, fiindcă el pare să uite că are o misiune de îndeplinit şi preferă să se tăvălească pe gresia răcoroasă. Pocnesc din degete. El mijeşte ochii spre mine, revoltat, dar se ridică şi-şi continuă inspecţia.

Pe scară, ezită. Nu-mi fac griji. Ceea ce aştept de la el e să-l văd scuipând spre ceva nevăzut, sau oprindu-se tăcut şi fixând cu privirea neantul. Ezitarea nu înseamnă nimic. Pisicile sunt capabile să vadă fantomele, dar nu să le şi prevestească. Îl urmăm, urcând treptele, iar eu, din obişnuinţă, o iau de mână pe mama. Pe umăr am geanta mea din piele. Pumnalul e o prezenţă reconfortantă înăuntru, plus micul meu medalion cu Sfântul Cristofor.

La etaj sunt trei dormitoare şi o baie în toată regula, plus un mic pod cu scară rabatabilă. Miroase a vopsea proaspătă, ceea ce e bine. Lucrurile care sunt noi sunt de bine. Nicio şansă ca vreo chestie moartă să se fi ataşat de-

aici din sentimentalism. Tybalt îşi continuă drumul prin baie, după care intră într-un dormitor. Fixează cu privirea şifonierul, cu sertarele lui deschise, şuie, apoi priveşte cu dezgust patul fără aşternuturi. Pe urmă, se aşază şi-şi curăţă ambele lăbuţe din faţă.

— Aici nu e nimic. Hai să ne aducem lucrurile înăuntru şi să sigilăm.

Auzindu-mi propunerea de trecere la activitate, motanul leneş întoarce capul şi mârâie la mine, privindu-mă cu ochii lui ca două reflectoare verzi şi rotunzi precum ceasurile de perete. Nu-l iau în seamă şi întind mâna spre chepengul care dă spre pod.

— Au! strig, privind în jos.

Tybalt s-a căţărat pe mine ca pe un trunchi de copac. Îl apuc cu ambele mâini de spinare, iar el îşi înfige toate cele patru seturi de gheare în pielea mea. Şi mai şi toarce.

— Doar se joacă, dragă, îmi zice mama, desprinzând cu grijă gheară după gheară din hainele mele. O să-l vâr înapoi în cuşca lui şi o să-l închid în dormitor până terminăm de adus cutiile înăuntru. Poate c-ar fi bine să cauţi prin maşină şi să-i găseşti litiera.

— Grozav, replic eu, sarcastic.

Dar mă conformez şi duc motanul în noua cameră a mamei, cu mâncare, apă şi litiera lui, înainte de a muta restul lucrurilor în casă. Nu ne ia decât două ore. Suntem experţi la asta. Şi totuşi, soarele începe să apună când îşi termină mama treburile vrăjitoreşti de bucătărie: fierbe uleiuri şi plante ca să ungă cu ele uşile şi ferestrele, practic lăsând pe dinafară tot ce n-a fost înăuntru când am intrat noi. Nu-mi dau seama dacă e o chestie eficientă, dar nici nu pot să afirm că n-ar fi. Totdeauna am fost în siguranţă în casele noastre. Ceea ce ştiu, totuşi, e că duhneşte a santal şi a rozmarin.

După ce terminăm de sigilat casa, aprind un mic foc în curtea din spate, după care, împreună cu mama, ardem tot ce găsim din ceea ce-ar fi putut să-i aparţină precedentului locatar: un colier cu mărgele purpurii lăsat într-un sertar, câteva suporturi artizanale de flori, şi chiar şi o cutie de

chibrituri micuţă care pare prea bine păstrată. N-avem nevoie de fantome care să revină după vreun lucru uitat. Mama îşi apasă degetul mare, ud, pe fruntea mea. Simt miros de rozmarin şi de ceva uleios şi dulceag.

— Mamă, oftez eu.

— Ştii regula. În fiecare dintre primele trei seri, replică ea, zâmbind, şi în lumina focului părul ei roşcat-cafeniu arată ca jarul. Asta o să te ţină la adăpost, adaugă ea.

— Asta o să-mi provoace acnee, protestez, dar nu fac nicio mişcare ca să mă şterg. Trebuie să încep şcoala peste două săptămâni, argumentez apoi.

Ea nu spune nimic. Doar îşi priveşte degetul înmuiat în uleiurile din plante, de parcă s-ar pregăti să şi-l apese între propriii ochi. Apoi, însă, clipeşte şi şi-l şterge de pantaloni.

Oraşul ăsta miroase a fum şi a lucruri care putrezesc pe timpul verii. E mai bântuit decât crezusem că va fi, un întreg strat de activitate imediat sub suprafaţă: şuşoteli îndărătul râsetelor oamenilor, sau mişcări pe care n-ar trebui să le zăreşti cu coada ochiului. În majoritate, sunt inofensive: mici puncte reci jalnice sau gemete prin întuneric. Petice înceţoşate de alb care nu-ţi apar decât la Polaroid. N-am eu treabă cu ele.

Dar undeva pe-aici există şi una importantă. Undeva pe-aici e cea după care am venit eu, una îndeajuns de puternică încât să stoarcă de suflare gâturile celor vii.

Gândul mi se îndreaptă din nou spre ea. Anna. Anna în Veşmânt de Sânge. Oare ce trucuri o să încerce cu mine? Mă întreb dacă o să fie inteligentă. Oare o să plutească prin aer? O să râdă, o să ţipe?

Cum o să încerce ea să mă omoare?

Patru

— Ce-ai prefera să fii, troian sau tigru?

Asta mă întreabă mama, în timp ce stă aplecată deasupra plitei pe care prepară clătite din mălai. E ultima zi în care poate să mă înscrie la liceu, fiindcă mâine începe anul şcolar. Ştiu că a vrut s-o rezolve mai devreme, dar a fost ocupată să lege relaţii cu o serie de comercianţi din centrul oraşului, făcându-i să-i laude abilităţile de ghicitoare şi interesându-se dacă ei i-ar putea aduce necesarele materiale oculte. Se pare că există o lumânărească, imediat după ieşirea din oraş, care s-a declarat de acord să-şi impregneze produsele cu un anume amestec de uleiuri, obţinând un soi de lumânări descântate. Astfel de creaţii speciale ar urma să fie vândute prin prăvăliile din tot oraşul, mama expediindu-le şi clienţilor care-i solicită serviciile prin telefon.

— Ce întrebare mai e şi asta? Avem ceva gem?

— De căpşune, sau o chestie numită saskatoon[14], care seamănă cu afinele.

— O să aleg căpşunele, zic, făcând o mutră acră.

— Era vorba că trăieşti periculos. Încearcă nişte saskatoon.

— Trăiesc şi-aşa destul de periculos. Ia zi, ce-i cu întrebarea aia, despre prezervative[15] sau tigri?

Îmi pune în faţă o farfurie cu clătite şi felii de pâine prăjită, fiecare având deasupra câte o grămăjoară de ceea ce sper din tot sufletul să fie gem de căpşune.

— Ai grijă cum vorbeşti, puştiule. Astea sunt mascotele şcolilor. Vrei să te duci la Sir Winston Churchill, sau la

[14] Arbust cu fructe comestibile, de forma unor bobiţe, întâlnit în Alaska, în vestul Canadei şi al Statelor Unite *(Amelanchier alnifolia).*

[15] Trojan este şi denumirea unei cunoscute mărci de prezervative comercializate în S.U.A.

Liceul teoretic Westgate? Din câte se pare, amândouă sunt destul de aproape.

Oftez. N-are importanţă. O să mă duc la ore şi-o să-mi iau examenele, după care o să mă transfer în altă parte, ca de obicei. Aici am venit ca s-o extermin pe Anna. Totuşi, trebuie să recunosc, Sir Winston Churchill e un nume destul de sclifosit pentru un liceu. Şi ar trebui să mă prefac că-mi pasă, doar ca să-i fac plăcere mamei.

— Tata ar fi vrut să fiu troian, rostesc încetişor, şi ea ezită doar pentru o secundă deasupra plitei, înainte de a-şi transfera cea din urmă clătită pe farfurie.

— Atunci, o să mă duc la Sir Winston Churchill, îmi zice.

Bafta mea. L-am ales pe cel sclifosit. Dar, aşa cum am zis, n-are importanţă. Am venit aici pentru o treabă, una care mi-a picat plocon în timp ce încă scotoceam fără succes după Autostopistul Districtului 12.

Şi mi-a sosit, în chip fermecător, prin poştă. Numele şi adresa mea pe un plic pătat de cafea, iar înăuntru, doar o fiţuică având înscris pe ea numele Annei. Scris cu sânge. Primesc astfel de ponturi de prin toată ţara, din toată lumea. Nu sunt mulţi capabili de ceea ce fac eu, însă sunt nenumăraţi cei care vor să-mi fac treaba în continuare, aşa că mă caută, întrebând pe la persoanele informate şi mergând pe urmele mele. Noi ne mutăm foarte des, dar cine ştie să mă caute mă găseşte destul de uşor. Mama anunţă pe un site ori de câte ori ne schimbăm domiciliul, şi totdeauna îi informăm pe câţiva dintre cei mai vechi prieteni ai tatei despre direcţia în care ne îndreptăm. Lună de lună, cu regularitatea unui mecanism, teancuri de fantome îmi zboară pe deasupra biroului meu imaginar: câte un e-mail despre persoane dispărute într-o biserică satanistă din nordul Italiei sau câte o tăietură din ziar despre misterioase sacrificări de animale în apropierea unui gorgan funerar al indienilor Ojibwe[16]. Nu mă încred decât în puţine surse. În majoritatea lor, legături de-ale tatei, veterani ai sabatului din care a făcut el parte pe

[16] Unul dintre cele mai importante popoare de amerindieni, cunoscut şi sub numele de Chippewa.

timpul facultăţii, sau eruditi cunoscuţi prin călătoriile lui şi datorită reputaţiei lui. Aceştia sunt cei în care pot să am încredere că nu m-ar trimite după potcoave de cai morţi. Ei îşi fac bine temele.

De-a lungul anilor, însă, mi-am creat şi eu vreo câteva contacte proprii. Când am privit literele roşii mâzgălite, împrăştiate de-a lungul bucăţelei de hârtie ca nişte urme de gheare cicatrizate, mi-am dat seama că pontul provine de la Rudy Bristol. După aspectul teatral. După aerul romantic gotic al pergamentului îngălbenit. De parcă ar fi trebuit să-mi închipui că însăşi fantoma ar fi fost autoarea mesajului, gravându-şi numele în sângele cuiva şi trimiţându-l ca pe o invitaţie tipărită la un dineu.

Rudy „Margaretă” Bristol e un băiat din New Orleans, adept înrăit al stilului goth. Nu e cu mult mai mare ca mine. Arde gazul servind la un bar situat în străfundurile Cartierului Francez, rătăcind pe undeva prin jurul vârstei de douăzeci şi cinci de ani şi dorindu-şi să fi avut tot şaisprezece. E slăbănog, palid ca un vampir, şi poartă prea multe veşminte din plasă ca să fie heterosexual. Până acum, m-a condus spre trei fantome bunicele: nimicite uşor şi repede. La drept vorbind, una dintre ele chiar era cu laţul de gât într-o pivniţă pentru legume, de unde şuşotea printre scândurile duşumelei, momindu-i pe noii locatari ai casei să i se alăture în ţărână. Am intrat, am spintecat-o şi am ieşit. Atunci a fost când a început să-mi placă Margaretă. Abia ceva mai târziu m-am deprins să-i apreciez şi personalitatea extrem de entuziastă.

L-am sunat încă din clipa în care i-am văzut scrisoarea.

— Hei, frate, de unde-ai ştiut că e de la mine? m-a întrebat.

Nu exista vreo nuanţă de dezamăgire în vocea lui, ci doar o tentă de entuziasm măgulit, care-mi amintea de un puştan oarecare văzut la un concert cu Jonas Brothers. Cam genul ăsta de fan e el. Dacă i-aş da voie, imediat şi-ar lua rucsacul în spinare şi s-ar ţine după mine prin toată ţara.

— Normal că numai de la tine putea să fie. Câte

încercări ţi-au trebuit până ai făcut literele cum ai vrut? Şi măcar sângele e veritabil?

— Mda, e veritabil.

— Ce fel de sânge e?

— De om.

Am zâmbit.

— Ţi-ai folosit propriul sânge, nu-i aşa?

S-a auzit ceva ca un pufnet, ca o foială.

— Uite ce e, vrei pontul, sau nu?

— Mda, dă-i bătaie, am răspuns, cu ochii pe fiţuică.

Anna. Chiar şi ştiind că nu e decât unul dintre trucurile ieftine ale lui Margaretă, tot mi se părea că numele ei scris cu sânge arată frumos.

— Anna Korlov. Asasinată în 1958.

— De cine?

— Nimeni nu ştie.

— Cum?

— Nici asta n-o ştie nimeni.

Începea să sune a ţeapă. Totdeauna există consemnări, mereu se investighează. Fiecare picătură de sânge vărsat lasă o dâră de documente de aici şi până în Oregon. Iar felul în care se străduia ca vorbele „nimeni nu ştie” să-i sune într-un chip cât mai înfricoşător începea să mă calce pe nervi.

— Şi-atunci, tu de unde ştii? l-am întrebat.

— Multă lume ştie, a replicat el. E povestea cu fantome preferată în Thunder Bay.

— Poveştile cu fantome se dovedesc de obicei că sunt chiar aşa ceva: poveşti. De ce-mi iroseşti timpul?

Am întins mâna după bucata de hârtie, pregătit s-o mototolesc în pumn. Dar n-am făcut-o. Nu ştiu de ce eram sceptic. Totdeauna lumea ştie. Uneori, chiar foarte multă lume. Dar nimeni nu face nimic în privinţa asta. Nimeni nu spune nimic. Toţi sunt cu luare-aminte la semnele prevestitoare de rău şi ţâţâie din buze când câte un nesăbuit neştiutor nimereşte în vizuina lupului. Le e mai simplu aşa. Asta le permite să trăiască la lumina zilei.

— Cu ea nu e genul ăla de poveste cu fantome, a insistat

Margaretă. Dacă umbli prin oraş să întrebi despre ea, n-o să afli nimic; numai dacă întrebi în locurile potrivite. Nu e o atracţie turistică. Dar ia să te nimereşti la oricare petrecere în pijamale de-a adolescentelor, şi-ţi garantez eu că la miezul nopţii o să ţi se spună povestea Annei.

— Asta pentru că eu umblu tot timpul pe la petrecerile în pijamale ale adolescentelor, am replicat, oftând.

Evident, probabil că Margaretă chiar asta făcea, la vremea lui.

— Şi, care-i treaba? l-am întrebat apoi.

— Avea şaisprezece ani când a murit şi era fata unor imigranţi finlandezi. Taică-său era deja mort, de boală, sau cam aşa ceva, iar maică-sa ţinea o pensiune prin centrul oraşului. Anna era în drum spre un bal de la şcoală când a fost omorâtă. Cineva i-a tăiat beregata, ca să folosesc un eufemism. Aproape că i-a retezat de tot capul de pe umeri. Se spune că era într-o rochie albă de petrecere, iar când au găsit-o, ajunsese să fie toată pătată de roşu. De-asta i se şi spune Anna în Veşmânt de Sânge.

— *Anna în Veşmânt de Sânge,* am repetat încetişor.

— Unii oameni cred că făptaşul a fost cineva care stătea în pensiune. Că a pus ochii pe ea vreun pervers, care a urmărit-o şi a lăsat-o să-şi verse sângele într-un şanţ. Alţii susţin că ar fi fost partenerul ei pentru bal, sau vreun iubit gelos.

Am tras aer adânc în piept, ca să mă smulg din transă. Povestea era urâtă, dar toate erau aşa, şi în niciun caz nu puteam spune că ar fi cea mai urâtă din câte auzisem. Howard Sowberg, un fermier din centrul statului Iowa, şi-a asasinat întreaga familie cu o foarfecă pentru grădinărit, când împungând, când sfârtecând, după caz. Iar întreaga lui familie consta într-o soţie, doi băieţi mici, un bebeluş abia născut, plus bătrâna lui mamă. Iată aici una dintre cele mai urâte poveşti din câte am auzit. Am fost foarte dezamăgit când am ajuns în centrul statului Iowa şi am constatat că fantoma lui Howard Sowberg nu avusese suficiente remuşcări ca să mai bântuie pe-acolo. Lucru destul de ciudat, de obicei tocmai victimele devin malefice

în viaţa de apoi. Cei cu adevărat răi îşi văd de drumul lor, arzând în iad sau prefăcându-se în ţărână sau reîncarnându-se în gândaci de bălegar. Ei îşi consumă toată furia cât sunt încă vii.

Margaretă trăncănea mai departe despre legenda Annei. Vocea îi era din ce în ce mai scăzută şi mai întretăiată de emoţie. Nu-mi dădeam seama dacă ar fi fost cazul să râd sau să mă enervez.

— Bun, şi ce face ea, acum?

Un moment de tăcere.

— A omorât douăzeci şi şapte de adolescenţi… din câte ştiu eu.

Douăzeci şi şapte de adolescenţi în ultima jumătate de secol. Începea din nou să sune a basm; dacă nu, părea să fie unul dintre cele mai ciudate mistere din istorie. Nimeni nu asasinează douăzeci şi şapte de adolescenţi şi scapă fără să fie hăituit printr-un castel de o gloată înarmată cu torţe şi furci. Nici măcar o fantomă.

— Douăzeci şi şapte de adolescenţi localnici? Cred că glumeşti. Nici vagabonzi, nici fugari?

— Păi…

— Păi, ce? Cineva te cam necăjeşte, Bristol, l-am apostrofat, cu o amărăciune care mi se urca tot mai mult în gât.

Nu-mi dădeam seama de ce. Şi ce dacă pontul ar fi fost fals? Mai aveam cincisprezece alte fantome care-şi aşteptau rândul. Una dintre ele era din Colorado, un oarecare tip gen Grizzly Adams[17], care-i masacra pe vânători pe un munte întreg. Uite, asta suna a distracţie.

— Nu s-a găsit niciodată vreun cadavru, mi-a răspuns Margaretă, forţându-se să-mi explice. Probabil, lumea şi-a închipuit că puştanii au fugit de-acasă sau au fost răpiţi. Numai ceilalţi adolescenţi ar fi putut să spună ceva despre Anna, şi normal că n-a vorbit nimeni. Ştii şi tu foarte bine cum e.

[17] John „Grizzly” Adams (1812-1860), om al muntelui şi vânător californian, care dresa urşi grizzly şi alte animale sălbatice pe care le captura, în folosul menajeriilor, al grădinilor zoologice şi al circurilor.

Mda. Ştiam foarte bine. Şi mai ştiam şi altceva. Povestea Annei nu se oprea la ceea ce-mi transmisese Margaretă. Nu-mi dau seama ce anume îmi spunea asta, hai să zicem că intuiţia. Sau poate că prenumele ei, mâzgălit cu roşu aprins. Poate că trucul ieftin şi masochist folosit de Margaretă chiar îşi făcea efectul, la urma urmei. Dar ştiam. Ştiam. O simţeam în măruntaie, iar tata mereu îmi spunea că atunci când măruntaiele tale îţi spun ceva, le asculţi.

— O să cercetez, am zis.

— Chiar?

Din nou, tonul entuziasmat, ca al unui beagle surescitat aşteptând să-i arunci frânghia.

— Am zis că o să cercetez. Dar mai întâi am ceva de terminat pe-aici.

— Ce anume?

I-am povestit pe scurt despre Autostopistul Districtului 12. El mi-a oferit câteva sugestii imbecile despre cum să-l momesc la suprafaţă, dar au fost într-atât de imbecile, încât nici nu mi le mai aduc aminte. Pe urmă, ca de obicei, a încercat să mă convingă să mă duc în New Orleans.

Personal, nu m-aş atinge de New Orleans nici cu o prăjină de trei metri[18]. Oraşul ăla e bântuit ca naiba, şi aşa îi trebuie. Nimeni pe lume nu-şi iubeşte fantomele mai mult decât oraşul ăla. Uneori, îmi fac griji pentru Margaretă; mă îngrijorează gândul că ar afla cineva despre ponturile pe care mi le dă, trimiţându-mă la vânătoare, şi că într-o zi m-aş vedea nevoit să-l vânez chiar pe el, sau o variantă spintecată a lui, care-şi târăşte membrele retezate prin cine ştie ce magazie.

L-am minţit în ziua aia. N-am mai stat să cercetez. În

[18] Expresie populară, având la origine o practică funerară din New Orleans: spaniolii din zonă obişnuiau să-şi depună morţii în morminte aflate la suprafaţa solului. După exact un an şi o zi, mormintele erau deschise, iar rămăşiţele, înfăşurate într-un giulgiu, erau împinse pe fundul gropii cu ajutorul unei prăjini în lungime de zece picioare (*tenfoot*), adică aproximativ trei metri. Din cauza climei, cadavrele se descompuneau foarte repede şi de aici această expresie, semnificând o puternică aversiune faţă de ceva care trebuie evitat cu orice preţ.

clipa în care am închis telefonul, ştiam deja că aveam să plec după Anna. Măruntaiele mele îmi spuneau că nu era doar o poveste. Şi, în plus, îmi doream s-o văd, în veşmânt de sânge.

Cinci

Din câte-am putut să-mi dau seama, Liceul teoretic şi profesional Sir Winston Churchill este exact ca oricare alt liceu pe care l-am frecventat vreodată în Statele Unite. Prima oră mi-am petrecut-o alcătuindu-mi orarul împreună cu îndrumătoarea şcolii, domnişoara Ben, o tânără femeie amabilă, cu o înfăţişare ca de pasăre, genul celor sortite să poarte gulere rulate şi lăbărţate şi să crească un număr prea mare de pisici.

Acum, pe coridor, toate perechile de ochi sunt îndreptate spre mine. E drept, sunt nou, şi diferit faţă de ei, dar asta nu e totul. Toată lumea e cu ochii pe toată lumea, pentru că e prima zi de şcoală şi copiii mor de curiozitate să afle cum li s-au transformat colegii peste vară. În mod cert sunt prin clădirea asta pe puţin cincizeci de înfăţişări noi-nouţe sau recondiţionate. Tocilara cu faţă palidă şi-a decolorat părul până la alb şi poartă la gât o zgardă pentru câini. Puştiul costeliv din lotul de atletism şi-a petrecut lunile iulie şi august ridicând greutăţi şi cumpărându-şi tricouri mulate.

Cu toate astea, ochii celorlalţi au tendinţa să zăbovească mai mult asupra mea, din cauză că, deşi sunt nou, nu mă comport ca atare. Abia dacă arunc vreo privire spre numerele sălilor de clasă pe lângă care trec. Tot o să-mi găsesc eu clasele până la urmă, nu? N-am motive să intru în panică. În plus, sunt vulpoi bătrân în privinţa asta. Am trecut prin douăsprezece licee în ultimii trei ani. Şi am ceva de căutat.

Am nevoie să fiu conectat la reţeaua mondenă. Am nevoie să-i determin pe ceilalţi să stea de vorbă cu mine, ca să le pot pune întrebările la care am nevoie să mi se răspundă. Aşa că, ori de câte ori mă transfer undeva, o caut pe tipa cea mai tare din parcare.

În fiecare şcoală există câte una. Fata care ştie tot şi pe toată lumea. Aş putea încerca să leg o prietenie instantanee cu cel mai tare dintre sportivi, presupun, însă niciodată n-am fost bun la aşa ceva. Eu şi tata n-am stat niciodată să urmărim transmisiuni sportive sau să practicăm sporturi de contact. Sunt în stare să mă lupt cu morţii cât e ziua de mare, însă un placaj de fotbal american mă poate lăsa leşinat. Fetele, pe de altă parte, mi s-au părut totdeauna la îndemână. Nu ştiu precis de ce. Poate că răspunzătoare ar fi atracţia necunoscutului şi o înfăţişare meditativă bine alcătuită. Poate o fi un lucru pe care am impresia că-l zăresc uneori în oglindă, ceva care-mi aduce aminte de tatăl meu. Sau poate că sunt, pur şi simplu, al naibii de plăcut la vedere. Aşa că umblu să cercetez coridoarele până când o zăresc, în sfârşit, zâmbitoare şi înconjurată de lume.

N-ai cum s-o confunzi: regina şcolii e totdeauna drăguţă, dar asta e de-a dreptul frumoasă. Are părul blond în valuri cam de un metru şi buzele de culoarea piersicilor coapte. De îndată ce mă vede, îşi lasă brusc bărbia în jos. Un zâmbet îi apare imediat pe chip. Ea e fata care obţine tot ce-şi doreşte la Winston Churchill. E favorita profesorilor, regina balurilor şi figura centrală a petrecerilor. Orice-aş vrea să aflu, ea poate să-mi spună. Ceea ce şi sper c-o să facă.

Când trec pe lângă ea, o ignor ostentativ. După numai câteva secunde, îşi abandonează grupul de prieteni şi se repede lângă mine.

— Salut. Nu te-am mai văzut pe-aici.

— Tocmai m-am mutat în oraş.

Zâmbeşte din nou. Are o dantură perfectă şi ochi calzi, ciocolatii. Te dezarmează instantaneu.

— Atunci, o să ai nevoie de ceva ajutor ca să te adaptezi. Eu sunt Carmel Jones.

— Theseus Cassio Lowood. Ce părinţi sunt ăia, care-şi botează copilul Carmel[19]?

[19] Numele unui munte din Siria pe care se află mănăstirea călugărilor cerşetori cunoscuţi, din această cauză, sub denumirea de carmeliţi.

— Ce părinţi sunt ăia, care-şi botează copilul Theseus Cassio? ripostează ea, râzând.

— Hippioţi, îi răspund.

— Exact!

Râdem amândoi, iar râsul meu nu e unul în totalitate prefăcut. Carmel Jones e stăpâna şcolii ăsteia. Pot să-mi dau seama după felul în care merge, ca şi cum n-ar fi avut nevoie niciodată în viaţă să îngenuncheze. Pot să-mi dau seama după cum se împrăştie lumea din calea ei ca păsările din faţa unei pisici la pândă. În acelaşi timp, nu pare să fie cu nasul pe sus sau să pretindă privilegii, aşa cum fac multe dintre fetele astea. Îi arăt orarul meu, iar ea remarcă faptul că în ora a patra avem biologia împreună şi – chiar mai bine de-atât – că pauza de prânz ne-a fost programată în acelaşi timp. Când mă lasă în faţa clasei în care am ora a doua, întoarce capul şi-mi face cu ochiul peste umăr.

Reginele şcolii sunt doar o componentă a misiunii mele. Numai că, uneori, îmi vine greu să ţin minte asta.

La prânz, Carmel îmi face semne, dar nu mă duc imediat spre ea. N-am venit aici ca să mă cuplez pe cineva şi nu vreau să-i ofer impresii greşite. Şi totuşi, e extrem de drăguţă, ceea ce mă determină să-mi spun că toată popularitatea şi uşurinţa de a se descurca au făcut-o să fie, probabil, incredibil de plicticoasă. Pentru mine, ea semnifică în prea mare măsură lumina zilei. Şi, ca să fiu sincer, la fel şi toţi ceilalţi. La ce v-aţi aştepta? Mă mişc foarte mult peste tot şi-mi petrec prea multe nopţi târzii exterminând tot felul de chestii. Cine s-ar putea împăca vreodată cu aşa ceva?

Scrutez restul sălii de mese, notându-mi în minte toate grupurile distincte şi întrebându-mă care dintre ele ar putea cel mai degrabă să mă conducă spre Anna. Adepţii stilului goth ştiu povestea cel mai bine, dar sunt şi mai greu de prins în plasă. Dacă le-ar trece prin cap că mă gândesc la modul serios să le omor fantoma, probabil că aş ajunge să am de-a face cu o gaşcă de pretendenţi la titlul

de Buffy Spaima Vampirilor, cu ochii conturaţi de rimel negru, purtători de crucifixuri, vânzolindu-se în jurul şi pe la spatele meu.

— Theseus!

La naiba, am uitat s-o anunţ pe Carmel să-mi spună Cas. Ultimul lucru de care-aş avea nevoie ar fi ca figura cu „Theseus” să se răspândească şi să prindă. Îmi croiesc drum spre masa ei, văzând din mers cum toată lumea de prin preajmă face ochii mari. Vreo zece fete probabil că tocmai s-au îndrăgostit subit de mine, din moment ce au văzut-o pe Carmel că mă agreează. Sau, cel puţin, aşa susţine sociologul din mintea mea.

— Bună, Carmel.

— Bună. Cum ţi se pare SWC?

Îmi notez în minte să nu mă refer niciodată la liceu cu prescurtarea „SWC”.

— Nu prea rău, mulţumită faptului că m-ai condus azi-dimineaţă. Şi, apropo, în general mi se spune doar Cas.

— Caz?

— Mda. Dar cu un „s” mai moale. Ce se mănâncă la prânz pe-aici?

— De obicei, ne ducem la Pizza Hut, acolo, îmi răspunde, făcând un semn vag cu capul, iar eu mă întorc şi privesc vag în direcţia indicată. Şi, Cas, continuă ea, de ce te-ai mutat în Thunder Bay?

— Pentru peisaj, îi zic şi zâmbesc. Sincer să fiu, nu m-ai crede dacă ţi-aş spune.

— Pune-mă la încercare, insistă ea.

Şi-mi vine din nou în minte gândul că, de fapt, Carmel Jones ştie precis cum să obţină ceea ce vrea. Dar, în acelaşi timp, îmi dă şi ocazia să fiu total sincer. Buzele mele chiar încep să se mişte, alcătuind cuvintele *Anna, am venit pentru Anna,* când afurisita de Oştire Troiană se desfăşoară în spatele nostru într-o aliniere a tricourilor lotului de lupte de la Winston Churchill.

— Carmel, zice unul dintre ei şi, fără să-mi întorc privirea, îmi dau seama că e, sau a fost până foarte de curând, iubitul lui Carmel.

Felul în care-i pronunţă numele îl face să i se lipească de obraji.

Pe de altă parte, după cum reacţionează Carmel, cu o ridicare a bărbiei şi o arcuire a sprâncenelor, îmi închipui că el e mai degrabă un fost.

— Ce faci, vii diseară? o întreabă el, ignorându-mă total.

Îl privesc amuzat. E o stare de alarmă cu totul specială la infanteriştii sportivi din raionul patru[20].

— Ce e diseară? mă interesez eu.

— Petrecerea anuală de Capătul Lumii, mă informează Carmel, dându-şi ochii peste cap. Ceva care se organizează dintotdeauna, în seara primei zile de şcoală.

Mă rog, dintotdeauna, sau cel puţin de când a apărut în cinematografe *Legile Atracţiei*[21].

— Sună grozav, zic.

Neanderthalianul din spatele meu nu mai poate fi ignorat, aşa că întind mâna şi mă prezint.

Numai cel mai bou dintre boi ar refuza să-mi strângă mâna. Iar eu tocmai am nimerit peste cel mai bou dintre boi. Dă din cap spre mine şi zice un „Ce mai faci”. Nu se prezintă, dar o face Carmel în locul lui.

— El e Mike Andover, îmi zice, apoi gesticulează şi spre ceilalţi din şirul de boi. Şi Chase Putnam, şi Simon Parry, şi Will Rosenberg.

Toţi fac semne cu capul spre mine, ca nişte dobitoci desăvârşiţi, cu excepţia lui Will Rosenberg, care-mi strânge mâna. E singurul care nu pare să fie un cretin cu diplomă. Poartă o geacă largă cu o literă pe ea[22] şi stă cu

---

[20] Expresie uzuală provenită din anunţurile auzite în difuzoare prin supermarketuri sau hipermarketuri, *clean up on aisle four,* atunci când se varsă sau se împrăştie diverse substanţe pe jos şi e necesară trimiterea unei echipe pentru curăţenie. Numărul raionului, evident, diferă în funcţie de situaţie, însă în exprimarea figurată, indicând o situaţie de urgenţă, se foloseşte de regulă *aisle four (raionul patru).*

[21] *The Rules of Attraction,* film din 2002, în regia lui Roger Avery, cu James Van Der Beek, Ian Somerhalder şi Shannyn Sossamon, despre viaţa unor elevi de colegiu şi un triunghi amoros ciudat.

[22] În original, *letterman’s jacket* – *letterman* fiind un elev de liceu sau student la universitate care a câştigat o literă într-o activitate anume,

umerii lăsaţi, de parcă s-ar cam ruşina de ea. Sau, cel puţin, s-ar ruşina de actuala lui companie.

— Aşadar, vii, sau ce faci?

— Nu ştiu, răspunde Carmel, părând sâcâită. Trebuie să mă gândesc.

— Noi o să fim la cascade pe la zece, o anunţă el. Zi-mi dacă vrei să te iau cu maşina.

După ce-l vede plecând, Carmel oftează.

— Despre ce vorbeau? Ce cascade? o întreb, prefăcându-mă interesat.

— Petrecerea e la Cascadele Kakabeka. În fiecare an o mutăm în altă parte, ca să nu ştie poliţaii. Anul trecut a fost la Cascadele Trowbridge, dar toată lumea s-a speriat când…

Se întrerupe brusc.

— Când ce?

— Nimic. Doar o grămadă de poveşti cu fantome.

E posibil să fiu chiar atât de norocos? De obicei, am de aşteptat cam o săptămână până când apare o breşă convenabilă pentru discuţiile despre vânătoarea de fantome. Nu e tocmai subiectul cel mai uşor de abordat.

— Ador poveştile cu fantome. De fapt, mor să aud o poveste frumoasă cu fantome, îi zic, mutându-mă faţă-n faţă cu ea şi aplecându-mă înainte, rezemat pe coate. Şi chiar am nevoie de cineva care să-mi prezinte viaţa de noapte din Thunder Bay.

Ea mă priveşte drept în ochi.

— Putem să mergem cu maşina mea. Unde stai?

Mă urmăreşte cineva. Senzaţia e atât de acută, încât chiar îmi simt ochii încercând să mi se strecoare prin craniu şi căutând să-mi dea deoparte părul de la ceafa. Sunt prea mândru ca să mă întorc: am trecut prin prea multe porcării înfricoşătoare ca să mă poată descumpăni oricare atacator uman. Mai există şi vaga posibilitate ca eu doar să fiu paranoic. Dar nu cred că e cazul. Este ceva acolo, în urma mea, şi ceva care încă răsuflă, ceea ce mă

în special un sport, înscrisă ca o monogramă pe jachetă.

stânjeneşte. Morţii au mobiluri simple: ură, suferinţă şi derută. Ei ucid pentru că e singurul lucru care le-a mai rămas de făcut. Cei vii au necesităţi, iar cine m-o urmări e clar că vrea ceva de la mine, sau din ce e al meu. Şi asta îmi provoacă agitaţie.

Privesc drept înainte cu încăpăţânare, făcând pauze exagerat de prelungite în mers şi având grijă să aştept apariţia verdelui la fiecare intersecţie. În sinea mea, mă consider un idiot pentru faptul că am amânat cumpărarea unei maşini noi şi mă întreb unde aş putea să stau timp de câteva ore ca să mă reculeg şi să evit să fiu urmărit până acasă. Mă opresc, îmi dau jos de pe umăr rucsacul din piele şi scotocesc prin el, până când ajung să ţin în mână teaca în care mi se află pumnalul. Faza asta mă calcă pe nervi.

Trec pe lângă cimitir, o chestie jalnică, prezbiteriană, deloc bine întreţinută, cu pietrele funerare împodobite de flori ofilite şi panglici sfâşiate de vânt şi cu pete întunecate de noroi. Aproape de mine, una dintre pietre zace pe pământ, răsturnată, la fel de moartă ca şi persoana îngropată sub ea. Cu toată tristeţea lui, e în acelaşi timp un loc tăcut şi neschimbător, ceea ce mă linişteşte un pic. Văd o femeie stând în picioare în mijloc, o bătrână văduvă, privind piatra de mormânt a răposatului ei soţ. Paltonul de lână îi atârnă ţeapăn pe umeri şi are un batic subţire legat sub bărbie. Atât sunt de prins în gândurile referitoare la persoana care mă urmăreşte, încât am nevoie de un minut până să-mi dau seama că femeia poartă un palton de lână în august.

Un icnet îmi face gâtul să se zbată. Ea întoarce capul când aude zgomotul şi pot să văd, chiar de unde mă aflu, că nu are ochi. Doar o pereche de pietre cenuşii acolo unde odinioară fuseseră ochii; şi totuşi, ne fixăm cu privirile, fără să clipim. Cutele de pe obraji îi sunt atât de adânci, încât puteau foarte bine să fi fost trasate cu un marker negru. Sigur are o poveste a ei. Vreo poveste tulburătoare despre un blestem care i-a dat pietre în locul ochilor şi o readuce aici ca să-şi privească, după cum încep

să bănuiesc, propriile rămăşiţe. Numai că în clipa asta eu sunt urmărit. N-am vreme pentru aşa ceva.

Îmi deschid rucsacul şi-mi scot cuţitul, ţinându-l de mâner şi arătând lama doar ca un fulger trecător. Bătrâna îşi răsfrânge buzele şi-şi depărtează dinţii intr-un şuierat tăcut. Pe urmă, bate în retragere, cufundându-se lent în pământ, şi efectul e cumva asemănător vederii cuiva care-ţi face semne cu mâna de pe o scară rulantă. Nu simt nici pic de teamă, ci doar o vagă jenă pentru faptul că mi-a trebuit atât de mult până să observ că e moartă. Poate c-ar fi încercat să-mi tragă o sperietură dac-ar fi ajuns suficient de aproape, dar nu e genul de fantomă care ucide. Dac-aş fi fost oricine altcineva, poate că nici măcar n-aş fi remarcat-o. Cu toate astea, sunt obişnuit să observ astfel de lucruri.

— Şi eu.

Sar ca ars la auzul vocii, chiar de lângă umărul meu. Lângă mine e un băiat şi stă acolo Dumnezeu ştie de când. Are părul negru vâlvoi şi ochelari cu rame negre; un trup slăbănog, deşirat, ascuns sub veşminte care nu i se potrivesc. Am impresia că-l recunosc de la şcoală. Îmi face semn cu capul spre cimitir.

— O bătrânică înspăimântătoare, hm? zice el. Nu-ţi face probleme. E inofensivă, apare aici cel puţin trei zile pe săptămână. Iar eu nu pot să citesc decât gândurile celor care se concentrează de-a dreptul intens la ceva. Îmi zâmbeşte doar cu jumătate de gură. Totuşi, am senzaţia că tu totdeauna te concentrezi de-a dreptul intens.

Aud un bufnet de undeva de aproape şi-mi dau seama că mi-am lăsat pumnalul să cadă. Bufnetul pe care l-am auzit a fost scos la contactul dintre el şi fundul rucsacului meu. Îmi dau seama că băiatul de lângă mine e cel care m-a urmărit şi simt o uşurare la gândul că nu m-am înşelat. În acelaşi timp, perspectiva ca el să aibă abilităţi telepatice mi se pare derutantă.

Am mai cunoscut şi înainte tipi cu calităţi telepatice. Unii dintre prietenii tatei aveau aşa ceva, în diferite grade. Tata zicea că e ceva util. Mie mi se pare mai degrabă

înfricoşător. Prima dată când l-am întâlnit pe Jackson, prietenul lui, la care am ajuns acum să ţin destul de mult, mi-am căptuşit şapca de baseball cu folie din aluminiu. Ce vreţi? Aveam cinci ani. Îmi închipuiam c-o să aibă efect. Numai că în clipa de faţă nu am la îndemână nici şapcă de baseball, nici folie de aluminiu, aşa că încerc să mă concentrez mai uşurel… cum naiba o mai fi şi asta.

— Cine eşti? îl întreb. De ce mă urmăreşti?

Şi, deodată, ştiu răspunsul. El e cel care i-a trimis pontul lui Margaretă. Un oarecare puşti cu abilităţi telepatice, dornic să participe la ceva acţiune. Altfel, de unde ar fi ştiut să mă urmărească? De unde ar fi ştiut cine sunt? M-a aşteptat. M-a aşteptat să dau pe la şcoală, ca un şarpe afurisit ascuns prin iarbă.

— N-ai vrea să luăm ceva de mâncare? Mor de foame. Nu te urmăresc de prea mult timp. Maşina mea e chiar pe cealaltă parte a străzii.

Se întoarce şi pleacă, tivul destrămat al blugilor lui frecându-se de asfaltul trotuarului cu un mic foşnet. Are mersul unui câine bătut, cu capul în jos şi mâinile înfundate în buzunare. Nu ştiu de unde şi-o fi cules geaca asta verde prăfuită, dar am o bănuială cum că din magazinul second-hand al armatei pe lângă care am trecut cu câteva străzi mai devreme.

— O să-ţi explic totul când o să ajungem, îmi zice peste umăr. Haide.

Nu-mi dau seama de ce îl urmez, dar asta fac.

Maşina lui e un Ford Tempo. Are vreo şase nuanţe diferite de gri şi face zgomot ca un puşti foarte supărat care se preface că ar manevra o bărcuţă cu motor într-o cadă de baie. Locul în care mă duce e o mică bombă numită The Sushi Bowl, care pe dinafară arată total mizerabil, dar pe dinăuntru nu e chiar atât de rea. Chelneriţa ne întreabă dacă preferăm să stăm tradiţional sau normal. Arunc o privire în jur şi văd câteva mese scunde, cu rogojini şi perne în jurul lor.

— Normal, mă grăbesc să răspund, înainte ca psihopatul

îmbrăcat din surplusurile armatei să poată spune ceva.

N-am mai mâncat niciodată cu farfuria pe genunchi, iar în clipa de faţă aş prefera să nu arăt la fel de stângaci pe cât mă simt. După ce-l anunţ pe băiat că n-am mai mâncat niciodată sushi, comandă el pentru amândoi, ceea ce nu mă ajută cu nimic la risipirea senzaţiei de dezorientare. E ca şi cum aş fi captiv într-un vis dintre acelea atotştiutoare, când nu poţi decât să te priveşti cum comiţi tâmpenii, să urli la tine însuţi spunându-ţi cât de tâmpit te comporţi, în timp ce ipostaza ta din vis persistă oricum în ceea ce face.

Băiatul care stă de cealaltă parte a mesei zâmbeşte ca un idiot.

— Te-am văzut azi cu Carmel Jones, îmi zice. Nu-ţi pierzi timpul.

— Ce vrei? îl întreb.

— Doar să te ajut.

— N-am nevoie de niciun ajutor.

— Deja ai avut.

Se cocoşează mai mult când soseşte mâncarea, două farfurii cu enigme circulare, una dintre ele bine prăjită, iar cealaltă plină de mici puncte portocalii.

— Încearcă un pic, mă îndeamnă.

— Ce e?

— Rulou Philadelphia.

Examinez sceptic conţinutul farfuriei.

— Dar chestiile portocalii ce sunt?

— Icre de cod.

— Ce naiba sunt icrele de cod?

— Ouă de cod.

— Nu, mersi, răspund, bucurându-mă că e un McDonald’s peste drum.

Ouă de peşte. Cine naiba mai e şi băiatul ăsta?

— Thomas Sabin mă numesc.

— Termină cu asta.

— Scuză-mă, zice el, zâmbind. Numai că eşti foarte uşor de citit câteodată. Ştiu că e o nepoliteţe din partea mea. Şi, serios, nu pot să ghicesc tot timpul.

Îşi umple gura cu o rondelă întreagă de peşte crud împodobită cu ouă de peşte. Mă străduiesc să nu inspir cât timp mestecă.

— Dar să ştii că te-am *ajutat* deja. Oştirea Troiană, ţi-aduci aminte? Când au apărut tipii ăia azi în spatele tău. Cine crezi că ţi l-a trimis? Eu ţi-am dat avertismentul. N-ai pentru ce.

Oştirea Troiană. Asta mi-a trecut prin minte când au apărut Mike şi compania în spatele meu, la prânz. Dar acum, când stau să mă gândesc, nu-mi dau seama precis de ce mi-a trecut aşa ceva prin minte. Nu-i văzusem decât cu coada ochiului. Oştirea Troiană. Puştiul ăsta îmi vârâse ideea în minte cu cea mai mare uşurinţă, ca atunci când laşi să cadă un bilet pe podea, într-un loc în care să sară în ochi.

Acum bate câmpii despre faptul că nu e deloc uşor să trimită idei aşa şi câtă bătaie de cap a avut până să reuşească. Vorbeşte de parcă şi-ar închipui că e micul meu înger păzitor sau cam aşa ceva.

— Pentru ce-ar trebui să-ţi mulţumesc? Pentru că ai fost şmecher? Mi-ai vârât în minte propriile tale aprecieri. Acum va trebui să mă tot gândesc dacă tipii ăia mi s-au părut dobitoci fiindcă aşa am crezut eu într-adevăr sau doar din cauză că asta ai considerat tu, înaintea mea.

— Crede-mă, o să ajungi la aceeaşi concluzie. Şi chiar n-ar fi bine să mai vorbeşti cu Carmel Jones. Cel puţin, nu încă. Tocmai a rupt-o cu Mike Găgăuţă Andover săptămâna trecută. Şi el e renumit pentru că dă cu maşina peste oameni doar pentru că-i vede holbându-se la ea când e pe scaunul din dreapta.

Băiatul ăsta nu-mi place. E încrezut. Şi totuşi, e sincer şi bine intenţionat, ceea ce-mi mai atenuează impresia. Dacă mai continuă să-mi citească gândurile, o să-i tai cauciucurile.

— N-am nevoie de ajutorul tău, îi repet, dorindu-mi în sinea mea să nu mai fi fost nevoit nici să-l privesc cum mănâncă.

Totuşi, chestia aia prăjită nu arată prea rău şi miroase

oarecum acceptabil.

— Eu cred că ai. Cred că ai remarcat, sunt un pic ciudăţel. Te-ai mutat aici, când, acum şaptesprezece zile?

Fac semn din cap că da, ca paralizat. Exact acum şaptesprezece zile am intrat noi în Thunder Bay. Mă străduiesc să-mi menţin gândurile la un nivel minim, de murmur. De unde pot eu să ştiu dacă nu cumva replica lui cu *serios, nu pot să ghicesc tot timpul* n-o fi doar o minciună gogonată?

— Eram sigur. În ultimele şaptesprezece zile, am avut cea mai rea migrenă parapsihologică din viaţa mea. Una de genul celor care-ţi fac capul să zvâcnească şi se instalează comod în spatele ochiului stâng. Şi fac ca totul să miroasă a sărat. Abia acum, când stăm de vorbă, mi-a trecut. Se şterge la gură şi devine dintr-odată serios: Ştiu că e greu, dar trebuie să crezi. Nu am migrene din astea decât când urmează să se întâmple ceva rău. Şi niciodată n-a fost una atât de urâtă.

Mă las pe spate, oftând.

— Şi cam cu ce anume crezi tu c-o să mă ajuţi? Cine crezi că sunt eu?

Sigur, cred că ştiu deja răspunsurile la întrebările astea, dar nu strică să verific. Şi, în plus, mă simt total dezavantajat, complet scos din joc. M-aş simţi mai bine dacă aş putea să opresc monologul ăsta interior infernal. Poate c-ar trebui să rostesc totul prin viu grai. Sau să gândesc permanent în imagini: o pisicuţă jucându-se cu un ghem de lână, un vânzător de hotdogi la colţ de stradă, un vânzător de hotdogi ţinând pisicuţa în braţe.

Thomas îşi şterge colţul gurii cu şerveţelul.

— Frumoasă unealtă ai în geanta aia de colo, îmi zice. Bătrâna doamnă Ochi-Morţi a părut destul de impresionată de ea.

Îşi pocneşte beţişoarele între ele şi apucă o bucată de chestie din aia bine prăjită, pe care apoi şi-o îndeasă în gură. În timp ce mestecă, vorbeşte. Îmi doresc să nu fi făcut asta.

— Aşadar, aş zice că eşti un soi de exterminator de

fantome. Şi ştiu că ai venit aici pentru Anna.

Probabil că ar fi cazul să-l întreb ce ştie. Dar n-o fac. Nu mai vreau să vorbesc cu el. Deja ştie prea multe despre mine.

Afurisitul ăla de Margaretă Bristol! O să-i trag eu o papară zdravănă pentru că m-a trimis aici, unde mă aştepta la pândă un tip cu calităţi telepatice, fără să mă prevină măcar.

Acum, când îl privesc pe Thomas Sabin, îi zăresc un mic zâmbet infatuat pe chipul palid. Îşi împinge ochelarii în sus pe nas cu un gest atât de rapid şi de abil, încât îmi dau seama că-l face frecvent. E prea multă încredere în ochii ăştia albaştri alunecoşi; n-ar putea fi convins în vecii vecilor că intuiţia lui parapsihologică ar fi dat greş. Şi cine ştie câte poate el să-mi citească în minte.

Dintr-un impuls, iau o rondelă de peşte crud de pe farfurie şi mi-o vâr în gură. Pe ea e un fel de sos dulce şi aromat. E surprinzător de bună, tare şi densă. Totuşi, de ouăle de peşte nu mă ating. Îmi e de ajuns. Dacă nu-l pot face să creadă că nu sunt ceea ce zice el că aş fi, atunci trebuie măcar să-l dau jos de pe calul infatuării şi să-l trimit la mama naibii.

Îmi împreunez sprâncenele într-o expresie nedumerită.

— Care Anna? întreb.

Clipeşte mirat, iar când începe să bolborosească, mă aplec în faţă, sprijinindu-mă pe coate.

— Vreau să mă asculţi cu foarte mare atenţie, Thomas, îi zic. Îţi sunt recunoscător pentru pont. Dar aici nu suntem la cavalerie, şi eu nu recrutez pe nimeni. Ai înţeles?

După care, înainte ca el să mai poată protesta, încep să mă gândesc *intens*, mă gândesc la absolut toate lucrurile înfiorătoare pe care le-am făcut în viaţa mea, la nenumăratele feluri în care am văzut atâtea arătări sângerând şi arzând şi făcându-se bucăţi. Îi trimit imaginea ochilor lui Peter Carver explodându-i în orbite. I-o trimit pe a Autostopistului Districtului 12, sângerând un soi de mâl negru, în timp ce pielea i se usucă şi i se strânge peste oase.

E ca şi cum l-aş fi pocnit peste faţă. Chiar i se dă capul pe spate şi, imediat, încep să-i apară broboane de sudoare pe frunte şi pe buza de sus. Înghite şi mărul lui Adam îi zvâcneşte în sus şi-n jos. Am impresia că bietul băiat o să-şi dea afară porţia de sushi.

Nici nu protestează când cer nota de plată.

Şase

Îl las pe Thomas să mă ducă până acasă cu maşina. După ce-am lăsat-o mai moale cu defensiva, nu m-a mai călcat chiar atât de rău pe nervi. În timp ce urc treptele verandei, îl aud coborându-şi geamul şi întrebându-mă, stânjenit, dac-o să fiu prezent la petrecerea Capătului Lumii. Nu-i răspund nimic. Vederea tuturor morţilor ălora l-a zguduit destul de zdravăn. Din ce în ce mai mult, îmi dă impresia că nu e decât un puşti singuratic şi nu vreau să-i mai spun încă o dată să stea la distanţă de mine. Şi, în plus, dacă are abilităţi parapsihologice atât de puternice, înseamnă că nu mai are nevoie să întrebe.

Când ajung înăuntru, îmi las geanta pe masa din bucătărie. Mama e acolo, tocând plante pentru o posibilă mâncare, sau poate pentru unul dintre extrem de variatele ei farmece. Văd frunze de căpşuni şi scorţişoară. Ori e un farmec pentru dragoste, ori pregătirea unei tarte. Stomacul mi se întoarce pe dos şi mă bate pe umăr, aşa că mă îndrept spre frigider, ca să-mi fac un sandviş.

— Hei. Masa o să fie gata peste o oră.

— Ştiu, dar mie mi-e foame acum. Băiat, în creştere.

Scot maioneză, Colby-Jack[23] şi deli bologna[24]. În timp ce întind mâna după pâine, mă gândesc la tot ce am de făcut diseară. Pumnalul e curat, dar asta nu prea are importanţă. Nu anticipez vreo întâlnire cu cineva mort, indiferent de ce-ar susţine zvonurile din şcoală. N-am auzit niciodată ca vreo fantomă să atace un grup mai numeros de zece persoane. Chestii din astea se întâlnesc numai în

[23] Tip de caşcaval obţinut prin amestecul dintre alte două, numite Colby şi Monterey Jack.

[24] Salam asemănător cu mortadella. Legislaţia în domeniu din S.U.A. cere să fie preparat din carne tocată foarte fin şi fără bucăţi de grăsime vizibile.

filmele cu spintecători.

Diseară e vorba despre pătrundere în subiect. Vreau să aud povestea Annei. Vreau să ştiu cine poate să mă conducă spre ea. Din tot ce a putut să-mi spună Margaretă – numele ei de familie sau vârsta – n-am aflat şi pe unde bântuie ea. Tot ce ştia e că era casa părintească. Evident, aş putea să mă duc la biblioteca locală ca să dau de urma reşedinţei familiei Korlov. O întâmplare ca asasinarea Annei sigur trebuia să ajungă în ziare. Dar unde ar mai fi distracţia? Asta e partea mea preferată din vânătoare. Să ajung să le cunosc. Să le ascult legendele. Vreau să capete, în mintea mea, dimensiuni cât mai mari cu putinţă, iar când va fi să le văd, nu vreau să mă dezamăgească.

— Cum ţi-a mers azi, mamă?

— Bine, îmi răspunde, aplecată peste planşeta ei pentru tocat. Trebuie să chem deratizarea. Tocmai puneam o cutie cu caserole în pod, când am văzut o coadă de şobolan dispărând pe după o scândură din perete, îmi explică.

Se cutremură şi plescăie dezgustată din limbă.

— Dar de ce nu-l laşi pe Tybalt pe-acolo? Pentru asta există pisicile, nu ştii? Ca să prindă şoareci şi şobolani.

Expresia ei devine o grimasă oripilată.

— Ptiu! Nu vreau să se aleagă cu viermi din cauză că ronţăie vreun afurisit de şobolan. Ajunge să chem pe cineva de la deratizare. Sau poţi să te duci tu sus să pui câteva capcane.

— Sigur că da, îi zic. Dar nu în seara asta. În seara asta am o întâlnire.

— O întâlnire? Cu cine?

— Cu Carmel Jones, îi răspund, apoi zâmbesc şi clatin din cap. Face parte din misiune, îi explic. E o petrecere în nu ştiu ce parc cu cascade diseară şi ar trebui să pot culege ceva informaţii acceptabile.

Mama oftează şi-şi reia tocatul.

— E drăguţă fata?

Ca de obicei, ea se fixează pe partea neimportantă a informaţiei.

— Nu-mi place gândul că te foloseşti tot timpul de fetele

astea.

Râd şi mă salt pe masa de lucru, ca să fiu lângă ea. Îi şterpelesc o căpşună.

— O faci să sune atât de urât, îi zic.

— Chiar dacă te foloseşti de ele pentru o cauză nobilă, tot că te foloseşti de ele înseamnă.

— N-am zdrobit niciodată inimi, mamă.

Plescăie din limbă.

— Dar nici îndrăgostit n-ai fost niciodată, Cas.

O discuţie cu mama despre dragoste e ceva mai rău decât cea referitoare la sex, aşa că bălmăjesc ceva despre sandvişul meu şi o şterg din bucătărie. Nu-mi face plăcere insinuarea că ar urma să-i fac rău cuiva. Nu-şi dă seama că o să am grijă? Nu ştie cât mă ostenesc ca să-i ţin pe ceilalţi la o distanţă prudentă?

Mestec mai apăsat, străduindu-mă să nu mă enervez. În definitiv, ea se comportă ca o mamă normală. Şi totuşi, toţi anii în care n-am adus niciodată vreo prietenă acasă ar trebui să-i dea de înţeles.

Dar acum nu e momentul să mă gândesc la asta. Sunt complicaţii de care n-am nevoie. O să se-ntâmple şi aşa ceva, odată şi-odată, sunt convins. Sau poate că nu. Pentru că nimeni nu trebuie atras în asta şi nu-mi închipui că aş putea termina vreodată cu ce am de făcut. Mereu vor fi alţi şi alţi morţi, iar morţii mereu vor omorî.

Carmel vine să mă ia la puţin timp după ora nouă. Arată grozav, într-un soi de top roz cu bretele şi o fustă scurtă kaki. Părul blond îi atârnă liber pe spate. Ar trebui să zâmbesc. Ar trebui să-i spun ceva drăguţ, dar mă pomenesc abţinându-mă. Cuvintele mamei se amestecă în misiunea mea.

Carmel are un Audi argintiu, vechi de vreo doi ani, care ia strâns virajele în timp ce trecem fulgerător printre indicatoare rutiere ciudate, semănând cu tricoul lui Charlie Brown, şi altele susţinând că e posibil ca un elan să atace maşinile. Suntem aproape de amurg şi cerul devine portocaliu; umiditatea din aer e zdrobitoare, iar vântul mă

pălmuieşte cu putere peste faţă. Îmi vine să stau cu capul scos de tot pe fereastră, ca un câine. Când ieşim din oraş, ciulesc urechile, dându-le pe spate şi ascultând, şi mă întreb dacă ea – Anna – mă poate simţi că mă deplasez.

Eu o simt că e pe-acolo, amestecată prin mâzga altor o sută de fantome, unele abia târşâindu-se, inofensive, şi altele pline de furie. Nu pot să-mi imaginez cum e să fii mort; e o idee străină pentru mine, din moment ce am cunoscut atâtea fantome. Nu prea reuşesc să înţeleg de ce unele persoane mai rămân, iar altele nu. Mă întreb unde or ajunge cele care pleacă. Mă întreb dacă alea pe care le extermin eu ajung în acelaşi loc.

Carmel mă întreabă despre orarul meu şi despre fosta mea şcoală. Îi trântesc câteva răspunsuri vagi. Peisajul a devenit dintr-odată rural şi trecem printr-un târg în care jumătate din clădiri sunt pline de igrasie şi dărăpănate. Prin curţi sunt parcate vehicule acoperite de rugina atâtor ani. Îmi aminteşte de locuri prin care am mai fost şi-mi trece prin gând că am fost prin prea multe locuri; că e posibil să nu mai am nimic nou de văzut.

— Tu bei, nu? se interesează Carmel.

— Mda, sigur, îi răspund, cu toate că nu sunt băutor, nu unul adevărat.

Niciodată n-am avut ocazia să capăt viciul ăsta.

— Super. Mereu sunt sticle destule, dar de obicei mai reuşeşte câte cineva să-şi aducă un butoi pe platforma camionetei.

Semnalizează şi iese din drum într-o parcare. Aud torentul ameninţător al cascadei de undeva din spatele copacilor. Drumul s-a scurs repede; n-am prea fost atent la el. Am fost prea ocupat să mă gândesc la morţi, în special la o fată moartă, îmbrăcată într-o rochie frumoasă, pătată de roşul propriului ei sânge.

Petrecerea decurge la fel ca toate petrecerile. Sunt prezentat unei puzderii de chipuri pe care ulterior voi încerca să le cuplez cu numele, fără succes. Fetele sunt toate hlizite şi nerăbdătoare să-i impresioneze pe ceilalţi

participanţi. Băieţii s-au strâns laolaltă, lăsându-şi, în majoritatea lor, creierii în maşini. Am reuşit să beau două beri; pe asta, a treia, o ţin în mână de aproape o oră. E destul de plictisitor.

Capătul Lumii nu pare să fie capătul a nimic, în afară de cazul în care îl iei în sensul literal. Suntem toţi adunaţi la marginea cascadei, şiruri de oameni martori la trecerea apei maronii peste stâncile negre. Dar nu e chiar atât de multă apă, fiindcă veni vorba. Am auzit pe cineva spunând că a fost o vară secetoasă. Cu toate astea, abisul săpat de apă de-a lungul timpului e superb, cu pereţi abruptţi de-o parte şi de cealaltă, iar în mijlocul cascadei se află o formaţiune stâncoasă impozantă, pe care mi-ar plăcea să mă caţăr, numai să fi avut încălţări mai potrivite.

Am tot vrut s-o prind pe Carmel singură, dar de când am ajuns aici, Mike Andover a tot întrerupt-o cu fiecare ocazie, încercând să mă pironească mereu cu o privire atât de aprigă, încât parcă mă hipnotiza. Şi ori de câte ori reuşeam să-l trimitem la plimbare, apăreau Natalie şi Katie, prietenele lui Carmel, şi mă priveau pline de speranţă. Eu nici măcar nu ştiam sigur cine e una şi cine e cealaltă. Amândouă sunt brunete şi au trăsături extrem de asemănătoare, mergând până la cerceii identici. Îmi vine să zâmbesc mai mult ca oricând şi am impulsul ăsta ciudat de a mă arăta viclean şi inteligent. Încordarea îmi pulsează în tâmple. Ori de câte ori spun eu ceva, ele chicotesc, apoi se privesc reciproc, cerându-şi permisiunea să râdă, după care se întorc la loc spre mine, aşteptându-mi următoarea vorbă şugubeaţă. Dumnezeule, enervanţi mai sunt oamenii vii.

Până la urmă, o fată pe nume Wendy începe să verse peste parapet şi diversiunea îmi e suficientă ca s-o iau de braţ pe Carmel şi să pornesc numai cu ea la plimbare de-a lungul pasarelei din lemn. Intenţionam s-o duc tocmai până de cealaltă parte, dar când ajungem în mijloc, privind în jos abisul cascadei, ea se opreşte.

— Te simţi bine? mă întreabă, iar eu îi fac semn din cap că da. Tuturor le-ai plăcut, îmi mărturiseşte ea.

Nu pot să-mi închipui de ce. N-am zis nici măcar un singur lucru interesant. Şi nici nu cred că ar putea fi ceva interesant la mine, în afara a ceea ce nu-i spun nimănui.

— Poate că le plac tuturor pentru că *tu* le placi tuturor, rostesc, accentuând, şi mă aştept s-o aud că pufneşte sau face vreun comentariu despre linguşeală, dar nu se întâmplă nimic din astea.

Dimpotrivă, clatină aprobator din cap, tăcută, vrând parcă să spună că, probabil, am dreptate. E inteligentă şi conştientă de sine. Chiar mă întreb ce-o fi căutat să umble cu unul ca Mike. Cu unul din Oştirea Troiană.

Gândul la Oştirea Troiană îmi aminteşte de Thomas Sabin. Crezusem c-o să-l găsesc pe-aici, pândind printre copaci, adulmecându-mi fiecare mişcare ca un îndrăgostit… în fine, ca un şcolar îndrăgostit; totuşi, nu l-am văzut. Şi, după unele dintre conversaţiile fără conţinut pe care le-am purtat astă-seară, oarecum îl regret.

— Ai zis c-o să-mi povesteşti despre fantome, îi amintesc lui Carmel.

Ea clipeşte nedumerită, după care începe să zâmbească.

— Aşa am zis.

Îşi drege glasul şi face o introducere pe cât poate mai bună, înşirându-mi amănuntele tehnice ale petrecerii de anul trecut: cine a fost acolo, ce-a făcut, de ce-a venit împreună cu cutare sau cutare persoană. Bănuiesc că vrea să-mi ofere un tablou complet şi realist. Unora le e necesar, bănuiesc. Personal, sunt genul care preferă să completeze singur spaţiile goale şi să-l personalizeze. Probabil că e mai bine aşa decât a fost în realitate.

În sfârşit, ajunge la partea întunecată, o parte plină de copii beţi şi nedemni de încredere, şi aud o re-povestire la mâna a treia a poveştilor cu fantome spuse în seara aia. Despre înotători şi drumeţi care au murit la cascada Trowbridge, unde s-a ţinut petrecerea anul trecut. Despre cum încercau fantomele să provoace aceleaşi accidente păţite de ele şi că mai multe persoane ar fi fost victime ale câte unui brânci din partea cuiva invizibil de pe marginea cascadei sau a unei mâini nevăzute care le-a târât spre

curenţii râului. Partea asta mă face să ciulesc urechile. Din ceea ce ştiu eu despre fantome, sună destul de posibil. În general, lor le place să dea mai departe nenorocirea care li s-a întâmplat lor. Putem să-l luăm ca exemplu pe Autostopist.

— Pe urmă, Tony Gibney şi Susanna Norman au apărut urlând pe o potecă, susţinând că ar fi fost atacaţi de ceva în timp ce se pupau, îmi povesteşte Carmel, clătinând din cap. Se făcuse destul de târziu şi foarte mulţi dintre noi se cam speriaseră de-a binelea, aşa că ne-am urcat în maşini şi ne-am luat valea. Eu mergeam cu Mike şi cu Chase, iar Will conducea; când să ieşim din parc, ceva ne-a sărit în faţă. Nici acum nu ştiu de unde a apărut, dacă a coborât de pe deal sau dacă a sărit dintr-un copac. Arăta ca o puma, una mare şi lăţoasă, sau ceva asemănător. În fine, Will a călcat frâna, iar vietatea doar a rămas pe loc timp de o secundă. Am crezut c-o să sară pe capotă şi, jur, mi-a venit să ţip. Numai că, în loc de asta, şi-a dezgolit dinţii şi a şuierat, după care…

— După care? o îmboldesc, fiindcă ştiu că asta aşteaptă de la mine.

— După care ne-a ieşit din bătaia farurilor, s-a ridicat pe două picioare şi a dispărut prin pădure.

Izbucnesc în râs şi ea mă loveşte peste braţ.

— Nu mă pricep să povestesc din astea, mărturiseşte, dar se vede că încearcă să-şi stăpânească şi ea râsul. Mike o spune mai bine.

— Mda, probabil că foloseşte mai multe cuvinte obscene şi gesturi nebuneşti din mâini.

— Carmel.

Mă întorc şi-l văd iar pe Mike, cu Chase şi cu Will de-o parte şi de cealaltă, şold în şold, scuipând din gură prenumele lui Carmel ca pe un proiectil vâscos. E ciudat cum numai pronunţarea numelui cuiva poate să semene cu o înfierare.

— Ce e atât de amuzant? se interesează Chase.

Îşi stinge ţigara de parapet şi-şi vâră chiştocul înapoi în pachet. Gestul mă scârbeşte oarecum, dar mă

impresionează conştiinţa lui ecologică.

— Nimic, îi răspund. Carmel tocmai şi-a petrecut ultimele douăzeci de minute povestindu-mi cum v-aţi întâlnit voi toţi anul trecut cu Sasquatch[25].

Mike zâmbeşte. Ceva s-a schimbat. Ceva nu se potriveşte, şi nu cred să fie de vină doar faptul că au băut toţi.

— Povestea aia e al naibii de adevărată, îmi zice şi-mi dau seama că schimbarea constă în modul prietenos în care se comportă cu mine.

Mă priveşte pe mine, nu pe Carmel. Nici pentru o clipă nu-i iau manifestarea asta ca pe una sinceră. El doar încearcă o chestie nouă. Vrea ceva, sau, mai rău, încearcă să obţină un ascendent în faţa mea.

Îl ascult pe Mike spunându-mi aceeaşi poveste pe care abia a încheiat-o Carmel, numai că foloseşte mult mai multe cuvinte obscene şi gesticulări. Variantele sunt surprinzător de asemănătoare, dar nu ştiu dacă asta înseamnă că ar fi şi corecte, sau doar că amândoi au spus povestea de foarte multe ori. Când termină, îl văd oarecum clătinându-se pe picioare, părând pierdut în amintire.

— Aşadar, eşti amator de poveşti cu fantome? mă întreabă Will Rosenberg, umplând tăcerea.

— Le ador, îi răspund, îndreptându-mi un pic spinarea.

O briză umedă vine dinspre apă, din toate direcţiile, şi tricoul meu negru începe să mi se lipească de piele, făcându-mă să tremur.

— Cel puţin, adaug, când nu se încheie cu un Yeti felin care traversează drumul, dar nu se sinchiseşte să atace pe cineva.

Will râde.

[25] Sasquatch e o altă denumire pentru Yeti, sau Bigfoot, o vietate asemănătoare cu maimuţele, dar bipedă, cu caracteristici umanoide, cu o înălţime de 2-3 metri şi o greutate de 200-250 de kilograme, despre care se crede că ar trăi prin pădurile din regiunea nord-vestică a continentului american, spre coasta Pacificului. Descrierile, în general, susţin că ar avea o blană maro închis sau maro-roşcat, ochi mari, arcade proeminente, frunte îngustă şi capul ţuguiat, cu un fel de creastă în creştet.

— E genul de poveste care ar trebui să se încheie cu poanta: „o pisicuţă[26] n-a făcut niciodată rău cuiva”. Eu le tot zic s-o adauge, dar nu m-ascultă nimeni.

Râd şi eu, chiar dacă o aud pe Carmel bombănind spre umărul meu ceva despre cât de dezgustătoare e remarca. Mă rog. Mie îmi place Will Rosenberg. El chiar are creier. Evident, asta îl face să fie cel mai periculos dintre cei trei. După postura lui Mike, îmi dau seama că aşteaptă ca Will să pună ceva la cale, să iniţieze o acţiune. Din pură curiozitate, mă hotărăsc să-i uşurez sarcina.

— Ştii altele mai bune? îl întreb.

— Ştiu vreo câteva, îmi răspunde el.

— Am auzit de la Natalie că mama ta e un soi de vrăjitoare, intervine Chase. Pe bune?

— Pe bune, răspund, ridicând din umeri. Ghiceşte viitorul, adaug, către Carmel. Vinde lumânări şi alte chestii pe internet. N-ai să crezi câţi bani ies din asta.

— Super, zice Carmel, zâmbind. Poate mi-l ghiceşte şi pe al meu într-o zi.

— Dumnezeule, exclamă Mike. Exact ce-i mai lipsea oraşului ăstuia: altă ciudăţenie afurisită. Dacă mama ta e vrăjitoare, atunci tu ce înseamnă că eşti? Harry Potter?

— Mike, îl apostrofează Carmel. Nu fi nesimţit.

— Cred că ceri prea mult, spun eu încet, însă Mike nu mă ia în seamă şi o întreabă pe Carmel de ce-şi bate capul să stea de vorbă cu un ciudat ca mine.

Foarte măgulitor. Carmel începe să pară agitată, de parcă şi-ar închipui că Mike ar putea să-şi piardă cumpătul şi să mă arunce, dintr-un pumn, peste parapetul din lemn, în apa puţin adâncă. Arunc o privire dincolo de parapet. Pe întuneric, nu pot să-mi dau seama prea bine cât ar putea fi de mică, dar nu cred să fie suficient de adâncă încât să amortizeze o cădere şi e foarte probabil să-mi rup gâtul într-o piatră, sau altceva. Mă străduiesc să rămân calm şi imperturbabil, ţinându-mi mâinile în buzunare. În acelaşi timp, sper ca atitudinea mea indiferentă să-l scoată din minţi, deoarece comentariile lui referitoare la mama, ca şi

[26] Joc de cuvinte, *pussy* desemnând, în argou, organul sexual feminin.

la faptul că eu aş fi un soi de tânăr vrăjitor tolomac, m-au enervat. Dac-ar fi să mă arunce în abisul cascadei chiar acum, probabil că aş ajunge să bântui pe stâncile umede, mort, în căutarea lui, negăsindu-mi odihna până nu i-aş înfuleca inima.

— Mike, las-o mai uşor, îi zice Will. Dacă el vrea o poveste cu fantome, hai să i-o spunem pe cea mai tare. Să i-o spunem pe aia care-i ţine noaptea treji pe cei din anul al treilea.

— Care anume? îl întreb, simţind că mi se zbârleşte părul la ceafa.

— Cu Anna Korlov. Anna în Veşmânt de Sânge.

Numele ei parcă dansează prin întuneric. Auzindu-l pronunţat de vocea altcuiva, nu doar în capul meu, mă trec fiorii.

— Anna în Veşmânt de Sânge? Gen Cenuşăreasa în galben s-a înveşmântat[27]?

O dau pe glumă, ştiind că asta o să-i enerveze. O să se străduiască mai mult s-o zugrăvească într-un chip cât mai oribil, mai înspăimântător, exact aşa cum îmi doresc. Cu toate astea, Will mă priveşte ciudat, de parcă s-ar întreba cum de cunosc cântecelul ăsta pentru copii.

— Anna Korlov a murit când avea şaisprezece ani, începe el după câteva clipe. I-au tăiat gâtul dintr-o parte în cealaltă. Era în drum spre un bal de la şcoală când s-a întâmplat. I-au găsit cadavrul a doua zi, deja plin de muşte, cu rochia ei albă pătată de sânge.

— S-a zis că a fost iubitul ei, nu? intervine Chase, în rolul chibiţului perfect.

— S-a crezut că era o posibilitate, răspunde Will, ridicând din umeri. Din cauză că el a plecat din oraş la câteva luni după întâmplare. Numai că toată lumea l-a văzut la bal în seara aia. A tot întrebat de Anna, închipuindu-şi că ea doar i-a tras clapa. Dar n-are importanţă cum a murit ea. Sau cine a omorât-o. Important e că n-a rămas moartă. Cam la un an după ce au găsit-o, a

[27] Cântecel pentru copii, *Cinderella Dressed in Yellow,* folosit mai ales când se sare coarda.

apărut din nou în fosta ei casă. Ştii, au vândut-o după ce mama Annei a dat colţul din cauza unui infarct, şase luni mai târziu. A cumpărat-o un pescar, care s-a mutat acolo cu toată familia. Anna i-a omorât pe toţi. Le-a sfârtecat toate membrele. Le-a lăsat capetele şi braţele morman la picioarele scării şi le-a spânzurat trunchiurile în pivniţă.

Îmi rotesc privirea peste chipurile palide din micul public care s-a adunat între timp. Unele arată tulburate, inclusiv cel al lui Carmel. Cele mai multe par doar curioase, aşteptându-mi reacţia.

Respiraţia mi s-a accelerat, dar mă străduiesc să am un ton sceptic când pun următoarea întrebare.

— De unde ştiţi că n-o fi fost doar vreun vagabond? Vreun psihopat care a pătruns întâmplător în casă în timp ce era plecat pescarul?

— Din cauza felului în care poliţia a muşamalizat tot. Nu s-a făcut nicio arestare. Abia dacă au cercetat, cât de cât. Doar au sigilat casa şi s-au prefăcut că nu s-a întâmplat nimic. A fost mai simplu decât au crezut. Lumea chiar e destul de dornică să uite astfel de lucruri.

Încuviinţez din cap, fiindcă aşa e.

— Asta, o dată, şi pe urmă, că au găsit scris cu sânge pe toţi pereţii: *Anna taloni.* Casa Annei.

Mike rânjeşte.

— Plus că în niciun caz n-ar fi fost cineva capabil să sfârtece aşa un corp. Pescarul era un tip de 125 de kile. I-a smuls capul şi braţele. Ar trebui să fii clădit ca The Rock[28], să fii drogat zdravăn şi să-ţi faci o injecţie cu adrenalină în inimă, ca să poţi să-i rupi gâtul unui tip de 125 de kile.

Pufnesc pe nări şi Oştirea Troiană râde.

— Nu ne crede, se vaită Chase.

— Aiurea, i s-a făcut frică, remarcă Mike.

— Gura, se răsteşte Carmel, luându-mă de braţ. Nu-i lua în seamă, îmi zice. Tot vor să se lege de tine încă din clipa

[28] Pseudonimul unui actor şi wrestler american, pe numele adevărat Dwayne Johnson. Născut în anul 1972, a debutat în anul 1996 în circuitul World Wrestling Entertainment. Are 1,96 metri înălţime şi 120 de kilograme.

în care au văzut că s-ar putea să fim prieteni. E caraghios. Aiureli de şcoala elementară, aşa cum ai zice „Bloody Mary” în faţa oglinzii la o petrecere în pijamale.

Mi-ar plăcea să-i pot spune că nu e nicidecum aşa, dar tac. În loc de asta, îi strâng mâna cu un gest liniştitor, după care mă întorc iar spre ei.

— Şi unde e casa?

Iar ei se privesc lung, ca şi cum exact asta ar fi vrut să audă.

Şapte

Plecăm de la cascadă şi ne întoarcem spre Thunder Bay, înaintând pe sub luminile în nuanţa chihlimbarului ale stâlpilor de iluminat şi trecând prea repede printre neclarele indicatoare de circulaţie. Chase şi Mike râd, cu geamurile din dreptul lor deschise, vorbind despre Anna, amplificându-i legenda. Sângele îmi pulsează în timpane atât de puternic, încât uit să fiu atent la indicatoare, uit să memorez drumul.

A fost nevoie de un pic de subtilitate din partea lor ca să părăsească petrecerea, convingându-i pe ceilalţi să-şi vadă mai departe de băutură şi să se distreze la capătul lumii. Carmel chiar a fost nevoită să facă o figură constând, în principiu, dintr-un „hei, ce-i aia de-acolo?”, adresată Nataliei şi lui Katie, înainte de a plonja în SUV-ul lui Will. Acum, însă, doar înaintăm fulgerător prin aerul nopţii de vară.

— Lung drum, îmi zice Will şi-mi amintesc că tot el fusese indicat ca şofer şi în povestirea de anul trecut, cu petrecerea de la cascada Trowbridge.

Tipul îmi trezeşte curiozitatea: statutul lui de şofer desemnat îl face să dea impresia că umblă cu zevzecii ăştia doar ca să fie în rând cu lumea, numai că e prea inteligent pentru ei şi ceva din comportamentul lui mă face să cred că el e cel care mută piesele, fără ştirea celorlalţi.

— E departe de lume, adaugă el. Spre nord.

— Şi ce-o să facem când o să ajungem acolo? întreb, şi râd toţi.

Will ridică din umeri.

— Bem câteva beri, aruncăm câteva sticle spre casă. Nu ştiu. Are importanţă?

N-are. N-o s-o extermin pe Anna în seara asta, nu cu atâţia martori. Nu vreau decât să ajung acolo. Vreau s-o

simt că e în spatele unei ferestre, urmărindu-ne mişcările, fixându-mă cu privirea, sau poate retrăgându-se undeva mai departe. Dacă e să fiu sincer cu mine însumi, trebuie să recunosc că Anna Korlov mi s-a înfipt în minte aşa cum nu s-a întâmplat decât cu puţine fantome înaintea ei. Nu ştiu din ce motiv. O singură fantomă, cu excepţia ei, mi-a mai pus aşa stăpânire pe gânduri, mi-a produs o asemenea învolburare a sentimentelor, şi aia e fantoma care mi-a omorât tatăl.

Acum trecem aproape de lac şi îl aud cum îmi şopteşte în valuri despre toate creaturile moarte pe care le ascunde sub suprafaţa sa, privind din adâncuri cu ochi înneguraţi deasupra obrajilor mâncaţi de peşti. Ele pot să mai aştepte.

Will coteşte la dreapta pe un drum de ţară şi roţile SUV-ului protestează, zgâlţâindu-ne înainte şi-napoi. Când îmi ridic privirea, zăresc casa, părăsită de-atâţia ani şi începând să se încline, ca o siluetă neagră pândind ghemuită prin întuneric. Opreşte în capătul a ceea ce fusese odinioară aleea. Farurile fulgeră baza casei, luminând vopseaua gri scorojită şi scândurile netede, putrezite, veranda năpădită de ierburi şi buruieni. Fosta alee era lungă: suntem la cel puţin treizeci de metri de intrarea casei.

— Eşti sigur că aici e? îl aud pe Chase şoptind, dar eu ştiu că e.

Pot să-mi dau seama după felul în care vântul îmi face să se mişte părul şi hainele, dar fără să tulbure nimic altceva. Casa e stăpânită de încordare, urmărindu-ne. Fac un pas înainte. După câteva secunde, în spatele meu scrâşnesc paşii lor şovăitori.

Pe drum, ei mi-au zis că Anna omoară pe oricine îi intră în casă. Mi-au povestit despre vagabonzii care s-au nimerit pe-acolo în căutarea unui loc pentru dormit, dar numai ca să se pomenească spintecaţi după ce s-au întins. N-aveau cum să ştie una ca asta, desigur, cu toate că, probabil, aşa a fost.

În spatele meu se aude un sunet ascuţit, urmat de

zgomotul unor paşi repezi.

— E o tâmpenie, se răsteşte Carmel.

Între timp, aerul se răcise, aşa că îşi pusese un cardigan gri peste bluza fără mâneci. Stă cu mâinile înfundate în buzunarele fustei kaki şi cu umerii aplecaţi în faţă de iritare.

— Trebuia să fi rămas la petrecere! spune.

Nimeni n-o ia în seamă. Toţi ceilalţi nu fac decât să gâlgâie din berile lor, vorbind prea tare ca să-şi mascheze agitaţia. Mă strecor spre casă cu paşi precauţi, mutându-mi privirea de la o fereastră la alta, nerăbdător să zăresc mişcări care n-ar trebui să existe. Mă aplec când o cutie de bere zboară pe lângă capul meu, aterizând pe alee, apoi sărind până spre verandă.

— Anna! Hei, Anna! Hai afară, să ne jucăm, căţea moartă ce eşti!

Mike izbucneşte în râs, iar Chase îi mai aruncă o cutie de bere. Chiar şi prin întunericul tot mai dens văd că are obrajii îmbujoraţi de la pileală. Începe să se clatine pe picioare.

Îmi plimb privirea între ei şi casă. Oricât de mult mi-ar plăcea să cercetez mai departe, o să mă opresc. Nu e bine. Acum, că ei sunt aici şi le e frică, râd de ea, încercând s-o transforme într-o glumă. Să-şi dea în cap cu cutiile pline de bere li se pare o idee grozavă şi, da, îmi dau seama de ipocrizia dorinţei mele de a apăra o creatură pe care încerc s-o extermin.

Privesc dincolo de ei, spre Carmel, care se foieşte de pe un picior pe celălalt, strângându-se în braţe ca să se apere de briza îngheţată venită dinspre lac. Părul ei blond îi stă spulberat în şuviţe ca o pânză de păianjen în jurul feţei.

— Haideţi, băieţi, să plecăm de-aici. Carmel devine agitată, şi oricum nu e nimic pe-aici, în afară de păienjeni şi şoareci, le zic.

Dau să-mi fac loc pe lângă ei, însă Mike şi Chase mă apucă fiecare de câte un braţ. Observ că Will s-a retras lângă Carmel şi-i spune ceva încet, aplecându-se şi gesticulând spre maşina care aşteaptă. Ea scutură din cap

şi face un pas spre noi, însă el o ţine pe loc.

— Nici gând să plecăm fără să aruncăm o privire înăuntru, declară Mike.

El şi Chase mă învârtesc pe loc şi mă duc înainte pe alee, ca doi gardieni de închisoare escortând un deţinut, umăr la umăr.

— Bine, zic, renunţând să mă împotrivesc aşa cum poate ar fi cazul.

Pentru că aş *vrea* să am o imagine mai de aproape. Doar că aş fi preferat să nu fie şi ei de faţă. Îi fac semn cu mâna lui Carmel, ca s-o anunţ că totul e în regulă, şi mă scutur de gardienii mei.

Când ating cu piciorul cea dintâi scândură mucegăită din treptele verandei, aproape că simt cum casa se contractă, de parcă ar inspira, de parcă s-ar trezi la viaţă după atâta timp cât a stat neatinsă. Urc şi celelalte două trepte şi mă opresc, singur, în faţa cenuşiului întunecat al uşii. Mi-ar fi plăcut să am o lanternă sau o lumânare. Nu pot să-mi dau seama ce culoare o fi avut casa. De la distanţă, părea să fi fost odinioară cenuşie, fâşiile de vopsea scorojită zărindu-se ca ţăndări gri căzute la pământ, însă acum, când sunt aproape, îmi par putrede şi negre. Ceea ce e imposibil. Nimeni nu-şi vopseşte o casă în negru.

Ferestrele înalte aflate de-o parte şi de cealaltă a uşii sunt năclăite de murdărie şi de praf. Mă duc spre cea din stânga şi-mi frec palma de geam într-un cerc rapid. Înăuntru, casa e în cea mai mare parte goală, cu excepţia câtorva piese de mobilier împrăştiate peste tot. Văd un divan în mijlocul a ceea ce trebuie să fi fost livingul, acoperit cu un cearşaf alb. Resturile unui candelabru atârnă din tavan.

Remarc că, în ciuda întunericului, pot să disting cu uşurinţă interiorul. E luminat de raze gri şi albastre care par să vină de nicăieri. E ceva ciudat la lumina asta, un amănunt pe care iniţial nu pot să-l analizez, până când îmi dau seama că nimic nu lasă umbră.

O şuşoteală îmi aminteşte că Mike şi Chase sunt şi ei

aici. Dau să mă întorc ca să le spun că nu e nimic din ce n-am mai văzut până acum şi dacă nu s-ar putea, vă rog, să ne întoarcem la petrecere, însă în geam văd reflectată imaginea lui Mike, în mână cu o bucată ruptă de scândură, ţintindu-mi ceafa cu braţele ridicate deasupra capului… şi presimt că n-o să mai zic nimic pentru un timp destul de îndelungat.

Mă trezesc în miros de praf şi cu senzaţia că o mare parte din ţeastă îmi stă împrăştiată în cioburi undeva în spatele meu. Apoi clipesc. Fiecare răsuflare a mea trimite câte un norişor de praf de-a lungul scândurilor învechite şi neregulate. Întorcându-mă pe spate, îmi dau seama că ţeasta mi-e încă intactă, însă creierul mă doare atât de rău, încât mă văd nevoit să închid ochii la loc. Nu ştiu unde mă aflu. Nu-mi amintesc ce făceam înainte să ajung aici. Tot ce ştiu e că-mi simt creierul de parcă s-ar revărsa peste tot, nestingherit. O imagine îmi apare brusc în minte: o oarecare brută de Neanderthal învârtind o scândură. Piesele puzzle-ului încep să se aşeze la locurile lor. Clipesc din nou, în strania lumină gri.

Strania lumină gri. Ochii mi se deschid larg, fulgerător. Sunt în interiorul casei.

Creierul mi se scutură ca un căţel de apă şi un milion de întrebări zboară din blana lui. Oare cât timp am zăcut inconştient? În ce cameră sunt? Cum ies de-aici? Şi, desigur, cea mai importantă dintre toate: oare canaliile m-or fi lăsat aici?

La ultima întrebare primesc repede răspuns din partea vocii lui Mike.

— Vedeţi, v-am zis eu că nu l-am omorât.

Ciocăneşte cu degetul în geam şi mă răsucesc spre fereastră, ca să-i privesc mutra rânjită de idiot. Tocmai îndrugă prostii, cum că sunt un om mort şi asta păţesc cei care atentează la proprietatea lui. Atunci o aud pe Carmel strigând c-o să cheme poliţia şi întrebând, pe un ton panicat, dacă m-am trezit măcar.

— Carmel! strig, luptându-mă să mă ridic într-un

genunchi. Sunt bine.

— Cas, strigă şi ea. Nemernicii ăştia… n-am ştiut, îţi jur.

O cred. Mă frec la ceafa. Degetele îmi revin în faţa ochilor cu un pic de sânge pe ele. De fapt, e o grămadă, dar nu mă îngrijorează asta, fiindcă din rănile de la cap sângele curge ca apa de la robinet, chiar şi când leziunea e cu foarte puţin mai gravă decât o tăietură de hârtie. Îmi lipesc din nou palma de podea ca să mă împing în sus şi sângele se amestecă în praf, alcătuind o pastă roşiatică, zgrunţuroasă.

E prea devreme să mă ridic. Capul mi se învârte. Trebuie să mă întind la loc. Camera începe să se mişte singură.

— Dumnezeule, uită-te la el. A căzut iar. Ar trebui, probabil, să-l scoatem de-acolo, omule. S-ar putea să aibă o comoţie, ceva.

— L-am lovit cu o scândură; normal că are o comoţie. Nu fi idiot.

Uite cine vorbeşte, îmi vine să zic. Totul pare extrem de ireal, extrem de incoerent. E aproape ca un vis.

— Hai să-l lăsăm şi gata. Găseşte el cum să se întoarcă.

— Frate, nu putem. Uită-te la capul lui; sângerează peste tot.

În timp ce Mike şi Chase se ciondănesc dacă să se ocupe de mine sau să mă lase să mor, simt cum încep să mă cufund iar în întuneric. Îmi trece prin gând că ăsta chiar ar putea să fie sfârşitul. Că eu chiar să fi fost asasinat de cei vii: de-a dreptul inimaginabil.

Dar apoi aud vocea lui Chase urcând cu vreo cinci octave.

— Dumnezeule! Dumnezeule!

— Ce e? strigă Mike, iritat şi panicat în acelaşi timp.

— Scara! Uită-te la blestemata de scară!

Îmi forţez ochii să se deschidă şi capul să se ridice cu câţiva centimetri. La început, nu văd nimic extraordinar la scară. E un pic cam îngustă, iar balustrada a fost ruptă în nu mai puţin de trei locuri. Pe urmă, însă, privesc şi mai sus.

E ea. Pâlpâie, apărând şi dispărând ca o imagine pe ecranul unui monitor, un oarecare spectru întunecat luptându-se să treacă din filmare în realitate. Când se prinde cu mâna de balustradă, se materializează şi aud lemnul văitându-se şi scârţâind sub apăsare.

Clatin uşor din cap. Încă sunt dezorientat. Ştiu cine e ea, îi cunosc numele, dar nu pot să-mi dau seama de ce sunt aici. Dintr-odată, îmi vine în minte că sunt prins în capcană. Nu ştiu ce să fac. Aud repetatele rugăciuni panicate ale lui Chase şi Mike, care încă dezbat dacă să fugă sau să încerce, cumva, să mă scoată din casă.

Anna se pogoară asupra mea, coborând treptele fără să facă vreun pas. Picioarele i se târăsc în chip oribil, ca şi cum nu s-ar putea folosi nicidecum de ele. Tenul alb îi e întretăiat de vene întunecate, vineţii. Părul e negru, fără umbră, şi se mişcă prin aer de parcă ar fi suspendat în apă, şerpuind în urmă şi plutind ca stuful. E singurul lucru la ea care dă impresia că ar fi viu.

Nu-şi poartă pe ea rănile mortale, ca alte fantome. Ei mi-au spus că i-a fost tăiat gâtul, dar gâtul fetei din faţa mea e lung şi alb. Dar mai e şi rochia. E umedă şi roşie şi în permanentă mişcare. Picură din ea pe jos.

Nu-mi dau seama că m-am târât înapoi spre perete până când simt apăsarea rece în umăr şi în spinare. Nu-mi pot lua ochii de la ochii ei. Sunt ca două picături de petrol. Mi-e imposibil să-mi dau seama încotro priveşte, dar nu sunt într-atât de neghiob ca să sper că nu mă poate vedea, sau că nu m-ar fi văzut. E cumplită. Nu în sensul grotesc, ci în cel nelumesc.

Inima îmi bate cu putere în piept, iar durerea din craniu e insuportabilă. Îmi cere să mă întind pe jos. Îmi spune că n-am scăpare.

N-am forţă să mă împotrivesc. Anna o să mă omoare, şi mă surprinde să descopăr că aş prefera să mă dea gata una ca ea, în rochia ei făcută din sânge. Aş prefera să mor de ce naiba o avea ea în minte pentru mine, decât să mă sting liniştit undeva într-un spital, din cauză că m-a lovit cineva în cap cu o bucată de scândură din duşumea.

Se apropie. Pleoapele mi se coboară încet, dar îi aud mişcările şoptind prin aer. Aud fiecare picătură groasă de sânge izbind podeaua.

Deschid ochii. O văd profilându-se deasupra mea, zeiţa morţii, cu buze negre şi mâini reci.

— Anna, rostesc şi buzele mi se arcuiesc într-un zâmbet slab.

Îşi coboară privirea spre mine, jalnica vietate îndesată în peretele ei. Fruntea i se cutează în timp ce pluteşte. Şi, deodată, îşi smuceşte privirea spre fereastra de deasupra capului meu. Înainte să pot face o mişcare, braţele îi ţâşnesc în faţă, trecând prin geam. Aud cum Mike, sau Chase, sau amândoi, îmi ţipă aproape în ureche. Ceva mai departe, o aud pe Carmel.

Anna îl trage pe Mike prin geam înăuntru, în casă. El urlă şi zbiară disperat, ca un animal capturat, zvârcolindu-se în strânsoarea ei şi străduindu-se să evite s-o privească în faţă. Zbaterea lui nu pare s-o deranjeze. Braţele îi sunt la fel de neclintite ca marmura.

— Dă-mi drumul, bolboroseşte el. Dă-mi drumul, nenică, n-a fost decât o glumă! N-a fost decât o glumă!

Ea îl pune pe picioare. Mike sângerează, tăiat la faţă şi pe mâini. Face un pas înapoi. Anna îşi arată dinţii. Îmi aud vocea venind de altundeva, cerându-i să se oprească, sau doar ţipând, însă Mike nu mai are timp să ţipe înainte ca ea să-şi repeadă mâinile în pieptul lui, străpungând piele şi muşchi. Îşi împinge braţele în lături, ca şi cum ar vrea să forţeze o uşă care se închide, şi Mike Andover e sfâşiat în două. Ambele jumătăţi se prăbuşesc în genunchi, zvâcnind şi smucindu-se ca membrele unei insecte. Măruntaiele îi cad pe podea într-o băltoacă mare, roşie.

Ţipetele lui Chase vin acum de mai departe. Se aude un motor pornind. Încep să mă târăsc, îndepărtându-mă de mizeria care până acum câteva clipe fusese Mike, străduindu-mă să nu privesc spre jumătatea din corpul lui încă legată de cap. Nu vreau să ştiu dacă e încă viu. Nu vreau să aflu dacă-şi priveşte zvâcnetele celeilalte jumătăţi a lui.

Anna e cu ochii spre cadavru, calmă. Apoi mă priveşte îndelung, după care îşi îndreaptă din nou atenţia spre Mike. Atunci când uşa se dă de perete, nu pare să observe; deodată, mă pomenesc apucat de umeri, târât afară din casă, departe de sânge, şi picioarele îmi bufnesc pe treptele verandei. Când persoana care mă târăşte îmi dă drumul, mă lasă să cad prea brusc cu capul de pământ şi iarăşi nu mai văd nimic.

Opt

— Hei. Hei, frate, te trezeşti?

Cunosc vocea asta. Nu-mi place vocea asta. Întredeschid ochii şi iată-i şi faţa, plutind pe deasupra mea.

— Ne-ai făcut griji pentru ceva timp. Probabil că n-ar fi trebuit să te lăsăm să dormi atât. Probabil că ar fi trebuit să te ducem la un spital, dar chiar n-am reuşit să găsim ceva de spus.

— N-am nimic, Thomas.

Ridic mâna şi mă frec la ochi, apoi îmi adun puterile şi mă salt în capul oaselor, ştiind că universul meu urmează să înoate şi să clipocească îndeajuns de tare încât să-mi vină să vomit. Nu ştiu cum, dar reuşesc să-mi las picioarele peste marginea patului, pe podea.

— Ce s-a întâmplat?

— Tu să-mi spui, replică el, aprinzându-şi o ţigară.

În sinea mea îmi doresc s-o stingă mai repede. Cu părul lui răvăşit şi ochelarii, arată ca un puşti de doisprezece ani care a şterpelit un pachet de ţigări din poşeta maică-sii.

— Ce căutai în casa Korlov? mă ia el la rost.

— Ce căutai să mă urmăreşti? i-o întorc, acceptând paharul cu apă pe care mi-l întinde.

— Ceea ce ţi-am spus c-o să fac, ripostează el. Doar că nu mi-am închipuit vreodată c-o să ai nevoie de atât de mult ajutor. Nimeni nu intră în afurisita ei de casă!

Ochii lui albaştri mă sfredelesc de parcă aş fi un soi cu totul nou de idiot.

— Păi, doar n-am intrat pur şi simplu şi-am căzut.

— Nici n-am crezut aşa ceva. Dar nu pot să cred nici că au fost în stare să te arunce în casă şi să încerce să te omoare.

Privesc în jur. N-am idee ce oră o fi, dar soarele e pe cer, iar eu sunt într-un soi de magazin de antichităţi. Interiorul

e aglomerat, dar plin de lucruri drăguţe, nu de mormanele de vechituri fără valoare pe care le vezi uneori în locuri mai prăpădite. Şi totuşi, miroase a om bătrân.

Stau pe o veche canapea prăfuită, aflată aproape de fundul încăperii, cu o pernă în cea mai mare parte îmbibată de sângele meu uscat. Cel puţin, aşa sper, că e sângele meu uscat. Sper că n-am dormit pe vreo zdreanţă plină de hepatită.

Îl privesc pe Thomas. Pare furios. Urăşte Oştirea Troiană; fără îndoială că l-au hărţuit încă de la grădiniţă. Un copil stângaci şi plăpând ca el, unul care pretinde că are capacităţi parapsihologice şi-şi petrece timpul prin magazine prăfuite de curiozităţi, a fost probabil ţinta lor preferată pentru farse de genul vârâtului cu capul în vasul de toaletă sau smucitul chiloţilor în sus. Numai că ei sunt derbedei inofensivi. Nu cred că au vrut cu adevărat să mă omoare. Doar că n-au luat-o în serios pe ea. N-au crezut poveştile. Iar acum, unul dintre ei e mort.

— Mama mă-sii, rostesc cu voce tare, fiindcă e greu de spus ce are să se întâmple acum cu Anna.

Mike Andover nu era unul dintre obişnuiţii ei vagabonzi sau fugari. Era unul dintre sportivii şcolii, una dintre vedetele petrecerilor, iar Chase a văzut totul. Nu pot decât să sper că a fost prea înfricoşat ca să dea fuga la poliţie.

Nu că poliţiştii ar fi în stare s-o oprească pe Anna, oricum. Dac-ar intra în casa aia, rezultatul n-ar însemna decât sporirea numărului de morţi. Sau poate că ea nu s-ar arăta deloc faţă de ei. Şi, în plus, Anna îmi aparţine. Imaginea ei îmi apare de la sine în minte pentru o clipă, ameninţătoare şi palidă şi picurând sânge. Însă creierul meu vătămat nu e capabil s-o reţină.

Îmi întorc privirea spre Thomas, care încă fumează, nervos.

— Mersi că m-ai scos afară, îi zic, iar el dă din cap în semn de încuviinţare.

— N-am vrut, îmi răspunde. Adică, am vrut, dar când l-am văzut pe Mike zăcând morman într-o baltă, n-am mai fost tocmai entuziasmat în privinţa asta. Trage încă un fum

din ţigară. Dumnezeule. Nu-mi vine să cred că e mort. Nu-mi vine să cred că ea l-a omorât.

— De ce? Doar credeai în ea.

— Ştiu, dar n-am văzut-o niciodată cu adevărat. Nimeni n-o vede pe Anna. Pentru că, dac-o vezi pe Anna…

— Nu mai scapi cu viaţă ca să-i povesteşti cuiva, sfârşesc eu în locul lui, pe un ton sumbru.

Aud zgomot de paşi pe duşumeaua şubredă şi îmi ridic privirea. Intră un tip în vârstă, genul ăla de tip în vârstă cu barbă căruntă şi răsucită, împletită la capăt într-o coadă. Poartă un tricou foarte uzat cu Grateful Dead[29] şi o vestă din piele. Antebraţele îi sunt pline de sus până jos de tatuaje ciudate: nimic cunoscut mie.

— Eşti un flăcău al naibii de norocos. Trebuie să-ţi spun că mă aşteptam la mai mult din partea unui exterminator de fantome profesionist.

Prind punga cu gheaţă pe care mi-o azvârle ca să mi-o pun pe cap. Are un zâmbet pe faţa ca pielea tăbăcită şi ochelari cu rame din sârmă pe nas.

— Dumneavoastră sunteţi cel care i-a trimis pontul lui Margaretă, exclam, dându-mi seama instantaneu. Crezusem c-a fost amicul Thomas, de colo.

Un zâmbet e tot ce primesc ca răspuns. Dar îmi ajunge.

Thomas îşi drege glasul.

— Ţi-l prezint pe bunicul meu, Morfran Starling Sabin.

Mă simt obligat să râd.

— De ce voi, ăştia goth, vă daţi mereu nume ciudate?

— Aspră constatare venită din partea cuiva care umblă prin lume spunându-şi Theseus Cassio.

E un bătrân cu limba ascuţită şi imediat agreabil, cu o voce parcă ieşită dintr-un western spaghetti în alb-negru. Nu mă descumpăneşte faptul că ştie cine sunt. De fapt, mă simt aproape uşurat. Mă bucur să nimeresc peste un alt

[29] Celebră formaţie rock americană înfiinţată în anul 1965. Titulatura (în traducere: *mortul recunoscător)* a fost aleasă de liderul Jerry Garda dintr-un dicţionar vechi, semnificând recunoştinţa manifestată de o persoană decedată faţă de cineva care s-a ocupat de înmormântarea sa creştinească.

membru al acestui neobişnuit univers subteran, în care lumea îmi cunoaşte misiunea, îmi cunoaşte reputaţia, cunoaşte reputaţia tatălui meu. Eu nu-mi duc viaţa ca un super-erou. Am nevoie de oameni care să mă îndrepte în direcţia potrivită. Am nevoie de oameni care să ştie cine sunt în realitate. Doar să nu fie prea mulţi. Nu ştiu de ce nu mi-a zis măcar atât Thomas când a dat de mine în cimitir. De ce-a trebuit să fie atât de afurisit de enigmatic.

— Ce-ţi face capul? se interesează Thomas.

— Nu poţi să-ţi dai seama, cu talentul tău parapsihologic?

Ridică din umeri.

— Ţi-am spus: n-am un talent chiar atât de mare. Bunicul mi-a zis c-o să vii şi că trebuie să am grijă de tine. Pot să citesc gândurile uneori. Dar nu şi pe ale tale, azi. Poate că de vină o fi comoţia. Sau poate că doar nu mai am nevoie de aşa ceva. E un lucru care vine şi pleacă.

— Bun. Porcăriile astea cu cititul gândurilor mă bagă în sperieţi, îi zic, apoi îmi întorc privirea spre Morfran. Şi, pentru ce-aţi trimis după mine? Şi de ce nu i-aţi zis lui Margaretă să aranjeze o întâlnire pentru când aveam să ajung aici, decât să-l trimiteţi pe Mentok the Mind Taker[30]?

Îmi smucesc capul spre Thomas şi imediat mă înjur în sinea mea pentru încercarea de a face pe şmecherul. Capul meu nu e îndeajuns de înzdrăvenit pentru şmecherie.

— Am vrut să fii aici cât mai repede, îmi explică el, ridicând din umeri. Îl ştiu pe Margaretă, iar Margaretă te ştie pe tine, personal. Mi-a zis că nu-ţi place să fii deranjat. Dar eu tot am vrut să fiu cu ochii pe tine. Exterminator de fantome sau nu, tot copil eşti.

— Bine, îi zic. Dar care-i graba? Doar Anna e aici de câteva decenii, nu?

Morfran se reazemă de tejgheaua din sticlă şi clatină din cap.

---

[30] Numele unui personaj din serialul de animaţie american *Harvey Birdman, Attorney at Law,* un judecător cu multiple abilităţi parapsihice, printre care teleportarea, telepatia, hipnoza sau telekinezia.

— Ceva e pe cale să se schimbe la Anna. E mai furioasă zilele astea. Eu sunt în legătură cu cei morţi… mai mult decât tine, în numeroase privinţe. Îi văd şi-i simt, gândind, gândindu-se la ceea ce vor. Aşa se-ntâmplă de când…

Se întrerupe şi ridică din umeri. Înseamnă că e o poveste la mijloc. Numai că, probabil, e cea mai bună poveste a lui şi nu vrea s-o servească atât de repede.

Îşi freacă tâmplele, apoi continuă.

— Eu o simt când omoară. Ori de câte ori se întâmplă ca vreun nefericit să-i pătrundă în casă. Altădată, nu era mai mult decât o mâncărime între omoplaţi. Acum, e o totală zvârcolire a măruntaielor. Aşa cum era odinioară, ea nici măcar n-ar fi ieşit după tine. E moartă de mult timp şi nu e proastă, cunoaşte diferenţa dintre o pradă uşoară şi un copil de bani gata. Numai că a devenit neglijentă. O să ajungă pe primele pagini ale ziarelor. Şi ştim amândoi foarte bine că unele lucruri sunt de preferat să rămână secrete.

Se aşază pe un fotoliu cu rezemători laterale şi se plesneşte cu palma peste genunchi. Aud ţăcănitul unor gheare de câine pe podea şi, în scurt timp, un labrador negru şi gras, cu botul cărunt, se apropie, cu mersul legănat, şi-şi pune capul în poala lui.

Mă întorc cu gândul la întâmplările din seara precedentă. Ea nu e deloc aşa cum m-am aşteptat, cu toate că, după ce-am văzut-o, mi-e greu să-mi amintesc la ce m-am aşteptat. Poate am crezut c-o să văd o fată tristă, înspăimântată, care omoară doar de frică şi de nefericire. Am crezut c-o să se repeadă în jos pe scară într-o rochie albă cu o pată roşie la guler. Am crezut c-o să aibă două zâmbete, unul pe faţă şi unul la gât, umed şi roşu. Am crezut c-o să mă întrebe ce caut în casa ei, după care o să se abată asupra mea cu dinţi ascuţiţi ca briciul.

În loc de toate astea, am dat peste o fantomă cu puterea unui uragan, cu ochi negri şi mâini palide, nicidecum o fată moartă, ci o zeiţă moartă. Persefona[31], întoarsă din Hades,

[31] Zeitate din mitologia greacă, fiica lui Zeus şi a Demetrei, zeiţa recoltelor. A fost răpită de Hades, regele infernului, devenind astfel

sau Hecate[32], pe jumătate descompusă.

Gândul ăsta îmi dă ceva fiori, dar prefer să-i pun pe seama pierderii de sânge.

— Şi-acum, ce-o să faci? se interesează Morfran.

Îmi cobor privirea spre punga cu gheaţă care a început să se topească, pătată cu roz de sângele meu rehidratat. Pasul numărul unu e să ajung acasă şi să fac un duş, încercând în acelaşi timp s-o împiedic pe mama să se sperie prea tare şi să mă potopească iar cu ulei de rozmarin.

Pe urmă, înapoi la şcoală, pentru minimalizarea pagubelor cu Carmel şi cu Oştirea Troiană. Ei probabil că nu l-au văzut pe Thomas trăgându-mă afară din casă; probabil îşi închipuie că sunt mort şi ţin o extrem de dramatică întrunire pe muchia prăpastiei, ca să hotărască ce au de făcut cu privire la Mike şi la mine, cum să explice. Nu mă îndoiesc că Will are câteva propuneri grozave.

Şi, după toate astea, întoarcerea la casa Annei. Pentru că am văzut-o omorând. Şi trebuie s-o opresc.

Cu mama am noroc. Nu e acasă când ajung eu şi găsesc un bilet pe bufetul din bucătărie, anunţându-mă că prânzul meu e într-o pungă, în frigider. Nu-l semnează cu o inimioară sau cu altceva, ceea ce-mi dă de înţeles că e supărată fiindcă am lipsit toată noaptea şi n-am sunat-o. O să mă gândesc mai târziu la ce-o să-i spun, ceva care să nu includă imaginea mea plin de sânge şi inconştient.

N-am noroc cu Thomas, care mă duce cu maşina şi apoi mă urmează pe treptele verandei. Când cobor după duş, cu capul încă pulsându-mi de parcă inima mea şi-ar fi stabilit o nouă reşedinţă în spatele globilor oculari, îl găsesc stând la masa din bucătărie, într-un schimb de priviri

---

regina acestui ţinut al umbrelor, zeiţa care duce la îndeplinire blestemele oamenilor asupra sufletelor celor morţi.

[32] Una dintre principalele zeităţi ale mitologiei vechilor greci, venerată de aceştia în chip de protectoare a gospodăriilor, dar asociată deseori cu întrebuinţarea plantelor şi ierburilor otrăvitoare, cu vrăjitoria sau cu necromanţia.

concentrate cu Tybalt.

— Ăsta nu e un motan obişnuit, zice Thomas, printre dinţi.

Priveşte fără să clipească în ochii verzi ai lui Tybalt, ochi verzi care se abat spre mine, părând să-mi zică: *Băiatul ăsta e un zevzec.* Vârful cozii îi zvâcneşte ca o momeală pentru pescuit.

— Normal că nu e, răspund, cotrobăind prin dulăpior după ceva aspirină de ronţăit, manie pe care am căpătat-o după ce am citit *The Shining* de Stephen King[33]. E motanul unei vrăjitoare.

Thomas întrerupe contactul vizual cu Tybalt şi-mi aruncă o privire furioasă. Îşi dă seama când e luat peste picior. Îi zâmbesc şi-i arunc o cutie cu răcoritoare. O deschide foarte aproape de Tybalt, iar motanul îl scuipă şi sare jos de pe masă, mârâind enervat în timp ce trece pe lângă mine. Mă aplec să-l mângâi pe spinare, iar el mă plesneşte cu coada, transmiţându-mi că vrea ca personajul ăsta dezordonat să dispară din casa lui.

— Ce-ai de gând să faci cu Mike? vrea să ştie Thomas, privindu-mă cu ochi mari şi rotunzi pe deasupra buzei cutiei de coca-cola.

— Minimalizarea pagubelor, îi răspund.

Oricum, altceva n-am ce să fac. Aş fi avut mai multe variante dacă n-aş fi zăcut inconştient toată noaptea trecută, dar mortul de la groapă nu se mai întoarce, ca să zic aşa. Trebuie să dau de Carmel. Trebuie să vorbesc cu Will. Trebuie să le închid gura amândurora.

— Prin urmare, probabil că ar trebui să mergem acum la şcoală.

Înalţă din sprâncene, parcă mirându-se că am renunţat la încercările de a-l trimite la plimbare.

— La ce te aşteptai? îl întreb. Eşti implicat. Ai vrut să fii implicat, orice-ar fi, aşa că, bine, felicitări. Nu mai e vreme pentru răzgândit.

[33] Personajul principal al romanului, Jack Torrance, e un scriitor care încearcă să renunţe la dependenţa de alcool şi obişnuieşte să ronţăie tablete de aspirină.

Thomas înghite în sec. Spre lauda sa, nu comentează nimic.

Când intrăm în şcoală, coridoarele sunt pustii. Pentru o clipă, îmi trece prin minte că am fost descoperiţi, că suntem pierduţi, că în spatele tuturor uşilor închise e câte un soi de priveghi pentru Mike.

Abia pe urmă îmi dau seama că sunt tâmpit. Coridoarele sunt pustii din cauză că ne aflăm în toiul celei de-a treia ore de curs.

Poposim în vestiar la dulăpioarele fiecăruia, ferindu-ne de eventualele întrebări din partea corpului profesoral. Eu n-am de gând mă duc la oră. Vom sta pur şi simplu să aşteptăm prin zonă până la prânz, învârtindu-ne pe lângă dulăpiorul lui Carmel, în speranţa că ea e la şcoală şi nu zace, palidă şi bolnavă, în patul ei de-acasă. Dar, chiar şi să fie aşa, Thomas susţine că ştie unde locuieşte. Putem să facem un popas mai târziu pe la ea. Dacă mi-a mai rămas vreun dram de noroc, încă n-a apucat să stea de vorbă cu părinţii ei.

Când se aude soneria, tresar puternic, speriat. Nu mă ajută cu nimic nici în privinţa durerii de cap. Dar clipesc apăsat şi-mi încordez privirea prin mulţime, prin şuvoiul nesfârşit de trupuri îmbrăcate asemănător care se revarsă pe coridoare. Oftez uşurat când o zăresc pe Carmel. Pare un pic palidă, ca şi cum ar fi plâns sau ar fi vomitat, dar tot bine îmbrăcată e şi-şi duce cărţile în braţe. Nimic prea îngrijorător.

Una dintre brunetele de aseară – nu ştiu care o fi, dar o s-o numesc Natalie – se repede s-o ia de braţ şi începe să trăncănească despre ceva. Reacţia lui Carmel e demnă de Oscar: aplecarea urechii şi atenţia privirii, datul ochilor peste cap şi râsul, toate atât de fireşti şi autentice. Apoi spune ceva, un ceva care să schimbe subiectul, iar Natalie se întoarce şi pleacă, ţopăind. Iar masca lui Carmel dispare din nou.

Nu e la mai mult de trei sau patru metri de dulăpiorul ei când, în sfârşit, îşi ridică privirea îndeajuns cât să remarce că stau în faţa lui. Face ochii mari. Îmi pronunţă numele cu

voce tare, după care îşi roteşte privirea în jur şi se apropie, nevrând să fie auzită.

— Eşti… viu, îmi zice.

Felul în care i se frânge vocea între cuvinte dă de înţeles ce sentiment straniu are rostindu-le. Privirea ei îmi cercetează corpul de sus până jos, de parcă s-ar aştepta să-mi curgă sânge sau să-mi iasă un os prin piele.

— Cum ai reuşit? mă întreabă.

Fac semn cu capul spre Thomas, care stă pitit în dreapta mea.

— M-a scos Thomas din casă.

Carmel îl învredniceşte cu o privire şi un zâmbet. Altceva nu spune. Nu mă ia în braţe, aşa cum crezusem, oarecum, că va face. Iar asta mă determină să-mi placă şi mai mult de ea, dintr-un motiv oarecare.

— Will unde e? Dar Chase? o întreb.

N-o mai întreb dacă mai ştie şi altcineva. E evident, după comportamentul celor de pe coridoare, după felul în care se plimbă toţi, trăncănind firesc, că nimeni altcineva nu ştie. Dar tot trebuie să aranjăm povestea. Să ne punem de acord versiunile.

— Nu ştiu. Nu mă întâlnesc cu ei înainte de prânz. Oricum, nu ştiu la câte ore s-or fi dus, adaugă, lăsându-şi privirea în jos.

E tentată să vorbească despre Mike. Să spună acele lucruri pe care simte că ar trebui să le spună, cum ar fi că regretă, sau că el nu era de fapt un tip chiar atât de rău şi nu merita să păţească una ca asta. Îşi muşcă buza.

— Trebuie să vorbim cu ei. Toţi la un loc. Caută-i în sala de mese şi spune-le că sunt viu. Unde putem să ne întâlnim?

Nu-mi răspunde imediat, foindu-se pe loc. Haide, Carmel, nu mă dezamăgi.

— O să-i aduc pe terenul de fotbal. N-o să fie nimeni acolo.

Încuviinţez repede din cap şi ea pleacă, privind înapoi o singură dată, vrând parcă să se asigure că sunt încă acolo, că sunt real şi că ea n-a înnebunit. Observ că Thomas a

rămas cu privirea aţintită spre ea, ca un foarte trist şi credincios câine de vânătoare.

— Frate, zic, pornind spre sala de sport, ca să trec prin ea spre terenul de fotbal. Acum nu e momentul.

Îl aud bombănind în urma mea că totdeauna e momentul, îmi permit să zâmbesc cu superioritate pentru o clipă, înainte de a începe să mă întreb ce aş avea de făcut ca să-i ţin în frâu pe Will şi pe Chase.

Nouă

Când Will şi Chase ajung pe terenul de fotbal, ne găsesc, pe mine şi pe Thomas, culcaţi pe gradene, privind cerul. Ziua e însorită, plăcută şi caldă. Mama Natură nu poartă doliu după Mike Andover. Lumina îmi face fantastic de bine pentru capul care-mi pulsează de durere.

— Dumnezeule, exclamă unul dintre ei, după care urmează o întreagă înşiruire de invective pe care nu mă obosesc să le repet; tirada se încheie până la urmă cu: Uite-l că e chiar viu!

— Nu datorită vouă, idioţilor, ripostez, ridicându-mă în şezut.

Se ridică şi Thomas, dar rămâne uşor încovoiat. Ticăloşii ăştia l-au luat în şuturi de prea multe ori.

— Hei, izbucneşte Will. Noi nu ţi-am făcut nimic, ai înţeles?

— Ţine-ţi dracului gura, adaugă Chase, îndreptându-şi un deget spre mine.

Timp de un minut, nu ştiu ce să mai zic. Nu mă gândisem că ei ar vrea să-mi impună *mie* tăcerea.

Îmi scutur cu palma un genunchi al blugilor. E un pic de praf acolo, de când m-am rezemat de partea de dedesubt a gradenei.

— Voi doi n-aţi încercat să-mi faceţi nimic, le spun, cu sinceritate. M-aţi dus la o casă, pentru că aţi vrut să mă speriaţi. N-aveaţi de unde să ştiţi că prietenul vostru o să se pomenească sfâşiat în două şi eviscerat.

A fost o cruzime din partea mea, trebuie s-o recunosc. Chase se albeşte imediat la faţă. Ultimele clipe din viaţa lui Mike i se derulează prin faţa ochilor. Pentru o clipă, mă înduioşez, dar imediat durerea care-mi pulsează în ţeastă îmi aminteşte că ei au încercat să mă omoare.

În spatele lor, cu o gradenă mai jos, Carmel se înfăşoară

cu braţele şi priveşte în altă parte. Poate că n-ar trebui să fiu atât de supărat. Dar ce, ea crede că e de glumă? Normal că ar trebui să fiu. Nu mă bucur pentru ce a păţit Mike. N-aş fi permis niciodată să se întâmple aşa ceva, dacă el nu m-ar fi scos din acţiune lovindu-mă cu o scândură în cap.

— Ce-ar trebui să le spunem celorlalţi despre Mike? întreabă Carmel. O să se pună întrebări. Toată lumea l-a văzut plecând de la petrecere împreună cu noi.

— Nu putem să le spunem adevărul, îi răspunde Will, mâhnit.

— Şi care e adevărul? insistă Carmel. Ce s-a întâmplat în casa aia? Chiar trebuie să cred că Mike a fost asasinat de o fantomă? Cas…

O privesc drept în ochi.

— Am văzut cu ochii mei.

— Am văzut şi eu, mă susţine Chase, care arată de parcă e pe cale să vomite.

Carmel scutură din cap.

— Nu e adevărat. Cas trăieşte. La fel şi Mike. Asta nu e decât o farsă gogonată pe care aţi copt-o cu toţii ca să vă răzbunaţi pe mine pentru că m-am despărţit de el.

— Nu mai fi atât de obsedată de tine, ripostează Will. Eu i-am văzut braţele ieşind prin geam. Am văzut-o cum l-a tras înăuntru. Am auzit ţipătul cuiva. După care am văzut silueta lui Mike despicată în două. Will îşi întoarce privirea spre mine. Aşadar, ce-a fost? Ce vieţuitoare era în casa aia?

— A fost un vampir, frate, bâiguie Chase.

Un idiot. Îl ignor în totalitate.

— Nu era nicio vieţuitoare în casa aia. Mike a fost omorât de Anna Korlov.

— Nici gând, frate, nici gând, protestează Chase, tot mai panicat, însă eu nu am vreme pentru fazele lui de negare.

Din fericire, nici Will, care-i cere să tacă.

— Le spunem poliţiştilor că ne-am plimbat cu maşina o vreme, spune Will. Pe urmă, Mike s-a enervat în legătură cu Carmel şi Cas şi a coborât. Niciunul dintre noi n-a putut

să-l oprească. A zis c-o să se întoarcă pe jos acasă şi, din moment ce nu era chiar atât de departe, am zis că e-n regulă. Iar azi, când n-a apărut la şcoală, ne-am închipuit c-o fi mahmur.

Will îşi ţine fălcile ferm încleştate. Se vede că e capabil să gândească pe moment, chiar şi atunci când nu-i face plăcere.

— Va trebui să îndurăm câteva zile sau săptămâni de căutări în echipă. O să ni se pună ceva întrebări. După care o să renunţe.

Priveşte drept spre mine. Oricât de mare nemernic ar fi fost Mike, tot prietenul lui Will era, aşa că Will Rosenberg parcă ar vrea acum să mă şteargă din lumea celor vii doar prin puterea voinţei. Dacă n-ar fi avut martori, poate chiar ar fi încercat: şi-ar fi ciocnit călcâiele între ele de trei ori, sau cine mai ştie ce.

Şi poate că are dreptate. Poate că a fost vina mea. Aş fi putut să găsesc altă cale de a ajunge la Anna. Dar, la naiba cu toate astea. Mike Andover m-a lovit în cap pe la spate cu o scândură şi m-a aruncat într-o casă părăsită, şi totul numai din cauză că am stat de vorbă cu fosta lui iubită. Nu merita să fie despicat în două, dar la un şut în ouă ar fi trebuit să se aştepte, în cel mai bun caz.

Chase îşi ţine capul între mâini, vorbind singur despre cât de mare e încurcătura în care a intrat, despre ce chin o să fie ca să-i mintă pe poliţişti. Lui îi vine mai uşor să se concentreze asupra aspectelor problemei care nu ţin de supranatural. De fapt, pentru majoritatea oamenilor e mai uşor. De-asta reuşesc creaturi ca Anna să rămână neştiute pentru atât de mult timp.

Will îi dă un ghiont în umăr.

— Ce-o să facem cu ea? întreabă şi, pentru o clipă, am impresia că vorbeşte despre Carmel.

— Nu *puteţi* să faceţi nimic cu ea, se amestecă Thomas, vorbind pentru prima oară după ceea ce părea să fie un deceniu, prinzându-se înaintea mea. Ea nu e de talia voastră, precizează el.

— Mi-a ucis cel mai bun prieten, se răsteşte Will. Ce-ar

trebui să fac? Nimic?

— Exact, răspunde Thomas şi adaugă cuvântului o ridicare din umeri şi un zâmbet strâmb de superioritate care i-ar putea atrage un pumn în faţă.

— Ei bine, tot trebuie să facem *ceva.*

Îmi întorc privirea spre Carmel. Are ochii mari şi trişti, iar părul ei blond îi atârnă în şuviţe peste ei. E, probabil, cea mai emo înfăţişare din câte a avut vreodată.

— Dacă ea există cu adevărat, continuă Carmel, atunci probabil ar trebui să facem. Doar n-o să lăsăm să tot omoare oameni.

— Nu, nu, îi zice Thomas, pe un ton liniştitor, iar mie îmi vine să-l dau de-a dura pe gradene.

Oare n-a auzit când i-am zis chestia cu „acum nu e momentul”?

— Uite ce e, zic eu. N-o să ne aruncăm cu toţii într-o dubă verde[34] şi s-o scoatem din casă cu ajutorul celor de la Harlem Globetrotters[35]. Oricine se mai întoarce în casa aia e ca şi mort. Şi, în afară de cazul în care vă doriţi să ajungeţi despicaţi în două pe verticală şi să vă holbaţi la măruntaiele voastre făcute morman pe podea, o să ţineţi distanţa.

N-aş fi vrut să fiu atât de aspru cu ei, dar e un dezastru. Unul dintre cei pe care i-am implicat e mort, iar acum toţi ceilalţi nătărăi vor să-l urmeze. Nu ştiu cum de am reuşit să mă vâr într-un asemenea balamuc. Am dat totul peste cap extrem de repede.

— Eu mă întorc acolo, anunţă Will. Trebuie să fac ceva.

— Vin cu tine, adaugă Carmel, aruncându-mi o privire fioroasă, de parcă m-ar provoca să încerc măcar s-o împiedic.

Uită, evident, că eu am avut în faţa ochilor un chip mort brăzdat de vene întunecate, acum mai puţin de douăzeci şi patru de ore. Nu mă las impresionat de fiţele ei de tipă

[34] Aluzie la dubele companiei americane Green Van, specializată în mutări.

[35] Celebră trupă de spectacole itinerante, alcătuită din baschetbalişti capabili de jonglerii şi trucuri uluitoare.

dură.

— Niciunul dintre voi nu se duce nicăieri, declar eu, după care mă surprind pe mine însumi, adăugând: Nu înainte de a fi pregătit. Arunc o privire spre Thomas, a cărui gură a rămas uşor căscată, şi continui: Thomas are un bunic. Un tip bătrân priceput la lumea spiritelor. Morfran Starling. El ştie despre Anna. Avem nevoie să discutăm cu el mai întâi, dacă e să facem ceva.

Îl înghiontesc pe Thomas în umăr şi el încearcă să-şi reconstituie o expresie normală pe faţă.

— Dar, în definitiv, cum poţi să omori aşa ceva? se interesează Chase. O străpungi cu o ţepuşă în inimă?

Mi-ar face plăcere să-i precizez din nou că Anna nu e vampir, dar mă hotărăsc să aştept până când va propune gloanţele din argint ca să-l arunc jos de pe gradene.

— Nu fi tâmpit, pufneşte Thomas. Ea e deja moartă. N-ai cum s-o omori. Trebuie s-o izgoneşti, sau cam aşa ceva. Bunicul meu a făcut-o o dată sau de două ori. E un farmec tare de tot, cu lumânări şi plante şi chestii.

Am un schimb de priviri cu Thomas. Puştiul ăsta chiar e folositor din când în când.

— Pot să vă duc la el, se oferă apoi. Diseară, dacă vreţi.

Will îl priveşte pe Thomas, apoi pe mine, după care iar pe Thomas. Chase dă impresia că-şi doreşte să nu fi fost nevoit să se prefacă atât de dobitoc în permanenţă, dar asta e, cum şi-a aşternut, aşa doarme. Iar Carmel doar mă fixează cu privirea.

— OK, acceptă Will, până la urmă. Ne întâlnim după ore.

— Eu nu pot, zic în grabă. Treburi cu mama. Dar pot să ajung la magazin mai târziu.

Pornesc toţi să coboare gradenele, cu stângăcie… ceea ce constituie singurul mod de a coborî gradenele. Thomas zâmbeşte în timp ce-i priveşte cum se îndepărtează.

— Destul de bun, hm? întreabă, zâmbind larg. Cine-a spus că n-am abilităţi parapsihologice?

— Probabil că e doar intuiţia feminină, îi dau eu replica. Dar ai grijă ca tu şi bătrânul Morfran să-i trimiteţi cât mai convingător după potcoave de cai morţi.

— Şi tu unde-o să fii? mă întreabă, dar nu-i răspund. Ştie el unde mă duc. O să fiu la Anna.

Zece

Privesc din nou cu atenţie casa Annei. Partea raţională a creierului meu îmi spune că nu e decât o casă. Şi că numai ce se află înăuntrul ei o face să fie îngrozitoare, o face să fie periculoasă, că nu e posibil să se aplece spre mine ca şi cum ar vrea să mă vâneze printre buruienile care o năpădesc. Nu e posibil să încerce să se smulgă din fundaţia ei şi să mă înghită cu totul. Şi totuşi, asta pare să facă.

În spatele meu, aud un mic şuierat. Mă întorc. Tybalt stă cu labele din faţă pe uşa din dreptul volanului, în maşina mamei, privind afară pe geam.

— Nu-i de glumă, pisoi, îi zic.

Nu ştiu de ce m-a pus mama să-l iau cu mine. N-o să mă poată ajuta. Când vine vorba despre utilitate, el e mai degrabă ca un detector de fum decât ca un câine de vânătoare. Dar când am ajuns acasă după şcoală şi i-am zis mamei unde mă duc şi ce s-a întâmplat – sărind peste faptul că a fost cât pe ce să-mi găsesc moartea şi că unul dintre colegii mei a fost despicat în două –, a ghicit, probabil, că povestea nu se opreşte aici, fiindcă am primit un strat proaspăt de ulei de rozmarin pe frunte, în formă de triunghi, şi m-a pus să iau şi motanul cu mine. Uneori, am impresia că ea habar n-are de ceea ce fac eu pe-aici.

N-a spus prea multe. Ştiu că-i stă mereu pe vârful limbii cererea de a mă opri. Să-mi spună că e periculos şi că pot să moară oameni. Dar şi mai mulţi ar muri dacă eu nu mi-aş îndeplini misiunea. E o misiune pe care a pornit-o tatăl meu. Pentru asta m-am născut, e moştenirea mea din partea lui şi ăsta e adevăratul motiv pentru care ea tace. A crezut în el. A ştiut care e preţul, tocmai până în ziua în care el a fost asasinat: asasinat de ceea ce crezuse că nu e decât o altă fantomă dintr-un lung şir.

Îmi scot cuţitul din rucsac şi-l extrag din teacă. Tata a plecat de acasă într-o după-amiază luând cu el cuţitul ăsta, exact la fel cum făcea mereu încă dinainte ca eu să mă fi născut. Şi nu s-a mai întors niciodată. Cineva l-a biruit. Poliţiştii au venit a doua zi după ce mama i-a anunţat dispariţia. Au zis că tata a murit. Am pândit din umbră cât timp au interogat-o pe mama, iar până la urmă detectivul i-a destăinuit, în şoaptă, secretul: că trupul tatei era plin de muşcături; că bucăţi din el lipseau.

Luni de-a rândul, îngrozitoarea moarte a tatălui meu mi-a torturat gândurile. Mi-am imaginat-o în toate felurile posibile. Am visat-o. Am desenat-o pe hârtie cu pix negru şi creion roşu, cu siluete scheletice ţepene şi sânge ceros. Mama s-a străduit să mă vindece, cântându-mi în permanenţă şi lăsând luminile aprinse, încercând să mă ferească de întuneric. Însă vedeniile şi coşmarurile n-au încetat până în ziua în care am pus mâna pe cuţit.

Nu l-au prins pe asasinul tatei, desigur. Pentru că asasinul tatei era deja mort. Aşa că ştiu ce mi-e sortit să fac. Privind acum casa Annei, nu mi-e teamă, fiindcă Anna Korlov nu înseamnă sfârşitul meu. Într-o zi, o să mă întorc în locul în care a murit tata şi-o să-mi trec cuţitul prin gura care l-a mâncat.

Respir de două ori profund. Cuţitul rămâne afară: nu e cazul să mă prefac. Eu ştiu că ea e înăuntru, iar ea ştie că vin. O simt că-mi urmăreşte mişcările. Motanul mă priveşte cu ochii lui reflectorizanţi dinăuntrul maşinii, aşa că simt şi perechea asta de ochi pe mine în timp ce înaintez pe aleea năpădită de buruieni spre intrarea în casă.

Nu cred să fi existat vreodată o noapte mai tăcută. Nu tu vânt, nu tu insecte, nu tu nimic. Scrâşnetul pietrişului sub tălpile pantofilor mei e dureros de sonor. N-are sens să încerc să mă furişez. E ca atunci când te trezeşti primul de dimineaţă, când orice mişcare faci e zgomotoasă ca o sirenă pentru ceaţă, oricât de silenţios te-ai strădui să fii. Îmi vine să tropăi pe treptele astea ale verandei din faţă. Îmi vine să rup o scândură, s-o smulg de-acolo şi să izbesc

cu ea în uşă. Dar ar fi o grosolănie şi, în plus, nici n-aş avea nevoie. Uşa e deschisă deja.

O lumină cenuşie sinistră se strecoară afară, lipsită de raze. E doar ceva care se topeşte oarecum în aerul întunecat, ca un soi de ceaţă luminiscentă. Îmi încordez auzul, încercând să percep ceva; am impresia că aud, în depărtare, huruitul scăzut al unui tren, iar apoi un scârţâit de piele când îmi înteţesc strânsoarea pe pumnal. Intru pe uşă şi-o închid după mine. Nu vreau să-i dau fantomei ocazia unei sperieturi ieftine ca-n filmele de mâna a doua, prin trântirea ei cu zgomot.

Antreul e pustiu, casa scării e goală. Scheletul candelabrului distrus atârnă de tavan fără să tresară şi zăresc o masă acoperită cu un cearşaf prăfuit, care aş putea să jur că n-a fost acolo noaptea trecută. E ceva în neregulă la casa asta. Ceva pe lângă prezenţa celei care, evident, o bântuie.

— Anna, rostesc şi sunetul vocii mele se rostogoleşte prin aer.

Casa îl înghite fără vreun ecou.

Privesc spre stânga. Locul în care a murit Mike Andover e gol, cu excepţia unei pete întunecate, uleioase. E singurul lucru care a mai rămas. N-am idee ce-o fi făcut Anna cu cadavrul şi, sincer să fiu, prefer nici să nu mă gândesc la asta.

Nimic nu se clinteşte, iar eu n-am chef să aştept. În acelaşi timp, nu vreau s-o înfrunt pe scară. Are un avantaj mult prea mare, fiind puternică precum o zeiţă a vikingilor, şi moartă-vie, şi aşa mai departe. Pătrund mai departe în casă, croindu-mi drum cu precauţie printre mobilele împrăştiate şi prăfuite. Îmi trece prin gând că ea ar putea sta la pândă, că divanul mătăhălos nu e nicidecum un divan mătăhălos, ci o fată moartă plină de vene vizibile. Tocmai mă pregătesc să-l străpung cu pumnalul, pentru mai multă siguranţă, când aud ceva târşâind în spatele meu. Mă întorc.

— Dumnezeule!

— Deja au trecut trei zile? mă întreabă fantoma lui Mike

Andover.

Stă în picioare lângă fereastra prin care a fost tras înăuntru. Şi e întreg. Încerc un zâmbet ezitant. Moartea, se pare, l-a făcut să fie mai inteligent. Dar o parte din mine bănuieşte că, în realitate, ceea ce privesc nu e nicidecum Mike Andover. E doar pata de pe podea, ridicată de Anna şi făcută să meargă şi să vorbească. Dar, pentru eventualitatea în care n-ar fi aşa…

— Îmi pare rău. Pentru ce ţi s-a întâmplat. N-ar fi trebuit.

Mike îşi smuceşte capul în sus.

— Niciodată n-ar trebui. Sau totdeauna ar trebui. Nu contează.

Zâmbeşte. Nu-mi dau seama dacă se doreşte să fie un zâmbet prietenos sau unul ironic, dar e, indiscutabil, sinistru. Mai ales când dispare brusc.

— Casa asta e nepotrivită. Dacă ai intrat, nu mai ieşi niciodată. N-ar fi trebuit să te întorci.

— Am treabă aici, îi zic, încercând să nu iau în seamă ideea că el nu mai poate ieşi niciodată; e prea cumplită şi prea nedreaptă.

— Aceeaşi treabă pe care am avut-o şi eu aici? mă întreabă, cu un mârâit scăzut.

Dar, până să-i pot răspunde, e sfâşiat în două de mâini nevăzute, ca o reconstituire exactă a morţii lui. Mă dau înapoi, cu paşi împleticiţi, şi nimeresc cu genunchii într-o masă, sau cam aşa ceva, nu ştiu precis şi chiar nu-mi pasă. Şocul de a-l vedea prăbuşindu-se încă o dată în două băltoace umede oribile mă determină să desconsider mobilierul. Îmi spun în sinea mea că n-a fost decât un truc ieftin şi că am mai văzut eu altele mai rele. Mă străduiesc să-mi încetinesc ritmul respiraţiei. Deodată, dinspre podea, aud iar vocea lui Mike.

— Hei, Cas.

Privirea îmi alunecă peste toată mizeria aia în căutarea feţei lui, pe care o descopăr schimonosită, încă prinsă de jumătatea din dreapta a trupului. Aia e jumătatea în care a rămas şira spinării. Înghit apăsat şi-mi feresc privirea de

vertebrele lăsate la vedere. Mike îşi dă ochii peste cap spre mine.

— Nu doare decât timp de un minut, îmi zice, după care se scurge în podea, lent, ca uleiul într-un şervet.

Ochiul nu i se închide când dispare. Continuă să privească fix. Zău că aş fi putut trăi şi fără acest mic schimb de cuvinte. În timp ce continui să stau cu ochii pe pata întunecată de pe podea, îmi dau seama că-mi ţin respiraţia. Şi mă întreb câţi oameni o fi omorât de fapt Anna în casa asta. Mă întreb dacă sunt încă toţi acolo, crustele lor, şi dacă ea poate să le manevreze ca pe marionete, făcându-le să se târască spre mine în diverse stadii de descompunere.

Vino-ţi în fire. Nu e momentul acum să intru în panică. E momentul acum să-mi strâng cuţitul în mână şi să-mi dau seama, prea târziu, că se apropie ceva din spatele meu.

O umbră de păr negru se zăreşte în jurul umărului meu, două sau trei fuioare întinzându-se ca să mă cheme mai aproape. Mă răsucesc şi spintec aerul, aproape aşteptându-mă ca ea să nu fie acolo, să fi dispărut în acea clipă anume. Dar ea n-a dispărut. Pluteşte prin faţa mea, la vreo cincisprezece centimetri deasupra podelei.

Şovăim pentru o secundă, studiindu-ne reciproc, ochii mei căprui privind drept în ai ei, ca petrolul. Ar avea cam un metru şi şaptezeci dac-ar sta pe podea, dar din moment ce pluteşte la vreo palmă deasupra ei, aproape că sunt nevoit să privesc în sus. Propria răsuflare mi se pare zgomotoasă, după cum mi-o aud în cap. Sunetul picăturilor din rochia ei pe podea e moale. Ce s-o fi ales din ea de când a murit? Ce putere şi-o fi descoperit, ce furie, care să-i permită să fie mai mult decât un spectru, să devină un demon al răzbunării?

Cuţitul meu i-a retezat, în calea lui, vârfurile părului. Frânturile de păr coboară, plutind, şi ea le priveşte scufundându-se în scândurile duşumelei, la fel ca Mike, acum câteva clipe. Ceva îi traversează fruntea, o încordare, o tristeţe, după care îşi ridică privirea spre mine şi-şi dezgoleşte dinţii.

— De ce te-ai întors? mă întreabă.

Înghit în sec. Nu ştiu ce să-i răspund. Mă simt bătând în retragere, chiar dacă-mi spun să n-o fac.

— Ţi-am dăruit viaţa, ambalată ca un cadou, îmi zice.

Vocea care-i iese din gura cavernoasă e adâncă şi cumplită.

E sunetul unei voci fără suflare. Încă poartă în ea un foarte slab accent finlandez.

— Ai crezut că e uşor? continuă ea. Vrei să fii mort?

E o undă de speranţă în tonul pe care-mi pune acea ultimă întrebare, făcând ca privirea să-i devină mai pătrunzătoare. Îşi coboară ochii spre cuţitul meu cu o nefirească zvâcnire a capului. O grimasă îi pune stăpânire pe faţă; expresiile se succed într-un ritm nebunesc, ca unduirile pe apa unui lac.

Apoi, aerul din jurul ei începe să tremure şi zeiţa din faţa mea dispare. În locul ei rămâne o fată palidă, cu părul lung şi negru. Picioarele îi sunt ferm înfipte pe podea. Îmi cobor privirea spre ea.

— Care ţi-e numele? se interesează, iar când vede că nu-i răspund, continuă: Tu îl ştii pe-al meu. Ţi-am salvat viaţa. Nu ţi se pare cât se poate de corect?

— Numele meu e Theseus Cassio, mă aud spunând, chiar dacă între timp mă gândesc ce truc ieftin e ăsta şi ce prostesc.

Dacă ea îşi închipuie că n-o s-o extermin sub înfăţişarea asta, atunci se înşală de moarte, fără să intenţionez vreun joc de cuvinte. Dar e o deghizare bună, trebuie să-i recunosc meritul. Masca pe care o poartă are o faţă gânditoare şi ochi delicaţi, violet. E îmbrăcată într-o rochie albă, de modă veche.

— Theseus Cassio, repetă ea.

— Theseus Cassio Lowood, adaug, deşi nu ştiu de ce-i spun ei aşa ceva. Toată lumea îmi zice Cas.

— Ai venit să mă omori.

Îmi dă târcoale, descriind un cerc larg. O las doar cât să treacă de umerii mei, după care mă întorc şi eu. Nici nu mă gândesc s-o las în spatele meu. O fi ea acum numai

dulceaţă şi nevinovăţie, dar ştiu ce creatură ar ţâşni brusc dacă i s-ar da ocazia.

— Cineva a făcut deja asta, îi zic, nefiind dispus să-i înşir poveşti drăguţe cum că aş fi venit s-o eliberez.

Ar însemna să trişez, s-o fac să se relaxeze, încercând s-o atrag în capcană. Şi, pe lângă asta, ar fi o minciună. Habar n-am unde aş trimite-o, dar nu-mi pasă. Nu ştiu decât că o să fie departe de-aici, unde poate să omoare oamenii şi să-i absoarbă în casa asta afurisită.

— Cineva a făcut-o, aşa e, confirmă ea, şi deodată îşi răsuceşte capul şi-l repede înainte şi-napoi.

Pentru o secundă, părul reîncepe să i se zvârcolească, precum şerpii.

— Dar tu nu poţi, adaugă.

Ea ştie că e moartă. Interesant. Cei mai mulţi dintre ei nu ştiu. Cei mai mulţi sunt doar furioşi şi înspăimântaţi, mai degrabă amprente ale unor trăiri – ale unor momente oribile – decât fiinţe propriu-zise. Cu unii poţi să stai de vorbă, însă de obicei ei cred că eşti cu totul altcineva, cineva din trecutul lor. Capacitatea ei de înţelegere mă descumpăneşte pentru o clipă, aşa că mă folosesc de vorbe ca să câştig timp.

— Scumpo, tata şi cu mine am vârât în pământ mai multe fantome decât ai putea tu să numeri.

— Dar niciodată una ca mine.

Intonaţia cu care spune asta nu e tocmai mândrie, dar ceva pe aproape. Mândrie nuanţată cu amărăciune. Păstrez tăcerea, fiindcă prefer să nu ştie că are dreptate. Anna nu seamănă cu nimic din ce-am văzut până acum. Forţa ei pare să nu aibă limite, ca şi tolba ei cu şiretlicuri. Nu e o oarecare fantomă amărâtă, scoasă din sărite de faptul că a fost împuşcată mortal. Ea e moartea însăşi, cumplită şi iraţională, şi chiar când e în veşmânt de sânge şi vene tot nu pot să fac altceva decât să mă holbez la ea.

Dar frică nu-mi e. Oricât ar fi de puternică, nu am nevoie decât de o lovitură bună. Nu e dincolo de raza de acţiune a pumnalului meu şi, dacă aş putea să ajung la ea, s-ar risipi în eter exact ca toate celelalte.

— Poate c-ar trebui să-l aduci şi pe tatăl tău, ca să te ajute, zice ea, iar eu strâng mai tare cuţitul în mână.

— Tatăl meu e mort.

O umbră îi traversează privirea. Nu-mi vine să cred că ar fi regret sau stânjeneală, dar aşa ceva pare să fie.

— Şi tatăl meu a murit, când eram mică, îmi mărturiseşte, încet. Într-o furtună pe lac.

Nu pot s-o las să continue aşa. Simt cum ceva din piept mi se înmoaie, încetându-şi mârâitul, total fără voia mea. Forţa ei face ca vulnerabilitatea să-i fie şi mai înduioşătoare. Eu ar trebui să fiu mai presus de aşa ceva.

— Anna, rostesc, şi privirea i se ridică brusc spre mine.

Scot pumnalul, iar luciul lamei i se reflectă în ochi.

— Pleacă, îmi porunceşte, regina castelului ei mort. Nu vreau să te omor. Şi se pare că nici nu sunt nevoită, dintr-un oarecare motiv. Aşa că pleacă.

Mai multe întrebări îmi răsar în minte auzind asta, numai că, încăpăţânat fiind, mă proptesc şi mai bine pe picioare.

— Nu plec până nu te ştiu afară din casa asta şi întoarsă în pământ.

— N-am fost niciodată în pământ, îmi şuieră printre dinţi.

Pupilele îi devin din ce în ce mai întunecate, negrul răspândindu-se ca un vârtej spre exterior, până când tot albul dispare. Venele încep să-i iasă la iveală, strecurându-se pe obraji şi poposind la tâmple şi la gât. Sângele bolboroseşte, ieşindu-i prin pori şi revărsându-se pe toată înălţimea ei, ca o rochie înfoiată picurând pe podea.

Îmi reped cuţitul şi simt ceva greu nimerindu-mi braţul, înainte de a mă pomeni azvârlit de perete. La dracu. Nici măcar n-am văzut-o mişcându-se. Încă pluteşte prin mijlocul încăperii, acolo unde fusesem eu până adineauri. Umărul mă doare rău în locul în care a luat contact cu peretele. Braţul mă doare rău în locul în care a luat contact cu Anna. Numai că sunt destul de căpăţânos, aşa că mă ridic în grabă şi mă năpustesc din nou spre ea, ţintind mai jos de data asta, nici măcar încercând să ucid,

ci doar să retez ceva. Deocamdată, mă fixez asupra părului.

Următorul lucru de care sunt conştient e că ajung din nou în cealaltă parte a camerei. Am traversat-o alunecând pe spate. Cred că mi-au intrat aşchii în pantaloni. Anna continuă să plutească, privindu-mă cu o animozitate tot mai mare. Sunetul scos de picăturile căzute din rochia ei pe podea îmi aminteşte de un profesor care-şi ciocănea lent tâmpla atunci când se enerva de-a binelea din cauza penuriei mele de cunoştinţe.

Mă pun din nou pe picioare, de data asta mai lent. Sper să par mai degrabă că-mi plănuiesc cu grijă următoarea mişcare, decât că sufăr dureri considerabile, acesta fiind şi adevăratul motiv. Ea nu încearcă să mă omoare, ceea ce începe să mă scoată din sărite. Dă cu mine de pereţi de parcă aş fi un pisoi din pluş. Lui Tybalt i s-ar părea ceva caraghios. Chiar mă întreb dac-o putea să vadă din maşină.

— Încetează, îmi ordonă, cu vocea ei cavernoasă.

Dau fuga spre ea şi mă apucă de încheieturi. Mă zbat, dar e ca şi cum aş încerca să mă lupt cu betonul.

— Lasă-mă să te omor, bombănesc, disperat.

Un licăr de furie îi luminează ochii. Pentru o clipă, mă gândesc că am comis o greşeală colosală, că am uitat ce e ea în realitate, şi c-o să sfârşesc exact ca Mike Andover. Trupul chiar mi se crispează, încercând să evite să fie sfâşiat în două.

— N-o să te las niciodată să mă omori, se stropşeşte, îmbrâncindu-mă înapoi spre uşă.

— De ce? Nu crezi că ţi-ai găsi tihna? ripostez, întrebându-mă pentru a nu ştiu câta oară de ce nu pot niciodată să-mi ţin gura.

Mijeşte ochii spre mine ca spre un idiot.

— Tihnă? După ce-am făcut? Tihnă, într-o casă plină de băieţi sfârtecaţi şi străini eviscераţi?

Mă trage cu faţa foarte aproape de a ei. Ochii negri îi sunt larg căscaţi.

— Nu pot să te las să mă omori, îmi zice, după care strigă, strigă îndeajuns de tare cât să-mi zvâcnească

timpanele de durere, în timp ce mă azvârle afară din casă pe uşă, făcându-mă să zbor pe deasupra treptelor rupte, tocmai până pe pietrişul năpădit de buruieni al aleii. Niciodată n-am vrut să fiu moartă!

Ating pământul, mă rostogolesc şi-mi ridic privirea tocmai la timp ca să văd uşa trântindu-se. Casa pare încă nemişcată şi pustie, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic în ea de un milion de ani. Îmi pipăi cu precauţie membrele şi constat că sunt toate în stare de funcţionare. Abia după asta mă ridic în genunchi.

Niciuna dintre fantome nu şi-a dorit vreodată să fie moartă. Nu cu adevărat. Nici măcar sinucigaşii: se răzgândeau în ultima clipă. Aş fi vrut să-i pot spune asta, şi să i-o spun cu isteţime, ca să nu se mai simtă atât de singură. Plus că aşa m-aş fi simţit şi eu mai puţin imbecil, după ce-am fost azvârlit de colo-colo ca un gangster anonim într-un film cu James Bond. Mare exterminator profesionist mai sunt!

În timp ce mă îndrept spre maşina mamei, încerc să-mi recapăt controlul. Pentru că o s-o dau eu gata pe Anna, indiferent de ce crede ea. Şi pentru că n-am dat greş niciodată, dar şi pentru că, în momentul în care mi-a zis că nu mă poate lăsa s-o omor, părea să-şi fi dorit oarecum să fi putut. Conştiinţa ei o face să fie specială din mai multe privinţe. Spre deosebire de celelalte fantome, Anna regretă. Îmi frec braţul stâng dureros, gândindu-mă c-o să se umple de vânătăi. Cu forţa n-o să-mi meargă. Am nevoie de un plan B.

Unsprezece

A doua zi dimineaţa, când mă trezeşte mama, îmi spune că mi-a pregătit baia cu o fiertură de frunze de ceai, lavandă şi mătrăgună. Mătrăguna e prezentă în amestec ca să-mi tempereze comportamentul nesăbuit, dar n-o refuz. Mă dor toate. La asta trebuie să te aştepţi când o zeiţă a morţii dă cu tine de pereţi toată noaptea.

În timp ce mă cufund în cadă, foarte încet, cu o grimasă pe faţă, încep să mă gândesc la următoarea mea mişcare. Problema e că sunt surclasat. Nu mi s-a întâmplat prea frecvent şi niciodată într-un asemenea grad. Dar, din când în când, am nevoie să cer ajutor. Întind mâna după telefonul pe care mi l-am lăsat pe policioara din baie şi formez numărul unui vechi prieten. Un prieten de generaţii, la drept vorbind. L-a cunoscut pe tata.

— Theseus Cassio, răspunde el.

Zâmbesc cu subînţeles. El niciodată nu mi-ar spune Cas. Prea i se pare amuzant numele meu întreg.

— Gideon Palmer, zic, la rândul meu, şi mi-l imaginez la celălalt capăt al firului, de cealaltă parte a lumii, stând într-o casă tipic englezească din nordul Londrei, cu vedere la Hampstead Heath[36].

— Nu ne-am auzit de prea mult timp, zice, şi parcă-l văd încrucişându-şi sau descrucişându-şi picioarele.

Aproape că şi aud în telefon foşnetul tweedului.

Gideon e nobilul englez clasic, de şaizeci şi cinci de ani bătuţi pe muchie, cu păr alb şi ochelari. E genul de bărbat cu ceas de buzunar şi rafturi întinse cu cărţi, grijuliu şterse de praf, din podea până în tavan. Când eram mic, obişnuia să mă plimbe pe scările glisante, cerându-mi să-i caut cine ştie ce volum bizar despre strigoi, sau despre

[36] Vechi parc londonez, întins pe o suprafaţă de 320 de hectare.

farmece de legare, sau mai ştiu eu ce. Ne-am petrecut, toată familia, o întreagă vară la el, când tata căuta o fantomă care bântuia prin White Chapel, un soi de epigon al lui Jack Spintecătorul.

— Ia spune, Theseus, continuă el. Când te gândeşti să revii în Londra? E plin de creaturi înfricoşătoare care să-ţi dea de lucru. Câteva universităţi excelente, bântuite toate din plin.

— Ai vorbit cumva cu mama?

Râde, dar e evident că au vorbit. Au rămas în relaţii apropiate după ce-a murit tata. El a fost, pentru tatăl meu… cred că mentor e termenul cel mai adecvat. Dar mai mult decât atât. Când a fost omorât tata, el a luat avionul spre noi în aceeaşi zi. Ne-a ajutat, pe mine şi pe mama, să ne păstrăm cumpătul. Acum, începe să înşire vorbe alese despre cum ar trebui să se desfăşoare admiterile din anul viitor şi ce mare noroc am că tata a pus bani deoparte pentru educaţia mea, aşa că nu voi fi nevoit să-mi bat capul cu credite pentru şcolarizare şi treburi din astea. Într-adevăr, e un noroc, fiindcă o bursă chiar nu intră în calcule pentru un tip mereu pe drum ca mine, însă îi tai vorba. Am probleme mai importante şi mai presante de abordat.

— Am nevoie de ajutor. Am nimerit într-un bucluc total stânjenitor.

— Ce fel de bucluc stânjenitor?

— Din cele cu morţii.

— Desigur.

Îmi ascultă atent povestirea despre Anna. Apoi aud bine cunoscutul zgomot al deplasării scării glisante şi uşoarele lui gâfâieli, în timp ce se suie pe ea ca să ajungă la o carte.

— Nu e o fantomă obişnuită, asta mi se pare ceva sigur, îmi zice.

— Ştiu. Ceva anume a făcut-o să devină mai puternică.

— Felul în care a murit? îşi dă el cu părerea.

— Nu ştiu precis. Din câte am auzit, a fost doar asasinată, ca atâţia alţii. Beregata tăiată. Numai că în prezent îşi bântuie fosta casă, omorând pe oricine pune

piciorul înăuntru, ca un soi de păianjen afurisit.

— Limbajul, mă mustră el.

— Scuze.

— Cu siguranţă nu este vreun spectru schimbător, murmură, mai mult pentru sine. Şi comportamentul îi este mult prea controlat şi premeditat ca să fie un poltergeist… Se întrerupe şi aud foşnet de pagini. Eşti în Ontario, spui? Casa nu este cumva amplasată pe vreun cimitir al băştinaşilor?

— Nu cred.

— Hmm.

Mai urmează vreo doi de „hmm” înainte de a-i propune să ard casa din temelii, ca să văd ce s-o întâmpla.

— Aşa ceva nu ţi-aş recomanda, îmi zice cu severitate. Casa este posibil să fie unicul lucru care o ţine legată.

— Sau poate să fie sursa puterii ei.

— Într-adevăr, poate fi. Numai că ipoteza necesită investigaţii.

— Ce fel de investigaţii? întreb.

Dar ştiu ce urmează să spună. O să-mi spună să nu fiu leneş, să mă duc într-acolo şi să mă ocup de toată munca de teren necesară. O să-mi spună că tatăl meu nu s-a sfiit niciodată să deschidă o carte. După care o să bodogănească despre tineretul din ziua de azi. Dac-ar şti el…

— Va trebui să găseşti un furnizor de materiale oculte.

— Ce?

— Fata asta trebuie obligată să-şi dezvăluie secretele. Ceva… ceva i s-a întâmplat, ceva care a afectat-o, aşa că, înainte de a-i exorciza spiritul din casa aia, va trebui să afli ce anume.

Nu la asta mă aşteptasem. El vrea să fac un farmec. Eu nu fac farmece. Nu sunt vrăjitor.

— Şi-apoi, pentru ce-aş avea nevoie de un furnizor de materiale oculte? Mama e furnizor de materiale oculte.

Îmi privesc braţele pe sub apă. Pielea începe să mă furnice, dar îmi simt muşchii ca noi şi pot să văd, chiar şi prin apa întunecată, că vânătăile încep să mi se şteargă.

Mama e o vrăjitoare grozav de pricepută la plante.

Gideon chicoteşte.

— Fie binecuvântată draga ta mamă, însă ea nu este o furnizoare de materiale oculte. Ea e o vrăjitoare cu har în magia albă, însă nu are legătură cu ceea ce trebuie înfăptuit aici. Tu n-ai nevoie de un cerc din floricele şi ulei de crizanteme. Tu ai nevoie de picioare de pasăre, de o pentagramă izgonitoare, de un fel de ghicit în apă sau în oglindă şi de un cerc din pietre sfinţite.

— Aş mai avea nevoie şi de o vrăjitoare.

— După toţi aceşti ani, sunt încredinţat că ai capacitatea de a găsi măcar atâta lucru.

Mă strâmb, dar două nume îmi vin în minte. Thomas şi Morfran Starling.

— Lasă-mă să termin de cercetat subiectul, Theseus, şi-ţi voi trimite prin e-mail, într-o zi, două, ritualul complet.

— Foarte bine, Gideon. Mulţumesc.

— Nicio problemă. Şi… Theseus?

— Da?

— Între timp, du-te până la bibliotecă şi încearcă să afli tot ce poţi despre felul în care a murit fata asta. Cunoaşterea înseamnă putere, doar ştii.

Zâmbesc.

— Muncă de teren. Corect.

Închid telefonul. El îşi închipuie că sunt un instrument obtuz, nimic altceva decât mâini şi cuţit şi agilitate, însă adevărul e că am făcut muncă de teren, am efectuat cercetări, chiar dinainte de a începe să folosesc pumnalul.

După ce a fost asasinat tata, am avut întrebări. Necazul e că nimeni nu părea să aibă răspunsuri. Sau, după cum am bănuit, nimeni nu era dispus să-mi ofere vreun răspuns. Aşa că am pornit să cercetez pe cont propriu. Cu ajutorul lui Gideon, mama a strâns lucrurile şi ne-am mutat destul de repede din casa din Baton Rouge în care locuiam, dar nu înainte ca eu să izbutesc o expediţie pe plantaţia părăginită pe care şi-a găsit tata sfârşitul.

Era o casă afurisită şi urâtă. Chiar şi la cât eram de furios, n-am vrut să intru în ea. Dacă e posibil ca un obiect

neînsufleţit să-ţi arunce priviri încărcate de ură sau să mârâie la tine, atunci exact aşa făcea casa asta. Cu mintea mea de la şase ani, am văzut-o dând deoparte cârceii de pe ea. Am văzut-o ştergându-se de muşchi şi arătându-şi colţii. Imaginaţia e un lucru minunat, nu?

Mama şi Gideon purificaseră locul cu câteva zile în urmă, aruncând rune şi aprinzând lumânări, asigurându-se că tata îşi va găsi odihna şi că fantomele vor dispărea. Şi totuşi, când am urcat pe veranda aia, am început să plâng. Inima îmi spunea că tata *era* acolo, că se ascunsese de ei ca să mă aştepte pe mine şi dintr-o clipă în alta urma să deschidă uşa, zâmbindu-mi cu zâmbetul lui minunat, acum mort. Sigur că ochi n-ar mai fi avut, iar pe laturile trupului şi pe braţe i-aş fi zărit răni imense, în formă de semilună. Sună caraghios, dar cred că am început să plâng şi mai amarnic când am deschis eu însumi uşa şi *nu* l-am găsit acolo.

Inspir adânc şi simt miros de ceai şi de lavandă. Asta mă readuce în corpul meu. Amintirea acelei zile, când am explorat casa aceea, face ca pulsul să-mi bubuie în timpane. Dincolo de uşa de la intrarea principală, am descoperit urme de luptă şi mi-am întors privirea. Îmi doream să obţin răspunsuri, dar nu voiam să mi-l închipui pe tata maltratat până la moarte. Nu voiam să mi-l imaginez înfricoşat. Am trecut pe lângă balustrada crăpată şi m-am îndreptat, instinctiv, spre şemineu. În încăpere mirosea a lemn vechi, a putregai. De asemenea, era şi izul mai proaspăt de sânge. Nu ştiu cum de am desluşit care era mirosul de sânge, tot aşa cum nu ştiu de ce m-am dus direct spre şemineu.

Nu era nimic în vatră, în afara unor cărbuni vechi de decenii şi a cenuşii. Dar, deodată, am văzut-o. Doar un colţişor, neagră precum cărbunii, dar oarecum diferită. Mai netedă. Izbitoare şi rău prevestitoare. Am întins mâna şi am scos-o din cenuşă: o cruce subţire, neagră, cam de zece centimetri în înălţime. În jurul ei era încolăcit un şarpe negru, minuţios ţesut din ceea ce mi-am dat seama instantaneu că era păr omenesc.

Certitudinea pe care am simţit-o când am apucat crucea aia a fost aceeaşi care m-a străbătut când am luat în mână cuţitul tatei, opt ani mai târziu. Acela a fost momentul în care am ştiut sigur. Atunci am ştiut că tot ce curgea prin venele tatălui meu, indiferent ce-ar fi fost – indiferent ce puteri magice care-i permiteau să spintece carnea moartă şi s-o alunge din lumea noastră – curgea, de asemenea, şi prin venele mele.

Când le-am arătat crucea, lui Gideon şi mamei mele, şi le-am povestit ce-am făcut, au înnebunit. Mă aşteptasem să mă liniştească, să mă legene ca pe un bebeluş şi să mă întrebe dacă sunt bine. Numai că, în loc de asta, Gideon m-a apucat de umeri.

— Niciodată, în vecii vecilor, să nu te mai duci acolo! a strigat el, scuturându-mă atât de tare, încât mi-au clănţănit dinţii.

Mi-a luat crucea din mână şi de atunci n-am mai văzut-o. Mama doar a stat deoparte, plângând. M-am speriat; Gideon nu se mai purtase niciodată aşa cu mine. Întotdeauna fusese ca un bunic, dându-mi acadele pe furiş şi făcându-mi cu ochiul complice, chestii din astea. Şi totuşi, tata tocmai fusese asasinat, iar eu eram furios. L-am întrebat pe Gideon ce era crucea aia.

M-a fixat cu o privire de gheaţă, după care şi-a tras mâna înapoi şi m-a plesnit cu ea peste faţă atât de tare, încât m-a trântit la podea. Am auzit-o pe mama scoţând un fel de scâncet, însă n-a intervenit. Pe urmă, au ieşit amândoi din cameră şi m-au lăsat acolo. Când m-au chemat la masă, erau zâmbitori şi nepăsători, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

Toate astea au fost suficiente ca să mă sperie, determinându-mă să tac. N-am mai deschis niciodată subiectul. Dar asta nu înseamnă că aş fi uitat: în ultimii unsprezece ani am tot citit şi-am tot învăţat, oriunde am putut. Crucea neagră era un talisman voodoo. Nu reuşisem să-i descifrez semnificaţia şi nici motivul pentru care fusese împodobită cu un şarpe făcut din păr omenesc. Conform tradiţiei, şarpele sacru se hrăneşte cu victimele

sale, înfulecându-le întregi. Din tata fuseseră muşcate doar bucăţi.

Problema, la cercetările astea, e că nu pot să mă adresez celor mai de încredere surse disponibile. Sunt obligat să mă furişez şi să vorbesc cifrat, pentru ca mama şi Gideon să nu afle nimic. De asemenea, îmi îngreunează sarcina şi faptul că magia voodoo e o porcărie dezorganizată. Fiecare dă impresia că o practică în felul său propriu şi orice analiză e blestemată să devină aproape imposibilă.

Oare să-l mai întreb o dată pe Gideon, după ce-o fi să termin povestea asta cu Anna? Acum sunt mai matur şi mi-am demonstrat capacităţile. De data asta n-ar mai fi aceleaşi circumstanţe. Dar chiar când îmi trece gândul ăsta prin minte, mă cufund mai adânc în baia mea cu ceaiuri. Din cauză că încă-i mai simt palma pe obraz şi-i zăresc furia indescifrabilă din ochi, şi asta încă mă face să mă simt de parcă aş avea şase ani.

După ce mă îmbrac, îl sun pe Thomas şi-l rog să vină să mă ia şi să mă ducă la magazin. Îi stârnesc curiozitatea, dar izbutesc să i-o ţin în frâu. Sunt lucruri pe care am nevoie să le audă şi Morfran şi n-am chef să le spun de două ori.

Mă pregătesc sufleteşte pentru o dădăceală din partea mamei şi o porţie de interogatoriu privind motivele pentru care am avut nevoie să-l sun pe Gideon, fiindcă fără îndoială m-a auzit, dar în timp ce cobor scara aud voci. Două voci feminine. Una e a mamei. Cealaltă, a lui Carmel. Tropăi până jos şi-mi apar în faţa ochilor, stând ca două prietene la cataramă. Sunt în living, pe două fotolii alăturate, aplecate una spre cealaltă şi sporovăind, cu o tavă de fursecuri între ele. De îndată ce ajung cu ambele picioare la nivelul parterului, se opresc din vorbit şi-mi zâmbesc.

— Bună, Cas, îmi zice Carmel.

— Bună, Carmel. Ce-i cu tine aici?

Se răsuceşte pe fotoliu şi scoate ceva din geanta ei pentru şcoală.

— Ţi-am adus tema de la biologie. E o temă pentru echipe de doi. M-am gândit că am putea s-o facem împreună.

— Drăguţ din partea ei, nu-i aşa, Cas? comentează mama. Doar nu vrei să rămâi în urmă.

— Am putea să începem chiar acum, propune Carmel, ridicând foaia de hârtie.

Mă duc spre ea şi i-o iau din mână, aruncând o privire. Nu-mi dau seama de ce-o fi fost dată ca temă pentru două persoane. Nu e cu nimic mai mult decât căutarea unei serii de răspunsuri din manual. Totuşi, mama are dreptate. Nu trebuie să rămân în urmă. Indiferent ce alte treburi importante, vitale, aş mai avea în derulare.

— E un gest chiar super din partea ta, îi zic, şi sunt sincer, chiar dacă motivul adevărat e altul.

Pe Carmel o doare în cot de biologie. M-aş mira ca ea să fi fost într-adevăr la oră. Carmel a luat tema fiindcă voia să aibă un pretext pentru o discuţie cu mine. Ea vrea să primească răspunsuri.

Arunc o privire spre mama şi observ că mă studiază în felul ei înfricoşător. Încearcă să-şi dea seama cât de bine se vindecă vânătăile. Probabil că se simte uşurată ştiind că l-am sunat pe Gideon. Azi-noapte, când am ajuns acasă, arătam aproape mort în bătaie. Pentru o clipă, chiar m-am gândit c-o să mă încuie în camera mea şi-o să mă cufunde în ulei de rozmarin. Numai că mama are încredere în mine. Înţelege ceea ce trebuie să fac. Şi-i sunt recunoscător pentru ambele.

Fac sul coala cu tema de la biologie şi-mi lovesc cu ea palma cealaltă.

— Păi, hai să mergem, îi zic lui Carmel, iar ea îşi saltă geanta pe umăr şi-mi zâmbeşte.

— Mai ia un fursec pe drum, dragă, o îmbie mama.

Luăm fiecare câte unul, Carmel ezitând un pic, după care pornim spre uşă.

— Nu eşti obligată să-l mănânci, îi zic lui Carmel imediat cum ajungem pe verandă. Fursecurile cu anason ale mamei nu le suporţi decât după ce ajungi să te obişnuieşti

cu ele.

Carmel izbucneşte în râs.

— Am încercat înăuntru unul şi aproape că n-am putut să-l înghit. Sunt ca nişte jeleuri negre pline de praf.

— Nu cumva să-i spui mamei aşa ceva, îi atrag atenţia. Ea în persoană a inventat reţeta. Şi e cât se poate de mândră de ele. Zice că-ţi aduc noroc, sau cam aşa ceva.

— Atunci, poate c-ar trebui să-l mănânc, zice ea, privind îndelung fursecul.

Pe urmă, ridică ochii şi-mi examinează concentrată obrazul. Ştiu că am o vânătaie lungă şi neagră de-a curmezişul maxilarului.

— Te-ai dus iar în casa aia, fără noi, îmi reproşează.

— Carmel…

— Eşti nebun? Puteai să fii omorât!

— Iar dac-am fi mers cu toţii, puteam să fim omorâţi cu toţii. Ascultă, cel mai bine e să vă rezumaţi la Thomas şi la bunicul lui. O să găsească ei o soluţie. Păstraţi-vă calmul.

În aer se simte o evidentă răceală, o prevestire a toamnei, care îmi răvăşeşte părul cu degete îngheţate. Când îmi ridic privirea spre stradă, zăresc Fordul Tempo al lui Thomas, care se apropie de noi alene, cu portiera înlocuită şi un abţibild cu Willy Wonka pe bara de protecţie. Băiatul are stil şi asta mă face să zâmbesc.

— Am putea să ne întâlnim la bibliotecă peste aproximativ o oră? o întreb pe Carmel.

Îmi urmăreşte privirea şi-l observă pe Thomas apropiindu-se.

— Nici nu mă gândesc. Vreau să ştiu şi eu ce se petrece. Dacă tu ţi-ai închipuit, măcar pentru o secundă, că am crezut o iotă din aiurelile cu care ai încercat să-i ameţeşti aseară pe Will şi pe Chase… Cas, nu sunt proastă. Mă pricep să recunosc o diversiune.

— Ştiu că nu eşti proastă, Carmel. Şi dacă eşti atât de inteligentă pe cât te cred eu, o să stai departe de toate astea şi-o să mă aştepţi la bibliotecă peste o oră.

Cobor treptele verandei şi înaintez pe alee, făcându-i lui Thomas un mic semn circular cu degetele, ca să nu mai

intre. Înţelege şi încetineşte exact cât îmi trebuie ca să deschid portiera şi să mă arunc înăuntru. După care pornim, lăsând-o pe Carmel să ne urmărească din priviri.

— Ce căuta Carmel acasă la tine? se interesează el, şi simt în tonul lui ceva mai mult decât o undă de gelozie.

— Am avut nevoie să-mi facă o frecţie pe spate, după care ne-am pupat timp de o oră, îi răspund, apoi îi ard o scatoalcă peste umăr. Fii serios, Thomas. A venit să-mi aducă tema de la biologie. O să ne întâlnim cu ea la bibliotecă după ce stăm de vorbă cu bunicul tău. Şi-acum, povesteşte-mi cum a fost aseară cu băieţii.

— Ei chiar îi place de tine, să ştii.

— Mda, bine, dar ţie îţi place şi mai mult de ea, îi zic. Aşadar, cum a fost?

Îl văd străduindu-se să mă creadă că nu mă interesează Carmel şi că-i sunt îndeajuns de prieten ca să-i respect sentimentele faţă de ea. Şi, ciudat lucru, ambele afirmaţii sunt adevărate.

În cele din urmă, oftează.

— I-am trimis după potcoave de cai morţi, exact cum ai zis. A fost o nebunie. Am reuşit chiar să-i convingem că, dacă-şi atârnă saci cu pucioasă deasupra patului, ea n-o să-i mai poată ataca în timp ce dorm.

— Dumnezeule! Nu le trânti unele prea gogonate. Avem nevoie să le dăm o ocupaţie.

— Nu-ţi face griji. Morfran se pricepe la spectacole. A făcut să apară o flacără albastră, s-a prefăcut că intră în transă, şi tot tacâmul. Le-a zis c-o să lucreze la un farmec de alungare, dar va avea nevoie, ca să-l încheie, de lumina următoarei luni pline. Crezi că e timp suficient?

În mod normal, i-aş fi răspuns afirmativ. La urma urmei, nu e vorba de localizarea Annei. Ştiu exact unde e.

— Nu sunt sigur, îi răspund. Am fost iar azi-noapte pe-acolo şi a dat cu mine de toţi pereţii.

— Şi-atunci, ce-ai de gând să faci?

— Am vorbit cu un prieten de-al tatei. El zice că trebuie să descoperim ce anume îi dă toată forţa asta suplimentară. Cunoşti vreo vrăjitoare?

Mijeşte ochii spre mine.

— Mama ta nu e vrăjitoare?

— Ştii pe cineva să se priceapă la magie *neagră*?

Se foieşte un pic, apoi ridică din umeri.

— Păi, pe mine, cred. Nu sunt prea priceput, dar sunt capabil să ridic bariere şi să fac ca elementele să lucreze în folosul meu, şi aşa mai departe. Şi Morfran ştie, dar nu prea mai exersează.

Coteşte la stânga şi trage în faţa magazinului cu antichităţi. Prin vitrină, văd câinele negru cu blana încărunţită, cu botul lipit de sticlă şi coada bătând în podea.

Intrăm şi-l găsim pe Morfran stând în picioare după tejghea şi evaluând un inel nou primit, o piesă clasică şi frumoasă, cu o piatră mare, neagră.

— Ştiţi ceva despre farmece şi exorcism? îl întreb.

— Sigur, îmi răspunde, fără să-şi ridice ochii de la treaba lui.

Câinele negru şi-a încheiat manifestările de bun venit faţă de Thomas şi se duce să se tolănească, greoi, cu capul pe coapsa lui.

— Prăvălia asta era al naibii de bântuită când am cumpărat-o, îmi explică Morfran. Uneori, încă mai e. Lucrurile vin cu proprietarii lor cu tot, încă legaţi de ele, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Îmi rotesc privirea prin prăvălie. Normal. Magazinele cu antichităţi aproape totdeauna trebuie să aibă prin ele câte un spectru, două, care se învârteşte peste tot. Ochii mi se opresc pe o oglindă lungă, ovală, montată pe partea din spate a unui scrin din stejar. Câte chipuri s-or fi privit în ea? Câte reflexii moarte or sta acolo să aştepte, şuşotind între ele prin întuneric?

— Puteţi să-mi faceţi rost de ceva materiale? îl întreb.

— Ce fel?

— Am nevoie de picioare de pasăre, de un cerc din pietre sfinţite, o pentagramă izgonitoare şi un soi de chestie din aia, cu ghicitul.

Mă priveşte bănuitor.

— Chestie din aia, cu ghicitul? Sună destul de tehnic.

— Încă nu sunt în posesia detaliilor, înţelegeţi? Puteţi să-mi faceţi rost sau nu?

Morfran ridică din umeri.

— Pot să-l trimit pe Thomas pe Superior, cu un sac. Să scoată treisprezece pietre din lac. Mai sfinţite de-atât nu găseşti. Picioarele de pasăre ar trebui să le comand, iar cât priveşte chestia cu ghicitul, ei bine, pun pariu că vrei un fel de oglindă, sau poate un bol pentru divinaţie.

— Bolul pentru divinaţie vede viitorul, se amestecă Thomas. De ce-ar vrea aşa ceva?

— Bolul pentru divinaţie vede orice vrei tu să vadă, îl corectează Morfran. Cât despre pentagrama izgonitoare, eu cred că ar putea să fie ceva exagerat. Arde puţină tămâie protectoare, sau ceva plante. Aşa ceva găseşti din belşug.

— Dumneavoastră ştiţi cu ce avem de-a face aici, nu-i aşa? îl întreb. Ea nu e doar o fantomă ca toate celelalte. E un uragan. Exagerat sau nu, din partea mea e perfect.

— Ascultă, copile. Ceea ce spui tu nu e nimic altceva decât o şedinţă de spiritism umflată. Invoci fantoma şi-o legi în cercul din pietre. Şi foloseşti bolul pentru divinaţie ca să-ţi obţii răspunsurile. Am dreptate?

Încuviinţez din cap. Cum o spune el, pare simplu. Şi totuşi, pentru cineva care nu se pricepe să facă farmece şi şi-a petrecut noaptea precedentă fiind aruncat de colo-colo ca o minge din cauciuc, o să fie, naibii, aproape imposibil.

— Am un prieten în Londra care se ocupă de specialitatea asta. O să am descântecul peste câteva zile. S-ar putea să-mi mai trebuiască vreo câteva materiale, să vedem.

Morfran ridică din umeri.

— Oricum, cel mai bun moment pentru un farmec de legare e în faza de descreştere a lunii, îmi explică el. Asta înseamnă că mai ai o săptămână şi jumătate. Timp suficient. Mijeşte ochii spre mine, ceea ce-l face să semene mult de tot cu nepotul lui, şi adaugă: Ea te cam depăşeşte, nu-i aşa?

— Nu pentru mult timp.

Biblioteca publică nu constituie o privelişte prea impresionantă, deşi presupun că eu am fost răsfăţat, crescând în compania colecţiilor de volume prăfuite ale tatălui meu şi ale prietenilor lui. Cu toate acestea, au o colecţie destul de acceptabilă de materiale despre istoria locală, ceea ce e, de fapt, important. Din moment ce trebuie s-o găsesc pe Carmel şi să rezolv toată treaba asta cu tema pentru biologie, îl postez pe Thomas la un computer, ca să cerceteze baza de date de pe internet după orice consemnare despre Anna şi asasinarea ei.

O găsesc pe Carmel aşteptându-mă la o masă din fund, în spatele rafturilor cu colecţii.

— Thomas ce caută aici? mă întreabă ea, în timp ce mă aşez.

— Se documentează pentru o lucrare, îi răspund, ridicând din umeri. Şi despre ce e tema pentru biologie?

Îmi adresează un zâmbet superior.

— Clasificarea taxonomică.

— Scârboasă. Şi plictisitoare.

— Trebuie să facem o diagramă care să meargă de la încrengătură la specie. Noi avem crabii sihaștri şi caracatiţa. Îşi încreţeşte fruntea. Care e pluralul pentru caracatiţă? Doar nu e „caracatiţi”.

— Cred că e caracatiţe, îi zic, întorcând manualul deschis spre mine.

Am putea foarte bine să începem, chiar dacă e ultimul lucru pe care mi-aş dori să-l fac. Aş prefera să mă murdăresc pe degete de cerneala ziarelor, împreună cu Thomas, căutând date despre fata noastră asasinată. Din locul în care mă aflu, îl văd stând la computer, încovoiat spre ecran, ţăcănind febril cu mouse-ul. Deodată, scrie ceva pe o bucăţică de hârtie şi se ridică.

— Cas, o aud pe Carmel zicând şi, după tonul vocii, îmi dau seama că vorbeşte de ceva timp.

Îmi lipesc pe faţă zâmbetul meu cel mai fermecător.

— Hm?

— Te-am întrebat, vrei să te ocupi de caracatiţă sau de crabul sihastru?

— De caracatiţă, îi răspund. E foarte bună, cu un pic de ulei de măsline şi lămâie. Puţin friptă.

Carmel se strâmbă.

— E dezgustător.

— Nu, nu e. Mereu mâneam aşa ceva cu tata în Grecia.

— Ai fost în Grecia?

— Mda, îi răspund, absent, în timp ce frunzăresc paginile despre nevertebrate. Am locuit acolo timp de câteva luni, pe când aveam cam patru ani. Nu-mi amintesc mare lucru.

— Tatăl tău călătoreşte mult? Cu serviciul, sau cu ce?

— Mda. Sau, mă rog, a călătorit.

— Acum nu mai călătoreşte?

— Tatăl meu a murit, îi zic.

Detest să le spun asta altora. Niciodată nu ştiu cum o să-mi sune vocea când o spun şi detest expresiile şocate care le apar pe feţe, din cauză că nu ştiu ce să mai răspundă. Nu-mi ridic privirea spre Carmel. Continui doar să citesc despre diversele clase de vieţuitoare. Ea îmi spune că-i pare rău şi mă întreabă cum s-a întâmplat. Îi zic că a fost asasinat şi ea scapă un icnet.

Astea sunt reacţiile potrivite. Ar trebui să mă simt mişcat de tentativa ei de compasiune. Nu e ea de vină că nu mă simt aşa. Pur şi simplu, am văzut astfel de feţe şi am auzit astfel de icnete de prea multă vreme. Nimic din ceea ce e legat de asasinarea tatălui meu nu mă mai înfurie.

Dintr-odată, îmi trece prin minte că Anna reprezintă ultima mea misiune de pregătire. E incredibil de puternică. E cea mai dificilă provocare pe care pot să-mi închipui că aş avea-o de înfruntat. Dac-o birui, înseamnă că sunt pregătit. O să fiu pregătit să-mi răzbun tatăl.

Gândul îmi provoacă o ezitare. Ideea de a mă întoarce în Baton Rouge, de a reveni în casa aia a fost totdeauna, în mare măsură, una abstractă. Nimic mai mult decât o idee, un plan cu bătaie lungă. Bănuiesc că, oricât de intense mi-ar fi fost cercetările despre voodoo, o parte din mine a

preferat să tragă de timp. N-am fost prea eficient, în definitiv. Încă nu ştiu cine anume mi-a ucis tatăl. Nu ştiu dac-aş fi capabil să determin reapariţia făptaşului, şi voi fi pe cont propriu. S-o iau şi pe mama nici nu se pune problema. Mai ales după atâţia ani de ascuns cărţi şi de ieşit discret de pe câte un site ori de câte ori intra ea în camera mea. M-ar încuia în casă pentru tot restul vieţii dacă ar şti până şi că mă gândesc la asta.

O uşoară bătaie pe umăr mă smulge din transă. Thomas îmi pune pe masa din faţa mea un ziar: o chestie sfărâmicioasă, îngălbenită, pe care mă mir că l-au lăsat s-o scoată de la păstrare.

— Atât am putut să găsesc, îmi zice, şi iat-o, pe prima pagină, sub un titlu mare: „Fată descoperită asasinată”.

Carmel se ridică de pe scaun, ca să vadă mai bine.

— Asta e…?

— E ea, se repede să-i răspundă Thomas, surescitat. Nu există prea multe alte articole. Poliţiştii au rămas paf. Nici măcar n-au prea interogat pe cineva.

În mâini ţine un alt ziar, pe care-l frunzăreşte.

— Ultima chestie nu e altceva decât anunţul mortuar: „Anna Korlov, fiica iubită a Malvinei, a fost depusă pentru odihna veşnică joi, în Cimitirul Kivikoski”.

— Eu crezusem că te documentezi pentru o lucrare, Thomas, comentează Carmel, iar Thomas începe să se bâlbâie, încercând să-i explice.

Mă doare fix în cot de ce vorbesc ei doi. Fixez cu privirea fotografia, imaginea unei fete vii, cu tenul palid şi părul lung şi negru. Nu prea îndrăzneşte să zâmbească, dar ochii îi sunt strălucitori, curioşi şi emoţionaţi.

— Mare păcat, oftează Carmel. Era foarte drăguţă.

Întinde mâna, vrând să-i atingă faţa Annei, însă i-o îndepărtez. Se întâmplă ceva cu mine şi nu ştiu ce anume. Fata asta, a cărei imagine o privesc, e un monstru, o criminală. Fata asta, din cine ştie ce motiv, mi-a cruţat viaţa. Îi urmăresc cu degetele contururile părului, prins cu o panglică. Am o senzaţie de căldură în piept, însă capul îmi e rece ca gheaţa. Am impresia că s-ar putea să leşin.

— Hei, omule, exclamă Thomas, zgâlţâindu-mă uşor de umăr. Ce-ai păţit?

— Hm, bolborosesc oarecum, neştiind ce să-i răspund, neştiind ce să-mi răspund mie însumi.

Privesc în altă parte, ca să câştig timp, şi văd ceva care mă face să-mi încleştez maxilarele. Lângă biroul bibliotecarei sunt doi poliţişti, în picioare.

Ar fi o prostie să le spun ceva lui Carmel şi lui Thomas. Din instinct, ar privi peste umăr, ceea ce ar fi un gest al naibii de suspect. Aşa că doar aştept, rupând discret anunţul mortuar al Annei din ziarul sfărâmicios. Nu iau în seamă şuierul furios de „Nu se poate să faci aşa ceva!” al lui Carmel şi vâr în buzunar bucăţica de hârtie. Apoi, la fel de discret, acopăr ziarul cu cărţi şi ghiozdane şi arăt spre o imagine cu o sepie.

— Aveţi idee unde s-ar încadra asta? îi întreb, iar ei mă privesc de parcă mi-aş fi pierdut minţile.

Ceea ce e foarte bine, fiindcă bibliotecara tocmai s-a întors şi arată spre noi. Poliţiştii pornesc către masa noastră, exact cum eram convins c-o să se întâmple.

— Ce tot vorbeşti? se miră Carmel.

— Vorbesc despre sepie, îi răspund, pe un ton blajin. Şi vă zic să vă arătaţi surprinşi, dar nu prea tare.

Înainte ca ea să-mi poată cere lămuriri, tropăitul celor doi bărbaţi echipaţi cu cătuşe, lanterne şi arme albe devine suficient de sonor încât să justifice întoarcerea capului. Nu pot să văd chipul lui Carmel, dar sper să nu aibă aceeaşi expresie de vinovăţie chinuită ca a lui Thomas. Mă împing în el şi înghite în sec, venindu-şi în fire.

— Bună, copii, ni se adresează unul dintre poliţişti, zâmbindu-ne. E un tip vânjos, cu o înfăţişare prietenoasă şi cu vreo şapte-opt centimetri mai scund decât mine şi Carmel. Trece peste asta, privindu-l pe Thomas drept în ochi. Ce faceţi, ceva studiu suplimentar?

— D-da, se bâlbâie Thomas. E vreo problemă, domnule ofiţer?

Celălalt poliţist iscodeşte prin jurul mesei, privindu-ne manualele deschise. E mai înalt decât partenerul lui şi mai

suplu, cu un nas vulturesc plin de pori lărgiţi şi o bărbie mică. E urât cu spume, dar sper să nu fie şi rău.

— Sunt ofiţerul Roebuck, se prezintă cel prietenos. El e ofiţerul Davis. Vă deranjează dacă vă punem câteva întrebări?

Răspunsul constă într-o ridicare din umeri la unison.

— Cunoaşteţi un băiat pe nume Mike Andover?

— Da, răspunde Carmel.

— Da, îi ţine isonul Thomas.

— Puţin, zic eu. Abia acum câteva zile l-am cunoscut.

Fir-ar să fie, ce situaţie neplăcută. Pe frunte încep să-mi apară broboane de sudoare şi n-am ce să fac în privinţa asta. Niciodată n-am mai fost nevoit să trec prin aşa ceva. Niciodată nu s-a întâmplat să fie cineva omorât din cauza mea.

— Ştiaţi că a dispărut? întreabă Roebuck, privindu-ne pe rând, cu atenţie.

Thomas răspunde doar printr-o înclinare a capului; la fel şi eu.

— L-aţi găsit deja? se interesează Carmel. E teafăr?

— Nu, nu l-am găsit. Dar, potrivit declaraţiilor martorilor oculari, voi doi aţi fost printre ultimele persoane văzute împreună cu el. Aţi vrea să ne spuneţi ce s-a întâmplat?

— Mike n-a mai vrut să rămână la petrecere, începe să povestească, senină, Carmel. Am plecat, cu gândul să mai zăbovim pe undeva, dar nu ştiam exact pe unde anume. Will Rosenberg conducea. Eram pe drumurile secundare de lângă Dawson. Nu după mult timp, Will a oprit şi Mike a coborât.

— A coborât, aşa, pur şi simplu?

— Era nervos din cauză că eu tot stăteam cu Carmel, intervin. Will şi Chase au încercat s-o dea pe glumă, să-l potolească, dar el nu s-a lăsat. A zis că se duce pe jos acasă. Că vrea să fie singur.

— Vă daţi seama că locuinţa lui Mike Andover se găseşte la cel puţin cincisprezece kilometri de zona despre care vorbiţi, remarcă ofiţerul Roebuck.

— Nu, eu n-am ştiut, îi răspund.

— Am încercat să-l oprim, se repede Carmel, dar n-a vrut să audă. Aşa că am plecat. Eu m-am gândit c-o să ne sune mai târziu şi-o să mergem să-l luăm. Dar n-a mai sunat.

Subţirimea minciunii e tulburătoare, dar cel puţin explică vinovăţia zugrăvită limpede pe chipurile noastre.

— Chiar e adevărat că a dispărut? întreabă Carmel, pe un ton strident. Am crezut… am sperat că e doar un zvon.

Vorbeşte şi în numele nostru. Poliţiştii se înmoaie vizibil văzându-i îngrijorarea. Roebuck ne informează că Will şi Chase i-au dus acolo unde l-am lăsat pe Mike şi s-a alcătuit o echipă de căutare. Îl întrebăm dacă putem să-i ajutăm cu ceva, dar el ne face un semn cu mâna prin care ne dă de înţeles că e de preferat să-i lăsăm pe profesionişti să-şi facă treaba. Peste câteva ore, chipul lui Mike ar urma să fie prezent peste tot la ştiri, întreaga populaţie a oraşului ar trebui să fie mobilizată prin pădure, cu lanterne şi echipament pentru ploaie, scotocind după orice urmă de-a lui. Dar, cumva, îmi dau seama că nu va fi cazul. Mike Andover n-o să aibă parte de mai mult de-atât. O echipă de căutare în dorul lelii şi câteva întrebări din partea poliţiştilor. Nu ştiu de unde-mi vine convingerea asta. Poate din ochii lor, care arată de parcă ar fi pe jumătate adormiţi. De parcă abia ar aştepta să se sfârşească, să-şi umple burţile cu o masă caldă şi să-şi salte picioarele pe canapea. Mă întreb dac-or intui cumva că există aici ceva mai mult decât pot ei să digere, dacă moartea lui Mike emite pe frecvenţa joasă a bizarului şi a inexplicabilului, transmiţându-le printr-un uşor murmur că ar fi cazul s-o lase baltă.

După alte câteva minute, ofiţerii Roebuck şi Davis îşi iau rămas-bun, iar noi ne lăsăm să cădem la loc pe scaunele noastre.

— Asta a fost…, rosteşte Thomas, dar nu-şi mai încheie propoziţia.

Telefonul mobil al lui Carmel începe să sune şi ea răspunde. În timp ce se îndepărtează ca să vorbească, o aud şoptind replici de genul „Nu ştiu” şi „Sunt sigură c-or

să-l găsească”. După ce închide, îi zăresc încordarea în ochi.

— Vreo problemă? o întreb.

Ridică telefonul, cu un gest oarecum apatic.

— Era Nat, îmi zice. Încearcă să mă consoleze, bănuiesc. Dar n-am chef de o seară de filme între fete, mă-nţelegi?

— Te putem ajuta cu ceva? se interesează Thomas, cu blândeţe, iar Carmel începe să răsfoiască hârtiile.

— Eu aş vrea doar să termin tema asta pentru biologie, serios vorbesc, zice ea, iar eu încuviinţez din cap.

Ar trebui să ne ocupăm acum timpul şi cu ceva care ţine de normalitate. Ar trebui să lucrăm şi să învăţăm, pregătindu-ne să trecem cu brio testul de joi. Pentru că simt bucăţica de hârtie ruptă din ziar atârnându-mi în buzunar de parcă ar cântări o tonă. Simt că Anna mă fixează cu privirea din fotografia asta de acum şaizeci de ani, şi nu-mi pot stăpâni dorinţa de a o proteja, de a o salva, de a o împiedica să devină ceea ce deja este.

Nu cred c-o să mai fie prea mult timp pentru normalitate mai târziu.

Doisprezece

Mă trezesc scăldat în transpiraţie. Am visat, am visat ceva aplecându-se asupra mea. Ceva cu dinţi strâmbi şi degete încovoiate. Ceva cu o răsuflare mirosind de parcă ar fi tot înfulecat oameni decenii de-a rândul, fără să se spele vreodată pe dinţi. Inima îmi bubuie în piept. Vâr mâna sub pernă, căutând pumnalul tatei, şi, pentru o clipă, aş putea să jur că degetele mi se închid pe o cruce, o cruce înfăşurată de jur împrejur cu un şarpe cu piele aspră. Apoi simt acolo mânerul cuţitului, bine-mersi în teaca lui din piele. Ale naibii coşmaruri.

Pulsul începe să-mi încetinească la loc. Îndreptându-mi ochii spre podea, îl văd pe Tybalt, care mă priveşte furios, cu coada băţ. Mă întreb dacă nu cumva dormise pe pieptul meu şi-l catapultasem de-acolo la trezire. Nu-mi amintesc, dar mi-ar plăcea să fi fost aşa, fiindcă ar fi fost comic.

Mă gândesc să mă întind la loc, dar renunţ. Am senzaţia aia sâcâitoare, de încordare, în toţi muşchii şi, chiar dacă sunt obosit, ceea ce-mi doresc cu adevărat să fac e un pic de atletism: să arunc vreo câteva greutăţi şi să sar ceva garduri. Afară probabil că bate vântul, deoarece casa asta bătrână scârţâie şi geme din temelii, cu scândurile duşumelelor mişcându-se precum piesele de domino, astfel încât se aud ca nişte paşi repezi.

Sar din pat fără să mai stau pe gânduri şi-mi trag pe mine blugii şi un tricou, după care îmi îndes pumnalul în buzunarul de la spate şi pornesc să cobor scara. Mă opresc numai cât să-mi încalţ pantofii şi să şterpelesc de pe măsuţă cheile de la maşina mamei. După câteva clipe, înaintez la volan, pe străzi întunecate, sub lumina lunii în faza de creştere. Ştiu încotro mă îndrept, cu toate că nu-mi amintesc să mă fi hotărât s-o fac.

Opresc în capătul aleii năpădite de buruieni a Annei şi cobor din maşină, încă simţindu-mă, în mare măsură, ca un somnambul. Nimic din încordarea coşmarului nu mi-a dispărut încă din membre. Nici măcar nu-mi aud zgomotul propriilor paşi pe şubredele trepte ale verandei, nici nu-mi simt degetele apucând clanţa uşii. Apoi intru – şi cad.

Antreul a dispărut. În loc să ajung în el, cad cam doi metri şi jumătate, cu faţa în jos, în ţărâna rece, prăfoasă. Câteva inspiraţii profunde îmi readuc aerul în plămâni şi, din reflex, îmi trag picioarele în sus, fără să pot gândi altceva decât *ce dracu'?* Când creierul mi se reconectează la realitate, rămân în aşteptare, pe jumătate ghemuit, şi-mi încordez muşchii coapselor. Am noroc că ambele picioare îmi sunt încă funcţionale. Habar n-am unde mă aflu, iar adrenalina din organism îmi e aproape pe terminate. Oriunde aş fi, e întuneric şi miroase urât. Încerc să-mi menţin respiraţia superficială, ca să nu intru în panică şi, în acelaşi timp, ca să nu inhalez prea mult. Duhneşte a umezeală şi a putreziciune. Ori au murit multe aici, ori au răposat în altă parte şi-au fost înghesuite aici.

Gândul ăsta mă face să-mi duc mâna la spate după cuţit, după ascuţitul meu talisman tăietor de beregate, în timp ce privesc în jur. Recunosc diafana lumină cenuşie a casei: se scurge în jos printre ceea ce bănuiesc că ar fi scândurile duşumelei. Acum, că mi s-a adaptat văzul, constat că pereţii şi podeaua sunt parţial din pământ şi parţial din piatră grosolan cioplită.

Mintea îmi derulează la repezeală imaginile cu mine urcând treptele verandei din faţă şi intrând pe uşă. Cum de am ajuns în pivniţă?

— Anna? strig încet şi solul mi se clatină sub tălpi.

Încerc să mă echilibrez ţinându-mă de perete, însă suprafaţa atinsă de palma mea nu e din pământ. E moale. Şi umedă. Şi deodată o simt că respiră.

Cadavrul lui Mike Andover e pe jumătate afundat în perete. Mâna mea se sprijină de stomacul lui. Mike are ochii închişi, de parcă ar dormi. Pielea pare să-i fie mai întunecată şi mai lăsată ca înainte. Se descompune, iar

după felul în care e amplasat în piatră, îmi dă impresia că, încetul cu încetul, casa îl înghite. Îl digeră.

Mă îndepărtez cu câţiva paşi. Chiar aş prefera să nu-mi comunice impresiile lui.

Un zgomot slab de târşâit îmi atrage atenţia şi mă întorc, la timp ca să văd o siluetă şontâcăind spre mine, ca un om beat, împleticindu-se şi bălăbănindu-se. Şocul de a afla că nu sunt singur e eclipsat pe moment de zvâcnetele stomacului care mi se întoarce pe dos. E un bărbat şi duhneşte a urină şi a băutură stătută. E îmbrăcat în haine murdare, un trenci vechi şi ponosit şi pantaloni cu găuri în genunchi. Până să mă pot da deoparte din calea lui, văd cum o umbră de teamă îi traversează chipul. Gâtul i se răsuceşte pe umeri precum capacul unei sticle. Aud scrâşnetul prelung al măduvei spinării, după care-l văd năruindu-se pe pământ, la picioarele mele.

Încep să mă întreb dacă m-am trezit într-adevăr din coşmar. Apoi, dintr-un oarecare motiv, vocea tatălui meu îmi bolboroseşte în cap.

„Să nu te temi de întuneric, Cas. Dar nici nu-i lăsa să te convingă că tot ce e acolo, în întuneric, există şi la lumină. Că nu e aşa.”

Mersi, tată. Încă una dintre numeroasele perle de înţelepciune sinistre pe care le-ai avut de împărtăşit.

Totuşi, a avut dreptate. Mă rog, cel puţin cu privire la ultima afirmaţie. Sângele îmi pulsează violent şi-mi simt vena jugulară de la gât. Apoi aud vocea Annei.

— Vezi ceea ce văd şi eu? mă întreabă, dar, până să-i pot răspunde, mă înconjoară cu cadavre, mai multe decât aş putea să număr, presărate pe podea ca gunoaiele, stivuite până în tavan, braţe şi picioare încurcate laolaltă într-o împletitură grotescă.

Duhoarea e oribilă. Cu coada ochiului, îl văd pe unul mişcându-se, dar când privesc mai atent, îmi dau seama că mişcarea e a insectelor care se hrănesc din cadavru, răsucindu-se pe sub pielea lui şi ridicând-o în mici fluturări incredibile. Un singur lucru la toate cadavrele se mişcă de sine stătător: ochii, care se rotesc alene înainte şi-napoi în

cranii, acoperiţi de mucozităţi şi lăptoşi, de parcă ar încerca să vadă ce se întâmplă cu trupurile lor, însă n-ar mai avea energia necesară.

— Anna, rostesc încet.

— Astea nu sunt cele mai rele, şuieră ea.

Cred că glumeşte. Unele dintre cadavre au păţit lucruri oribile. Le lipsesc membre sau toată dantura. Sunt pline de sânge uscat, de la sutele de răni închegate. Când privesc în spatele meu şi constat că ochii lui Mike sunt acum deschişi, îmi dau seama că trebuie să ies de-acolo. Blestemată să fie vânătoarea de fantome, ducă-se naibii moştenirea de familie. N-am de gând să mai stau nici măcar un minut în plus în încăperea asta care se umple de cadavre.

Nu sufăr de claustrofobie, însă în clipa de faţă am impresia că trebuie să-mi spun asta mie însumi cu glas cât se poate de tare. Deodată, remarc ceea ce n-am avut timp să văd până acum. E o scară acolo, care duce spre parterul casei. Nu ştiu cum a făcut ea de m-a trimis direct la subsol şi nici nu-mi pasă. Nu vreau decât să ajung înapoi în antreu. Iar după ce voi fi acolo, sus, vreau să uit tot ce sălăşluieşte sub tălpile mele.

Mă îndrept spre scară şi acela e momentul în care ea dă drumul la apă, făcând-o să ţâşnească şi să se înalţe de peste tot: din crăpăturile pereţilor sau strecurându-se în sus direct prin podea. E murdară, tot atât de vâscoasă pe cât e de lichidă, şi în câteva clipe mi se ridică până la mijloc. Încep să intru în panică atunci când cadavrul vagabondului cu gâtul rupt pluteşte pe lângă mine. *Nu* vreau să înot cu ei. Nu vreau să mă gândesc la tot ceea ce se află sub apă, însă ochiul minţii mele născoceşte tocmai acum ceva de-a dreptul prostesc, imaginându-şi cum cadavrele de la poalele movilelor îşi desfac brusc maxilarele şi încep să se târască iute pe podea, repezindu-se să mă apuce de picioare precum crocodilii. Îmi fac loc pe lângă vagabond, care saltă pe apă ca un măr viermănos, şi, spre surprinderea mea, aud cum un mic geamăt îmi scapă printre buze. O să vărs.

Ajung la trepte exact când o coloană de cadavre se mişcă şi se prăbuşeşte cu un plescăit îngreţoşător.

— Anna, termină! exclam, tuşind, străduindu-mă să împiedic apa verzuie să-mi intre în gură.

Nu cred c-o să reuşesc. Hainele îmi sunt la fel de grele ca în coşmar şi mă târăsc în sus pe trepte cu mişcări încetinite, în cele din urmă, plesnesc cu palma podeaua uscată şi mă salt în sus, la nivelul solului.

Senzaţia de uşurare dăinuieşte cam o jumătate de secundă. Apoi, ţip ca un pui de găină şi mă smucesc de lângă uşa subsolului, aşteptându-mă ca apa şi mâinile morţilor să se repeadă ca să mă tragă înapoi în jos. Însă subsolul e uscat. Lumina cenuşie se revarsă în jos şi zăresc treptele până la ultima, ba chiar şi câţiva metri de podea. Totul e uscat. Nu e nimic pe-acolo. Arată precum o pivniţă ca toate pivniţele, în care poţi să-ţi depozitezi alimentele conservate. Iar ca să mă facă să par şi mai prost decât atât, nici hainele mele nu sunt ude.

Afurisita asta de Anna! Urăsc manipulările astea spaţio-temporale, halucinaţiile, ce-or fi. Niciodată n-ajungi să te obişnuieşti cu ele.

Mă ridic în picioare şi-mi scutur tricoul, chiar dacă nu e nimic de scuturat, apoi privesc în jur. Sunt în ceea ce odinioară era bucătăria. Văd o sobă pentru gătit neagră, prăfuită, şi o masă cu trei scaune. Chiar mi-ar plăcea să mă aşez pe unul dintre ele, însă dulapurile încep să se deschidă şi să se închidă singure, sertarele să se trântească, iar pereţii să sângereze. Uşi trântite şi farfurii sparte. Anna se comportă ca un poltergeist banal. Ce jenant.

O senzaţie de siguranţă mi se instalează pe piele. Cu un poltergeist pot să mă descurc. Ridic din umeri şi ies din bucătărie, trecând în salonul de zi, unde divanul acoperit de praf arată reconfortant de familiar. Mă trântesc pe el cu ceea ce sper să pară o destul de acceptabilă imitaţie de bravură. Nu contează că mâinile încă îmi tremură.

— Ieşi de-aici! strigă Anna, chiar peste umărul meu.

Întorc capul, privind dincolo de spătarul divanului, şi iat-

o acolo, zeiţa mea a morţii, cu părul şerpuindu-i într-un mare nor negru şi dinţii scrâşnind îndeajuns de tare cât să facă să sângereze gingiile vii. Impulsul de a ţâşni cu pumnalul pregătit pentru lovitură îmi dublează pulsul. Totuşi, inspir adânc. Anna nu m-a omorât până acum. Iar măruntaiele mele au o bănuială cum că ea nu vrea să mă omoare nici acum. Altfel, de ce şi-ar mai fi irosit timpul cu spectacolul de cadavre şi lumină de jos? Îi adresez cel mai grozav rânjet încrezut din repertoriul meu.

— Şi dacă nu vreau? o întreb.

— Ai venit ca să mă omori, mârâie ea, evident hotărâtă să nu-mi ia în seamă întrebarea. Dar nu poţi.

— Care parte din asta te enervează de fapt? o zgândăresc. Sângele negru îi circulă prin ochi şi prin piele. E cumplită, dezgustătoare: o asasină. Şi bănuiesc că eu sunt în deplină siguranţă cu ea.

— O să găsesc eu o cale, Anna, îi garantez. O să existe o cale de a te ucide, de a te trimite de-aici.

— Nu vreau să fiu trimisă de-aici, se împotriveşte ea. Întreaga siluetă i se crispează şi întunecimea se topeşte la loc înăuntru, iar în faţa mea se află acum Anna Korlov, fata văzută în fotografia din ziar.

— Totuşi, merit să fiu ucisă, adaugă ea.

— Odată, n-ai meritat, îi zic, fără s-o contrazic întru totul. Deoarece nu cred că toate cadavrele alea de jos n-ar fi decât plăsmuiri ale imaginaţiei ei. Cred că, pe undeva, Mike Andover e, probabil, mâncat de pereţii casei ăsteia, încetul cu încetul, chiar dacă eu nu pot să văd asta.

O văd scuturându-şi braţul, undeva în josul lui, aproape de încheietură, unde au mai rămas câteva vene negre. Scutură mai tare, închide ochii şi ele dispar. Atunci îmi vine în minte că nu am în faţa ochilor numai o fantomă. Am în faţa ochilor o fantomă, dar şi ceva anume care i s-a întâmplat fantomei ăleia. Sunt două entităţi diferite.

— Trebuie să te lupţi cu asta, nu-i aşa? o întreb, cu blândeţe, îi văd mirarea în ochi.

— La început, n-am putut să mă lupt câtuşi de puţin. Nu eram eu. Eram dementă, captivă înăuntru, iar asta nu era

altceva decât o teroare, comiţând fapte oribile în timp ce eu priveam, ghemuită într-un cotlon al minţii noastre.

Îşi lasă capul pe o parte şi părul îi cade uşurel peste umăr. Nu pot să mi le închipui ca una şi aceeaşi persoană. Zeiţa şi fata asta. Pot să mi-o imaginez zgâindu-se prin propriii ochi ca şi cum n-ar fi altceva decât ferestre, chircită şi înfricoşată, într-o rochie albă, tăcută.

— Acum, epidermele ni s-au îmbinat, continuă Anna. Eu sunt ea. Eu sunt asta.

— Nu, exclam, şi în clipa în care fac afirmaţia, ştiu şi că e adevărată. Tu o porţi ca pe o mască. Eşti capabilă să ţi-o scoţi. Ai şi făcut-o, cruţându-mă pe mine.

Mă ridic şi ocolesc divanul. Pare atât de fragilă, în comparaţie cu ceea ce era, dar nu se dă înapoi, nici nu-şi desprinde privirea dintr-a mea. Nu se teme. E tristă, dar şi curioasă, la fel ca fata din fotografie. Mă întreb cum o fi fost când era în viaţă, dacă râdea uşor, dacă era inteligentă. E imposibil să te gândeşti că ar mai putea rămâne cine ştie ce din fata aia, acum, după şaizeci de ani şi Dumnezeu ştie câte crime.

Abia pe urmă îmi amintesc că sunt de-a dreptul scos din sărite. Flutur din mână în spate, spre bucătărie şi spre uşa către subsol.

— Aia ce naiba a mai vrut să fie?

— M-am gândit că ar trebui să vezi cu ce ai de-a face.

— Cu ce? Cu vreo fetiţă neastâmpărată pe care o apucă pandaliile în bucătărie? ripostez, mijind ochii spre ea. Ai încercat să mă bagi în sperieţi. Micul tău spectacol jalnic era menit să mă facă să fug mâncând pământul.

— Micul spectacol jalnic? mă maimuţăreşte ea. Pariez că ai fost cât pe ce să-ţi uzi nădragii.

Deschid gura, dar o închid repede la loc. Aproape că m-a făcut să râd, dar prefer să fiu încă enervat. Of, ce porcărie. Uite că râd.

Anna clipeşte şi zâmbeşte, fugitiv. Ea însăşi se străduieşte să-şi stăpânească râsul.

— Eram… zice, dar se întrerupe pentru o clipă. Eram supărată pe tine.

— Pentru ce? o întreb.

— Pentru că încerci să mă ucizi, zice, după care chiar râdem amândoi.

— Şi după ce te-ai străduit atât de mult să nu mă ucizi *tu,* adaug, zâmbind. Cred că ţi s-a părut ceva destul de nepoliticos din partea mea.

Râd laolaltă cu ea. Purtăm o conversaţie. Ce-o mai fi şi asta, vreun bizar caz de Sindromul Stockholm[37]?

— Ce cauţi aici? Iar ai venit ca să încerci să mă ucizi?

— Poate să ţi se pară ciudat, dar nu. Am… am avut un coşmar. Şi am simţit nevoia să vorbesc cu cineva.

Îmi trec degetele prin păr, ciufulindu-l. De secole nu m-am mai simţit atât de stânjenit. Poate că niciodată nu m-am mai simţit atât de stânjenit.

— Şi cred că, pur şi simplu, mi-am zis că Anna sigur e trează. Aşa că iată-mă.

Pufneşte uşor, apoi îşi încreţeşte fruntea.

— Şi ce-aş putea să-ţi spun eu? Despre ce-am putea să vorbim? Eu sunt plecată de pe lumea asta de prea multă vreme.

Ridic din umeri. Cuvintele care urmează îmi ies de pe buze înainte de a-mi putea da seama ce se petrece.

— Ei bine, nici eu n-am fost cu adevărat vreodată pe lumea asta, aşa că…

Îmi încleştez maxilarele şi-mi cobor privirea spre podea. Nu-mi vine să cred că sunt atât de emo. Mă plâng unei fete care a fost asasinată cu brutalitate la vârsta de şaisprezece ani. Ea e prizonieră în casa asta plină de cadavre, în timp ce eu pot să mă duc la şcoală şi să fiu troian; eu pot să mănânc sandvişurile calde ale mamei, cu unt de arahide şi caşcaval, şi…

— Tu umbli cu morţii, îmi spune ea, cu blândeţe, iar ochii îi sunt luminoşi, dar şi – nu-mi vine să cred – înţelegători. Umbli cu noi încă de când…

— De când a murit tata, completez eu. Iar înainte de asta, el a umblat cu voi, iar eu l-am urmat. Moartea e

[37] Fenomen psihologic prin care ostaticii manifestă înţelegere şi chiar simpatie faţă de cei care-i ţin captivi.

lumea mea. Tot restul, şcoala şi prietenii, nu înseamnă decât lucruri care-mi stau în drumul spre următoarea fantomă.

N-am mai spus asta până acum. Nu mi-am permis niciodată s-o gândesc pentru mai mult de o clipă. M-am menţinut concentrat şi astfel am reuşit să nu mă gândesc prea mult nici la ce înseamnă viaţa, la ce înseamnă *a trăi,* oricât de mult ar fi insistat mama să mă distrez, să ies în lume, să mă înscriu la facultăţi.

— N-ai fost niciodată trist? se interesează ea.

— Nu foarte. Am avut puterea asta superioară, ştii? Am avut ţelul ăsta.

Îmi duc mâna spre buzunarul de la spate şi-mi scot la iveală pumnalul, extrăgându-l din teaca lui. Lama scânteiază în lumina cenuşie. Ceva din sângele meu, din sângele tatălui meu şi al tatălui lui, face ca el să fie mai mult decât un cuţit.

— Sunt singurul din lume capabil să facă asta. Nu înseamnă că e ceea ce trebuie să fac?

Imediat cum îmi ies cuvintele din gură, mă şi revoltă. Ele îmi răpesc orice posibilitate de alegere. Anna îşi încrucişează braţele palide pe piept. Mişcarea capului ei îi aruncă părul peste umeri şi mi se pare ciudat să-l văd aşa, în şuviţe normale, întunecate. Aştept să-l văd zvâcnind, mişcându-se prin aer, purtat de curentul acela invizibil.

— Nu mi se pare corect să nu ai de ales, îmi zice, parcă descifrându-mi gândurile. Dar şi când ai toate posibilităţile de alegere la îndemână nu e prea uşor, de fapt. Când eram vie, niciodată nu reuşeam să mă hotărăsc ce vreau să fac, ce vreau să ajung. Adoram să fac fotografii; îmi doream să fac fotografii pentru un ziar. Adoram să gătesc; îmi doream să mă mut în Vancouver şi să-mi deschid un restaurant. Aveam un milion de visuri diferite, dar niciunul dintre ele nu era mai puternic decât toate celelalte. Până la urmă, probabil că ele m-ar fi paralizat. Aş fi ajuns să rămân aici şi să administrez pensiunea asta.

— Nu cred una ca asta, îi zic.

Mi se pare că e o forţă redutabilă fata asta raţională,

care omoară doar dintr-o mişcare a degetelor. Ar fi lăsat toate astea în urmă dac-ar fi avut ocazia.

— Sinceră să fiu, nu-mi amintesc, mărturiseşte ea, oftând. Nu cred că am fost puternică în viaţă. Acum am impresia că am iubit fiecare clipă, că fiecare răsuflare a fost magică şi înviorătoare.

Îşi împreunează mâinile pe piept într-un gest comic şi inspiră adânc pe nări, apoi suflă aerul afară cu zgomot.

— Probabil că n-am fost. Cu toate visurile şi fanteziile mele, nu-mi amintesc să fi fost… cum se spune? Sigură pe mine.

Zâmbesc şi zâmbeşte şi ea, după care îşi îndeasă părul după ureche cu un gest atât de viu şi de uman, încât mă face să uit ce voiam să zic.

— Ce facem aici? o întreb. Încerci să mă convingi să nu te ucid, aşa e?

Anna îşi încrucişează braţele.

— Dat fiind faptul că tu *nu poţi* să mă ucizi, cred că ar fi o sforţare inutilă.

— Eşti prea încrezătoare în puterea ta, îi atrag atenţia, râzând.

— Zici tu? Ştiu că tot ce mi-ai arătat până acum nu e şi tot ceea ce poţi, Cas. Simt încordarea reţinerii în cuţitul tău. De câte ori ai făcut asta? De câte ori te-ai luptat şi ai câştigat?

— De douăzeci şi două de ori în ultimii trei ani, îi răspund cu mândrie. Am avut mai multe izbânzi decât tata în acelaşi interval de timp. Sunt ceea ce s-ar putea numi un recordman. Mi-am dorit să fiu mai tare decât el. Mai iute. Mai agil. Pentru că nu vreau să sfârşesc aşa cum a sfârşit el.

Fără cuţitul meu, nu am nimic special, sunt doar un băiat obişnuit de şaptesprezece ani, cu o constituţie medie, poate un pic spre slab. Însă când am pumnalul în mână, ai crede că deţin trei centuri negre, sau mai ştiu eu ce. Mişcările îmi sunt sigure, energice şi rapide. Ea are dreptate când afirmă că n-a văzut de ce sunt în stare, şi nu ştiu de ce e aşa.

— Eu nu vreau să-ţi fac rău, Anna. Ştii asta, nu-i aşa? Nu e nimic personal.

— Exact la fel cum n-am vrut eu să-i omor pe toţi oamenii ăia care-mi putrezesc în pivniţă, replică ea, zâmbind întristată.

Prin urmare, cadavrele erau reale.

— Ce s-a întâmplat cu tine? o întreb. Ce te împinge să faci asta?

— Nu e treaba ta, îmi ripostează.

— Dacă mi-ai spune…, încep, dar nu mai sfârşesc fraza.

Dacă mi-ar spune, aş reuşi s-o descifrez. Iar de îndată ce aş descifra-o, aş putea s-o nimicesc.

Totul devine şi mai complicat. Fata asta plină de întrebări şi monstrul negru mut sunt două persoane într-una singură. Nu e corect. Oare când mi-aş trece cuţitul prin ea, aş reuşi să le despart? Oare Anna ar pleca într-o parte, iar creatura aia în alta? Sau Anna va fi absorbită în cine ştie ce neant în care ajung toţi ceilalţi?

Credeam că mi-am alungat de mult gândurile astea din minte. Tata mereu îmi spunea că nu e locul nostru să judecăm, că noi suntem doar instrumente. Sarcina noastră e să-i izgonim din lumea celor vii. Şi în ochii lui citeam o siguranţă deplină atunci când mi-o spunea. Eu de ce nu am siguranţa asta?

Ridic încet mâna ca să ating faţa asta rece, să-mi plimb degetele pe obrazul ei, şi rămân surprins constatând că e moale, nu ca şi cum ar fi din marmură. Ea rămâne ca paralizată, apoi, ezitantă, ridică mâna şi şi-o aşază peste a mea.

Vraja e într-atât de puternică, încât atunci când se deschide uşa şi intră Carmel, niciunul dintre noi nu se mişcă, până când ea îmi rosteşte numele.

— Cas? Ce faci?

— Carmel, exclam, şi iat-o, profilându-se în cadrul uşii.

A rămas cu mâna pe clanţă şi pare să tremure. Mai face un pas, ezitant, înăuntru.

— Carmel, nu te mişca, îi zic, însă ea priveşte fix spre Anna, care se retrage de lângă mine, strâmbându-se şi

luându-se cu mâinile de cap.

— Ea e? Ea e cea care l-a omorât pe Mike?

Proasta, uite-o că înaintează şi mai mult în casă. Anna se retrage cu toată viteza posibilă când ai picioarele atât de nesigure, însă văd că ochii i s-au înnegrit.

— Anna, nu, ea nu ştie, îi zic, dar prea târziu.

Indiferent ce anume îi permite Annei să mă cruţe, e evident că e valabil numai pentru mine. Ea deja a dispărut într-un vârtej negru de păr şi roşu de sânge, piele palidă şi dinţi. Urmează un moment de tăcere, în care ascultăm ritmicul pic, pic, pic, al rochiei ei.

După care se avântă, pregătită să-şi înfigă mâinile în măruntaiele lui Carmel.

Mă arunc şi-o plachez, gândindu-mă chiar în clipa în care mă ciocnesc de forţa aia de granit că sunt un idiot. Şi totuşi, reuşesc să-i deviez traiectoria, iar Carmel face un salt într-o parte. Dar nu în cea care trebuia. Acum e şi mai departe de uşă. Îmi vine în minte gândul că unii oameni cunosc viaţa numai din cărţi. Carmel e o pisică de casă, domestică, iar Anna o s-o mănânce friptă dacă nu fac ceva. În timp ce Anna se ghemuieşte pe podea, cu sângele rochiei revărsându-se oribil pe jos, cu părul şi privirea sălbatice, mă azvârl spre Carmel şi mă interpun între ele două.

— Cas, ce faci? mă întreabă Carmel, îngrozită.

— Taci şi du-te spre uşă, urlu la ea.

Ţin pumnalul ridicat în faţa noastră, chiar dacă Anna nu se teme. Atunci când ţâşneşte, eu sunt ţinta de data asta, dar o apuc de încheietură cu mâna liberă, folosind-o pe cealaltă ca s-o ţin pe loc, datorită cuţitului meu.

— Anna, încetează! îi şuier, şi albul îi revine în ochi.

Dinţii îi scrâşnesc când scuipă cuvintele printre ei.

— Scoate-o afară de-aici! îmi cere, cu o voce tânguitoare.

O îmbrâncesc cu putere, ca s-o îndepărtez încă o dată. Apoi o înşfac pe Carmel şi ne repezim afară pe uşă. Nu întoarcem capetele decât după ce coborâm treptele verandei şi avem din nou sub tălpi pământul şi iarba. Uşa

s-a închis între timp şi-o aud pe Anna dezlănţuindu-se furioasă înăuntru, spărgând şi rupând totul.

— Dumnezeule, e îngrozitoare! şopteşte Carmel, ascunzându-şi faţa în umărul meu.

O strâng încet în braţe pentru câteva clipe, după care mă desprind şi urc iar treptele verandei.

— Cas! Pleacă de-acolo! îmi strigă Carmel.

Ştiu ce-şi închipuie ea că a văzut, dar ceea ce am văzut eu a fost că Anna a încercat să se stăpânească. În clipa în care pun piciorul pe verandă, faţa Annei apare la fereastră, cu dinţii dezgoliţi şi venele reliefate pe pielea albă. Plesneşte geamul cu palma, făcându-l să zornăie. În ochi îi pluteşte o apă întunecată.

— Anna, şoptesc eu.

Mă duc spre fereastră, dar înainte să-mi pot ridica mâna, ea se îndepărtează şi se întoarce, plutind, lunecând în sus pe scară şi dispărând.

Treisprezece

Carmel nu se mai opreşte din sporovăit cât timp tropăim grăbiţi pe pietrişul aleii neîngrijite a Annei. Îmi pune un milion de întrebări cărora nu le acord atenţie. Tot ce mai pot să gândesc este că Anna e o criminală. Cu toate astea, Anna nu e rea. Anna omoară, însă Anna nu vrea să omoare. Nu seamănă cu niciuna dintre celelalte fantome pe care le-am înfruntat. Sigur, am mai auzit de fantome conştiente, cele care par să ştie că au murit. Potrivit spuselor lui Gideon, ele sunt puternice, însă rareori ostile. Nu ştiu ce să fac. Carmel mă apucă de cot şi mă răsucesc spre ea.

— Ce e? o întreb răstit.

— Nu vrei să-mi spui exact ce căutai tu acolo?

— Nu prea.

Probabil că am dormit mai mult decât crezusem; ori asta, ori discuţia cu Anna a durat mai mult decât am crezut, fiindcă săgeţi de lumină untoasă străpung norii joşi dinspre răsărit. Soarele e blând, dar pentru ochii mei pare aspru. Deodată, îmi vine ceva în minte şi o privesc pe Carmel, clipind mărunt, dându-mi seama pentru prima dată de faptul că ea chiar e aici.

— M-ai urmărit, îi zic. Tu ce cauţi aici?

Îşi mută greutatea de pe un picior pe celălalt, stânjenită.

— N-am putut să dorm. Şi-am vrut să văd dacă e adevărat, aşa că am venit până acasă la tine şi te-am văzut plecând.

— Ce anume ai vrut să vezi dacă e adevărat?

Mă priveşte pe sub gene, ca şi cum ar vrea ca eu să deduc răspunsul, astfel încât să nu mai fie nevoită să-l spună cu voce tare, însă eu detest jocurile astea. După câteva lungi secunde, cât durează tăcerea mea iritată, cedează.

— Am stat de vorbă cu Thomas. El zice că tu…

Scutură din cap, de parcă se simte ridicolă crezând asta. Iar eu mă simt ridicol, în principal, pentru că am avut încredere în Thomas.

— El zice că tu îţi câştigi existenţa nimicind fantome. Ca un vânător de fantome, sau cam aşa ceva.

— Eu *nu* sunt vânător de fantome.

— Şi-atunci, ce făceai acolo?

— Vorbeam cu Anna.

— Vorbeai cu ea? Dar ea l-a omorât pe Mike! Putea să te omoare şi pe tine!

— Ba nu, nu putea, o contrazic, aruncând o privire spre clădire.

Mă simt ciudat, să vorbesc despre Anna când sunt atât de aproape de casa ei. Nu mi se pare corect.

— Şi despre ce vorbeai cu ea? se interesează Carmel.

— Totdeauna eşti atât de băgăreaţă?

— Ce, era ceva personal? pufneşte ea.

— Poate că da, ripostez.

Nu vreau decât să plec de-aici. Vreau să las acasă maşina mamei şi Carmel să mă ducă să-l trezesc pe Thomas. Cred c-o să-i smulg salteaua de sub el. Ar fi nostim să-l văd ţopăind, ameţit, pe arcurile dormezei.

— Auzi, hai acum să plecăm de-aici, bine? Urmează-mă până la mine acasă, iar de-acolo o să plecăm cu maşina ta la Thomas. O să-ţi explic totul, îţi promit, adaug, când o văd că mă priveşte sceptică.

— Bine, răspunde.

— Şi… Carmel?

— Mda?

— Să nu-mi mai spui niciodată vânător de fantome, ai înţeles?

Zâmbeşte, şi-i zâmbesc şi eu.

— Doar aşa, ca să fie clar.

Îşi face loc pe lângă mine ca să se urce în maşină, dar o prind de braţ.

— N-ai pomenit faţă de nimeni altcineva despre mica scăpare a lui Thomas, nu?

Scutură din cap.

— Nici măcar faţă de Natalie, sau de Katie?

— I-am zis lui Nat că mă duc să mă întâlnesc cu tine, ca să mă acopere dacă o sună cumva ai mei. Lor le-am spus c-o să rămân la ea peste noapte.

— Şi pentru ce i-ai spus că te întâlneşti cu mine? o întreb, iar ea mă priveşte cu reproş.

Carmel Jones, presupun eu, se întâlneşte noaptea cu băieţii, în secret, în scopuri romantice. Îmi trec degetele prin păr cu un gest brutal.

— Atunci, ce, ar trebui să inventez ceva pentru şcoală? La modul că am stat să ne pupăm?

Cred că m-am apucat să clipesc prea mult. Şi umerii îmi sunt atât de încovoiaţi, încât mă simt cu vreo cincisprezece centimetri mai scund decât ea. Ea mă fixează cu o privire uluită.

— Nu prea te pricepi la aşa ceva, este?

— N-am prea mult antrenament, Carmel.

Izbucneşte în râs. Fir-ar să fie, e într-adevăr frumoasă. Nu-i de mirare că Thomas i-a pus pe tavă toate secretele mele. O singură fluturare din gene probabil că l-a dat gata.

— Nu-ţi face griji, mă linişteşte ea. Născocesc eu ceva. O să le spun tuturor că săruţi nemaipomenit.

— N-am nevoie să-mi faci favoruri. Ascultă, doar să vii după mine până acasă, în regulă?

Face semn din cap că da şi se strecoară în maşina ei. Când mă urc şi eu în a mea, îmi vine să-mi apăs capul pe volan până când o să-nceapă să urle claxonul. Aşa, zgomotul claxonului mi-ar acoperi ţipetele. De ce-o fi misiunea asta atât de grea? Din cauza Annei? Sau o fi altceva? De ce nu pot să-i ţin deoparte pe ceilalţi de treburile mele? Niciodată nu mi-a mai fost atât de greu până acum. Toţi mi-au acceptat poveştile cusute cu aţă albă pe care le-am ticluit, pentru că în adâncul sufletului nu voiau să afle adevărul. Cum a fost cu Chase şi Will. Ei au înghiţit cu destulă uşurinţă povestea de adormit copiii servită de Thomas.

Dar acum e prea târziu. Thomas şi Carmel fac parte din joc. Iar jocul e cu mult mai periculos de data asta.

— Thomas locuieşte cu părinţii?

— Nu cred, îmi răspunde Carmel. Părinţii i-au murit într-un accident de maşină. Un şofer beat a intrat în ei pe contrasens. Sau, cel puţin, aşa susţine lumea pe la şcoală, adaugă ea, ridicând din umeri. Eu cred că locuieşte numai cu bunicul lui. Cu bătrânul ăla ciudat.

— Bun, zic şi încep să bubui în uşă.

Nu mă interesează că-l trezesc pe Morfran. Unui bătrân pişicher ca el nu-i strică un pic de agitaţie. Numai că, după vreo treisprezece bătăi foarte zgomotoase şi precipitate, uşa se deschide brusc şi iată-l pe Thomas, stând în faţa noastră într-un halat de baie verde şi extrem de neatractiv.

— Cas? şopteşte el, cu o voce de parcă ar avea o broască în gât.

Nu-mi pot stăpâni zâmbetul. E greu să ţii supărarea pe el când arată ca un copil de patru ani la dimensiuni mărite, cu părul lipit de ţeastă pe o parte şi ochelarii doar la jumătatea nasului. Când îşi dă seama că e şi Carmel în spatele meu, îşi trece mâna peste faţă şi încearcă să-şi aranjeze părul. Fără succes.

— Ăăă… ce-i cu voi aici? ne întreabă.

— Carmel m-a urmărit până acasă la Anna, îl informez, zâmbind cu subînţeles. Vrei să-ţi spun şi de ce?

Începe să se înroşească. Nu ştiu dacă din cauză că se simte vinovat sau fiindcă îl vede Carmel în pijama. Oricare ar fi motivul, se dă deoparte ca să putem intra şi ne conduce prin casa slab luminată până în bucătărie.

În toată casa miroase a plantele din pipa lui Morfran. Pe urmă, îl văd chiar pe el, o siluetă mătăhăloasă, încovoiată, turnând cafea. Îmi întinde o cană înainte ca măcar să-l pot ruga. După care, mormăind ceva spre noi, iese din bucătărie.

Între timp, Thomas a terminat cu foiala şi se holbează la Carmel.

— A încercat să te omoare, exclamă el, făcând ochii mari. Nu încetezi să te gândeşti la felul în care-şi încovrigase ea degetele spre stomacul tău.

Carmel clipeşte nedumerită.

— De unde ştii?

— N-ar trebui să faci asta, îl previn eu pe Thomas. Îi face pe oameni să se simtă stânjeniţi. Încălcarea intimităţii, ştii tu.

— Ştiu, îmi răspunde. Nu pot s-o fac prea des, adaugă apoi către Carmel. De obicei, îmi reuşeşte numai când oamenii gândesc intens, sau violent, sau când acelaşi gând le revine în minte iar şi iar. În cazul tău, sunt valabile toate cele trei variante, îi mai zice, zâmbind.

— Poţi să citeşti gândurile? întreabă ea, neîncrezătoare.

— Stai jos, Carmel, îi zic eu.

— Nu prea am chef, răspunde ea. Am aflat foarte multe lucruri interesante despre Thunder Bay în ultimele zile. Îşi încrucişează braţele pe piept. Tu poţi să citeşti gânduri, în casa aia e ceva care-mi omoară foştii iubiţi, iar tu…

— Nimicesc fantome, sfârşesc eu fraza în locul ei. Cu ăsta. Îmi scot pumnalul şi-l aşez pe masă. Ce altceva ţi-a mai spus Thomas?

— Doar că şi tatăl tău s-a ocupat cu asta, îmi răspunde ea. Presupun că e ceea ce i-a adus moartea.

Îl privesc chiorâş pe Thomas.

— Îmi pare rău, zice el, ridicând neputincios din umeri.

— Nu-i nimic. Eşti prins rău. Ştiu.

Zâmbesc cu subînţeles şi el îmi aruncă o privire disperată. Ca şi cum Carmel nu ştie deja. Ar trebui să fie oarbă.

— Şi-acum, ce facem? întreb, oftând. Mai pot să vă zic să vă duceţi acasă şi să uitaţi de asta? E vreo posibilitate să evit ca noi să alcătuim cine ştie ce grup entuziast de…

Până ca buzele mele să poată termina de articulat continuarea, mă aplec înainte şi scot un geamăt, cuprinzându-mi faţa între palme. Carmel se prinde prima şi râde.

— Un grup entuziast de vânători de fantome? mă întreabă.

— Eu o să fiu Peter Venkman[38], declară Thomas.

[38] Personaje din seria de filme *Ghostbusters,* Peter Venkman fiind

— Nimeni n-o să fie nimic, mă răstesc eu. Noi nu suntem vânători de fantome. Eu am cuţitul şi eu nimicesc fantomele, şi nu se poate să mă împiedic de voi tot timpul. Pe lângă asta, e evident că eu aş fi Peter Venkman, precizez, aruncându-i o privire tăioasă lui Thomas. Tu ai fi Egon.

— Stai un pic, intervine Carmel. Nu e cazul să faci tu pe şeful. Mike a fost prietenul meu, oarecum.

— Asta nu înseamnă că am nevoie să mă ajuţi. Aici nu e vorba despre răzbunare.

— Şi-atunci, despre ce e vorba?

— E vorba… că trebuie s-o oprim.

— Ei bine, nu se poate spune că ai făcut o treabă grozavă în privinţa asta. Şi, din câte am văzut, nici măcar nu păreai să încerci!

Carmel mă priveşte cu sprâncenele ridicate. Privirea ei îmi dă o oarecare senzaţie de fierbinţeală în obraji. Mama mă-sii, mă înroşesc.

— Asta-i o tâmpenie, mă răstesc. Ea e foarte tare, înţelegi? Dar am un plan.

— Mda, intervine Thomas, sărindu-mi în apărare. Cas a pus totul la punct. Eu am adus deja pietrele de la râu. Se încarcă la lumina lunii, până când o să descrească. Picioarele de pasăre au fost comandate şi aştept să le aducă.

Discuţia despre descântec mă stinghereşte dintr-un anume motiv, ca şi cum ar exista un lucru care mi-a scăpat. Unul pe care l-am pierdut din vedere.

Cineva intră pe uşă fără să ciocănească. Abia dacă remarc, fiindcă asta mă face să simt că am mai pierdut ceva din vedere. După câteva secunde de scormonit creierul, ridic privirea şi-l văd pe Will Rosenberg.

Arată de parcă n-ar fi dormit de câteva nopţi. Respiraţia îi e greoaie şi bărbia îi tot cade spre piept. Mă întreb dacă

---

liderul grupului datorită abilităţilor sale practice, în timp ce Egon Spengler şi Ray Stantz, ceilalţi membri, se remarcă prin calităţile ştiinţifice. Egon poartă ochelari şi e mai stângaci în mişcări, de aici şi aluzia la Thomas.

nu cumva o fi băut. Pe blugi are pete de noroi şi de benzină. Bietul băiat suportă greu evenimentele. Se holbează la cuţitul meu de pe masă, aşa că întind mâna spre el şi-l iau, după care mi-l strecor în buzunarul de la spate.

— Am ştiut eu că e ceva ciudat cu tine, îmi zice, şi mirosul răsuflării lui e în proporţie de şaizeci la sută de bere. Toate astea sunt din cauza ta, într-un fel, nu-i aşa? Încă de când ai venit aici, ceva a fost în neregulă. Mike a ştiut-o. De-asta n-a vrut să umbli prin preajma lui Carmel.

— Mike n-a ştiut nimic, îi răspund calm. Ce i s-a întâmplat a fost un accident.

— Asasinatul nu e un accident, bombăne Will. Nu mă mai minţi. Nu ştiu ce faci, dar vreau să particip.

Scap un geamăt. Nimic nu merge cum ar trebui. Morfran revine în bucătărie şi ne ignoră pe toţi, privind fix în cana lui de cafea, ca şi cum ar fi ceva extraordinar de interesant acolo.

— Cercul se face mai mare, e tot ce zice, şi problema pe care nu reuşeam s-o identific mi se limpezeşte dintr-odată.

— Mama mă-sii, exclam.

Capul îmi cade pe spate şi privesc spre tavan.

— Ce e? se interesează Thomas. Care-i problema?

— Descântecul, îi explic. Cercul. Trebuie să fim în casă dacă e să-l facem.

— Mda, şi? insistă Thomas.

Carmel, în schimb, înţelege imediat; se înnegurează la faţă.

— Şi, Carmel a intrat în casă azi-dimineaţă şi Anna cât pe ce s-o mănânce. Singura persoană care poate să intre în casa aia în siguranţă sunt eu, iar eu nu mă pricep îndeajuns la vrăjitorie ca să descânt cercul.

— N-ai putea s-o ţii la distanţă suficient cât ne-ar trebui nouă să-l descântăm? Imediat cum ar fi gata, am fi protejaţi.

— Nu, îi răspunde Carmel. N-are cum. Trebuia să-l fi văzut de dimineaţă; ea l-a dat deoparte ca pe o muscă.

— Mersi, pufnesc eu.

— E adevărul. Thomas n-ar ajunge niciodată să-l termine. Şi, în plus, nu are nevoie să se concentreze, sau cam aşa ceva?

Will se repede şi o apucă de braţ pe Carmel.

— Ce tot spui? Ai intrat în casa aia? Eşti nebună? Mike m-ar omorî dacă ţi s-ar întâmpla ceva!

Şi abia apoi îşi aminteşte că Mike e mort deja.

— Trebuie să găsim o metodă de a instala cercul ăla şi de a face descântecul, zic eu, gândind cu voce tare. Ea n-o să-mi spună niciodată de bunăvoie ce i s-a întâmplat.

În sfârşit, ia cuvântul şi Morfran.

— Totul se întâmplă cu motiv, Theseus Cassio. Ai mai puţin de o săptămână la dispoziţie ca să-l deduci.

Mai puţin de o săptămână. Mai puţin de o săptămână. Nici gând să pot deveni un vrăjitor competent în mai puţin de o săptămână, şi în mod sigur n-am cum să fiu mai puternic sau capabil s-o ţin sub control pe Anna. Am nevoie de ajutor. Am nevoie să-l sun pe Gideon.

Suntem cu toţii pe aleea din faţa casei, după ce-am spart gaşca din bucătărie. E duminică, o duminică lenevoasă, tăcută, prea devreme până şi pentru cei care se duc la biserică. Will şi Carmel se îndreaptă fiecare spre maşina lui. Ea ne-a zis c-o să-l urmeze până la el acasă, unde să mai stea ceva timp împreună. În definitiv, el i-a rămas prietenul cel mai apropiat şi nu-şi închipuie că ar putea găsi cine ştie ce sprijin la Chase. Bănuiesc că are dreptate. Înainte să plece, l-a luat deoparte pe Thomas şi a şuşotit cu el timp de câteva clipe. În timp ce-i urmăresc cu privirea pe Carmel şi Will îndepărtându-se, îl întreb pe Thomas despre ce-a fost vorba. Ridică din umeri.

— A vrut doar să mă asigure că se bucură pentru că i-am spus totul. Şi speră să nu fii supărat pe mine pentru indiscreţie, fiindcă ea o să păstreze secretul. Nu vrea decât să ne ajute.

După care bate câmpii mai departe, încercând să pună accentul pe felul în care l-a ţinut ea de braţ. Mai bine nu-l întrebam, deoarece acum n-o să mai înceteze cu asta.

— Ascultă, îi zic. Mă bucur că ea te bagă în seamă. Dacă-ţi joci cartea aşa cum trebuie, e posibil să ai o şansă. Numai să nu-i invadezi prea mult gândurile. Să ştii că ai cam speriat-o cu asta.

— Eu şi Carmel Jones, pufneşte el, în derâdere, chiar dacă priveşte plin de speranţă după maşina ei. Poate într-un milion de ani. Cel mai probabil, o să ajungă să-l consoleze pe Will. E inteligent şi face parte din gaşcă, la fel ca ea. Nu e băiat rău.

Îşi potriveşte ochelarii pe nas. Nici el nu e băiat rău şi poate că într-o zi o să-şi dea seama de asta. Deocamdată, îl trimit să pună ceva pe el.

După ce se întoarce şi porneşte pe alee spre casă, observ ceva. În apropierea clădirii, e o potecă de formă circulară, care se uneşte cu capătul aleii. La intersecţia lor văd un copăcel alb, un mesteacăn tânăr. Iar de creanga lui cea mai joasă atârnă o cruce subţire, neagră.

— Hei, strig, arătând într-acolo. Aia ce e?

Dar nu el este cel care-mi răspunde. Morfran iese pe verandă, păşind fălos, în papuci şi pantaloni albaştri de pijama, cu un halat cadrilat legat strâns pe pântecul proeminent. Vestimentaţia arată ridicol în contrast cu barba aia stufoasă, de rocker bătrân, dar nu-mi stă mintea acum la aşa ceva.

— Crucea lui Papa Legba[39], îmi răspunde, simplu.

— Dumneavoastră practicaţi magia voodoo, zic, iar el scoate un pufnet despre care deduc că ar fi un răspuns afirmativ. Şi eu o practic, adaug.

Pufneşte zgomotos în cana lui de cafea.

— Nu, tu n-o practici. Şi nici n-ar trebui.

Aşadar, s-a prins că blufez. N-o practic. Doar o învăţ. Şi uite cum mi se oferă o ocazie minunată.

— De ce n-ar trebui? mă interesez.

— Băiete, magia voodoo ţine de energie. Ţine de energia din interiorul tău şi de energia pe care o canalizezi. De

[39] Papa Legba este numele purtat, în magia voodoo haitiană, de acel *loa* (spirit) care face legătura dintre Creator (numit *Bondye,* de la *bon Dieu,* adică „bunul Dumnezeu”) şi omenire.

energia pe care o furi şi de energia pe care o preiei din afurisiţii de pui pe care-i mănânci la masă. Iar tu ai vreo zece mii de volţi legaţi de tine în bucata aia de piele de colo.

Instinctiv, îmi pipăi pumnalul din buzunarul de la spate.

— Dacă tu ai fi mag voodoo şi ai canaliza energia asta, ei bine, să te privesc ar fi ca şi cum aş vedea o molie zburând drept într-un aparat electric de omorât insecte, îmi zice, mijind ochii spre mine. Poate că într-o zi aş putea să te învăţ.

— Mi-ar plăcea, îi răspund, exact în clipa în care Thomas năvăleşte din nou pe verandă, în veşminte curate, dar tot desperecheate.

Coboară precipitat treptele.

— Unde mergem? mă întreabă.

— Înapoi la Anna, îl informez, şi-l văd că se face cam verde la faţă. Am nevoie să-mi dau seama cum trebuie oficiat ritualul, fiindcă altfel, peste o săptămână o să mă zgâiesc la capul tău retezat şi la organele interne ale lui Carmel.

Thomas se înverzeşte şi mai abitir, aşa că-l bat cu palma pe spinare şi-mi întorc privirea spre Morfran. Îl văd că ne studiază pe deasupra cănii de cafea. Aşadar, magii voodoo canalizează energia. E un tip interesant. Şi mi-a dat mult prea multe de gândit ca să mai pot dormi.

Pe drum, exaltarea provocată de evenimentele de azi-noapte începe să se risipească. Îmi simt ochii de parcă aş avea nisip în ei şi capul îmi tot cade, chiar şi după ce am dat pe gât cana aia cu diluantul pe care Morfran îl numeşte cafea. Thomas rămâne tăcut pe tot drumul până la casa Annei. Probabil că încă se gândeşte cum a simţit atingerea mâinii lui Carmel pe braţ. Dacă viaţa ar fi corectă, Carmel s-ar întoarce şi l-ar privi în ochi, ar vedea că e sclavul ei devotat şi i-ar fi recunoscătoare. L-ar înălţa în rang şi el nu i-ar mai fi sclav, ar fi doar Thomas, şi s-ar bucura amândoi că se au unul pe celălalt. Dar viaţa nu e corectă. Ea probabil că va ajunge să fie cu Will sau cu

vreun alt sportiv, în timp ce Thomas va suferi în tăcere.

— Nu vreau să te văd pe nicăieri în apropierea casei, îi zic, ca să-l smulg din visare şi să mă asigur că nu uită să cotească unde trebuie. Poţi să rămâi în maşină sau să vii după mine pe alee. Numai că ea, probabil, e tulburată după tot ce-a fost azi-dimineaţă, aşa că ar fi cazul să te ţii departe de verandă.

— Nu trebuie să-mi spui de două ori, pufneşte el.

După ce oprim pe alee, el alege să rămână în maşină. Îmi croiesc drum singur spre casă. Când deschid uşa din faţă, privesc mai întâi în jos, ca să fiu sigur că pun piciorul în antreu şi nu mă prăbuşesc cu faţa înainte peste un vagon de cadavre.

— Anna? o strig. Anna? Eşti bine?

— Ce întrebare prostească.

Tocmai a ieşit dintr-o încăpere de lângă capătul de sus al scării. Se reazemă de balustradă; nu e zeiţa întunericului, ci fata.

— Sunt moartă. Nu mai pot să fiu bine, după cum nu pot să nu fiu bine.

Ochii îi sunt adumbriţi. Se simte singură, vinovată şi captivă, îşi plânge de milă şi nu pot să spun că i-o iau în nume de rău.

— N-am vrut să se-ntâmple nimic din toate astea, îi zic, cu sinceritate, şi fac un pas spre scară. Nu te-aş fi pus în situaţia aia. Ea m-a urmărit.

— E bine? se interesează Anna, cu o voce ciudat de ridicată.

— Foarte bine.

— Perfect. Mă gândeam să nu-i fi lăsat vânătăi. Şi e foarte drăguţă la faţă.

Anna nu mă priveşte. Îşi face de lucru cu lemnul balustradei. Încearcă să mă facă să spun ceva, dar nu ştiu ce anume.

— Vreau să-mi spui ce ţi s-a întâmplat. Vreau să-mi spui cum ai murit.

— De ce mă pui să-mi amintesc de asta? mă întreabă, cu o voce moale.

— Pentru că am nevoie să te înţeleg. Am nevoie să ştiu cum de ai atâta forţă, îi explic, începând să gândesc cu voce tare. Din ceea ce ştiu eu, asasinarea ta n-a fost chiar atât de ciudată sau de oribilă. Aşa că nu pot să-mi dau seama de ce eşti aşa cum eşti. Trebuie să fi fost ceva…

Mă întrerup, fiindcă Anna mă fixează cu ochii mari şi o expresie dezgustată.

— Ce e?

— Tocmai încep să regret că nu te-am omorât, îmi zice ea, şi creierul meu privat de somn are nevoie de un minut până să înţeleagă, după care mă simt ca un măgar desăvârşit.

Am fost în preajma prea multor morţi. Am văzut atât de multe porcării greţoase şi sinistre, încât vorbele îmi ies de pe buze la fel de uşor precum cântecelele pentru copii.

— Cât de multe ştii, mă întreabă ea apoi, despre ce mi s-a întâmplat?

Vocea îi e mai delicată, aproape îmblânzită. Să vorbesc despre crime, să spun lucrurilor pe nume, e ceva cu care am crescut. Numai că, în clipa asta, nu ştiu cum s-o fac. Cu Anna stând chiar în faţa mea, e vorba despre mai mult decât simple cuvinte sau ilustraţii dintr-o carte. Iar când, în sfârşit, las totul să se reverse, o fac repede şi dintr-odată, aşa cum ai smulge o bucată de leucoplast.

— Ştiu că ai fost asasinată în 1958, când aveai şaisprezece ani. Cineva ţi-a tăiat gâtul. Erai în drum spre un bal al şcolii.

Un mic zâmbet îi joacă pe buze, dar fără să dăinuie.

— Chiar îmi doream să mă duc, îmi zice, cu blândeţe. Urma să fie ultimul pentru mine. Primul şi ultimul. Îşi coboară privirea şi-şi ridică puţin tivul fustei. Asta a fost rochia mea.

Mie nu mi se pare că seamănă a aşa ceva, mai degrabă e un simplu furou alb cu ceva dantelă şi panglici, dar ce ştiu eu? Nu sunt gagică, în primul rând, iar în al doilea, nu ştiu prea multe despre 1958. Pe vremea aia, poate că era ţâţă de mâţă, cum ar fi spus mama.

— Nu e mare lucru, zice ea, citindu-mi gândurile. Una

dintre locatarele pensiunii noastre din vremea aia era cusătorească. Maria. Din Spania. Mie mi se părea extrem de exotică. Fusese nevoită să-şi lase acasă, când a venit aici, o fetiţă doar cu puţin mai mică de vârsta mea, aşa că-i plăcea să stea de vorbă cu mine. Mi-a luat măsurile şi m-a ajutat să mi-o cos. Eu mi-am dorit ceva mai elegant, dar n-am fost niciodată prea pricepută la cusut. Degete neîndemânatice, adaugă, şi le ridică, de parcă aş fi în măsură să văd ce dezastru pot ele să producă.

— Arăţi minunat, îi zic, fiindcă e primul lucru care-mi răsare în capul meu prost, sec.

Încep să mă gândesc ce-ar fi să-mi folosesc pumnalul ca să-mi tai limba cu el. Probabil că nu e ceea ce-ar fi vrut ea să audă şi a ieşit total aiurea. Vocea nu m-a ajutat. Noroc că n-am făcut ca Peter Brady[40], să mă umfle râsul de ce prostii spun.

— De ce urma să fie ultimul tău bal? mă grăbesc s-o întreb.

— Aveam de gând să fug de-acasă, îmi zice.

Sfidarea îi sclipeşte în ochi, aşa cum probabil fusese pe atunci, iar în glas are o văpaie care mă întristează. Apoi, focul se stinge şi ea pare derutată.

— Nu ştiu dac-aş fi făcut-o, mărturiseşte. Doar că-mi doream.

— De ce?

— Voiam să-mi încep o viaţă a mea, îmi explică. Ştiam că n-aş realiza niciodată nimic dac-aş rămâne aici. Aş fi ajuns obligată să conduc pensiunea. Şi eram sătulă să mă lupt.

— Să te lupţi?

Mă mai apropii cu un pas. O şuviţă de păr negru îi cade peste umerii care i se adună în faţă când îşi cuprinde trupul cu braţele. E atât de palidă şi de mică, încât cu greu aş putea să mi-o imaginez luptându-se cu cineva. În orice caz, nu cu pumnii.

— Nu era o luptă, povesteşte mai departe. Şi, în acelaşi

[40] Personaj din serialul american de televiziune *The Brady Bunch,* fratele mijlociu, persoana cea mai neîndemânatică din familie, care se entuziasmează imediat şi vorbeşte sau acţionează fără să gândească.

timp, era. Cu ea. Şi cu el. Mă ascundeam, făcându-i să creadă că sunt o fiinţă mai slabă decât eram, pentru că asta voiau. Asta mi-a spus ea că şi-ar fi dorit tatăl meu. O fată tăcută, ascultătoare. Nu o desfrânată. Nu o curvă.

Inspir adânc. O întreb cine i-a zis una ca asta, cine-a putut să spună aşa ceva, însă ea nu mă mai aude.

— El era un mincinos. Un fluieră-vânt. Se prefăcea c-o iubeşte pe mama, dar nu era adevărat. Spunea c-o să se însoare cu ea şi atunci o să aibă tot restul.

Nu ştiu la ce se referă, dar pot să ghicesc ce însemna „tot restul”.

— Tu erai, rostesc încet. Tu erai cea pe care-o urmărea el de fapt.

— Mă tot… încolţea, ba în bucătărie, ba afară, lângă fântână. Parcă mă paraliza. Îl uram.

— De ce nu i-ai zis mamei tale?

— N-am putut… Se întrerupe, apoi reia. Dar nici să-l las nu puteam. M-am gândit să plec. Aş fi făcut-o.

Pe chip nu i se citeşte nimic. Nici măcar ochii nu sunt vii. Nu mai e decât o pereche de buze care se mişcă şi o voce. Restul din ea s-a retras la loc înăuntru.

Întind mâna şi-i ating obrazul, rece ca gheaţa.

— El a fost? El a fost cel care te-a omorât? Te-a urmărit în seara aia şi…

Anna scutură din cap foarte repede şi se trage înapoi.

— Ajunge, îmi zice, pe un ton care încearcă să pară dur.

— Anna, am nevoie să ştiu.

— De ce-ai nevoie să ştii? Ce te priveşte pe tine? Îşi duce mâna la frunte. Abia dacă-mi mai amintesc eu însămi. Totul e înceţoşat şi însângerat, zice, clătinând din cap, neputincioasă. N-am nimic să-ţi spun! Am fost omorâtă şi-a fost întuneric, după care am ajuns aici. Am ajuns chestia asta, şi am omorât, şi *omorât,* şi n-am mai putut să mă opresc.

Respiraţia îi devine întretăiată.

— Ei mi-au făcut ceva, dar nu ştiu ce. Nu ştiu cum.

— Ei, repet, plin de curiozitate, dar îmi dau seama că mai multe n-o să aflu. Practic, o văd cum se închide şi simt

că, peste două minute, aş putea să am în faţă o fată cu vene negre şi o rochie care picură. Există un descântec, îi mărturisesc. Un descântec care mă poate ajuta să înţeleg.

Se mai calmează puţin şi mă priveşte ca pe un ţicnit.

— Descântece magice? mă întreabă şi un zâmbet neîncrezător îi apare pe buze. Or să-mi crească aripi de zână şi-o să trec prin foc?

— Ce tot spui?

— Magia nu există în realitate. Nu e decât iluzie şi superstiţie, vechi blesteme pe limbile bunicilor mele finlandeze.

Nu-mi vine să cred că pune la îndoială existenţa magiei, când ea e moartă, dar stă în faţa mea şi vorbeşte. Dar nu mai am posibilitatea s-o conving, fiindcă începe să se-ntâmple ceva, să se sucească ceva în creierul ei, şi-o văd că tresare. Iar când clipeşte, ochii îi privesc în depărtare.

— Anna?

Îşi repede brusc braţul în faţă, ca să mă ţină la distanţă.

— Nu-i nimic.

O privesc mai cu atenţie.

— Nu poţi să spui că n-a fost nimic. Ţi-ai amintit ceva, nu-i aşa? Ce e? Spune-mi!

— Nu, am… n-a fost nimic. Nu ştiu, răspunde, ducându-şi mâna la tâmplă. Nu ştiu ce-a fost.

N-o să-mi fie uşor. O să-mi fie naibii aproape imposibil dacă n-o determin să colaboreze. O senzaţie de apăsare, de deznădejde mi se strecoară în membrele istovite. E ca şi cum ar începe să mi se atrofieze muşchii, şi nici nu prea am mulţi, la drept vorbind.

— Te rog, Anna, îi zic. Am nevoie de ajutorul tău. Am nevoie ca tu să ne dai voie să facem descântecul. Am nevoie să-i laşi şi pe alţi oameni să intre aici cu mine.

— Nu, răspunde ea. Fără descântece! Şi fără oameni! Ştii ce s-ar întâmpla. Nu pot s-o stăpânesc.

— Poţi s-o stăpâneşti pentru mine. Ai putea s-o faci şi pentru ei.

— Pe tine nu ştiu de ce nu sunt nevoită să te omor. Şi, apropo, nu-ţi ajunge? De ce-mi mai ceri şi alte favoruri?

— Anna, te rog. Am nevoie cel puţin de Thomas şi, probabil, de Carmel, fata pe care ai cunoscut-o azi-dimineaţă.

Îşi coboară privirea spre vârfurile picioarelor. E tristă, ştiu că e tristă, dar replica tâmpită cu „mai puţin de o săptămână” a lui Morfran îmi răsună în timpane şi vreau să se termine odată cu asta. Nu pot s-o mai las pe Anna încă o lună, în care e posibil să-şi sporească, eventual, colecţia din subsol. N-are importanţă că-mi place să vorbesc cu ea. N-are importanţă că-mi place de ea. N-are importanţă că tot ce i s-a întâmplat ei n-a fost corect.

— Aş prefera să pleci, îmi zice încet, iar când îşi ridică faţa observ că stă să plângă şi priveşte peste umărul meu spre uşă sau poate afară, pe fereastră.

— Ştii că nu pot, îi răspund, imitându-i replica de acum câteva momente.

— Mă faci să-mi doresc lucruri pe care nu le pot avea.

Înainte să-mi pot da seama ce vrea să spună, se prelinge în jos, prin trepte, în adâncul subsolului, acolo unde ştie că n-o s-o urmez.

*

Gideon sună imediat după ce mă lasă Thomas acasă.

— Bună dimineaţa, Theseus. Scuză-mă că te trezesc atât de devreme într-o zi de duminică.

— Sunt treaz de multe ore, Gideon. Deja sătul de muncă.

Îl simt cum, de dincolo de Atlantic, îmi zâmbeşte cu subînţeles. Intru în casă şi-i fac semn de bună dimineaţa din cap mamei, care-l goneşte pe Tybalt în jos pe scară, şuierându-i că şobolanii nu sunt buni pentru el.

— Ce păcat, chicoteşte Gideon. Am tot aşteptat ore întregi ca să te sun, încercând să-ţi las timp pentru odihnă. Ce tortură a fost! E aproape patru după-amiaza aici, ştii? Dar cred că am obţinut esenţialul acelui descântec pentru tine.

— Nu ştiu dacă mai are importanţă. Aveam de gând să te sun eu mai târziu. Există o problemă.

— De ce gen?

— De genul că nimeni nu poate să intre în casă în afară de mine, iar eu nu sunt vrăjitor.

Îi mai povestesc un pic despre ce s-a întâmplat, lăsând deoparte, dintr-un oarecare motiv, faptul că am purtat lungi discuţii nocturne cu Anna. Îl aud în difuzor cum plescăie din limbă. Sunt sigur că, în acelaşi timp, îşi freacă bărbia şi-şi şterge ochelarii.

— Ai fost complet incapabil s-o supui? mă întreabă în cele din urmă.

— Complet. E Bruce Lee, Incredibilul Hulk şi Neo din *Matrix,* toţi trei într-unul singur.

— Da. Îţi mulţumesc pentru total incomprehensibilele referiri la cultura pop.

Zâmbesc. El ştie cât se poate de bine cine e Bruce Lee, cel puţin.

— Dar realitatea rămâne aceea că tu trebuie să faci descântecul. Ceva din felul în care a murit fata asta îi insuflă o putere colosală. E vorba doar de descoperirea unor secrete. Îmi amintesc de o fantomă care i-a dat ceva bătăi de cap tatălui tău, în 1979. Dintr-un oarecare motiv, era capabilă să ucidă fără să se întrupeze vreodată. Abia după trei şedinţe de spiritism şi o expediţie la o biserică satanistă din Italia am descoperit că unicul lucru care-i permitea să rămână pe plan terestru era un descântec plasat pe un destul de banal potir din piatră. Tatăl tău l-a spart şi, uite-aşa, s-a terminat cu fantoma. La fel va fi şi pentru tine.

Tata mi-a istorisit odată povestea asta şi-mi amintesc că fusese mult mai complicat decât atât. Dar mă fac că plouă. El, oricum, are dreptate. Fiecare fantomă îşi are propriile metode, propria tolbă cu şiretlicuri. Au ţeluri diferite şi dorinţe diferite. Iar după ce le nimicesc, pornesc toate pe drumuri diferite.

— Şi ce-o să înfăptuiască descântecul ăsta, mai exact? îl întreb.

— Pietrele sfinţite alcătuiesc un cerc protector. După ce e instalat, ea nu mai are nicio putere asupra celor aflaţi în interiorul lui. Vrăjitorul care oficiază ritualul poate să preia

orice energii posedă casa şi să le reflecte într-un bol pentru divinaţie. Bolul îţi va arăta orice cauţi. Evident, nu e chiar atât de simplu: mai ai nevoie de câteva picioare de pasăre şi de un amestec din plante cu care poate să te ajute mama ta, şi pe urmă de câteva incantaţii. Îţi voi expedia textul prin e-mail.

O spune de parcă ar fi foarte simplu. Ce, are impresia că exagerez? Nu-şi dă seama cât îmi e de greu să recunosc că Anna poate să mă distrugă oricând vrea? Să mă azvârle ca pe o păpuşă din cârpe, să-mi ardă castane şi să-mi tragă chiloţii în sus, după care să mă arate cu degetul şi să râdă?

— N-o să meargă. Eu nu pot să alcătuiesc cercul. N-am avut niciodată chemare pentru vrăjitorie. Mama sigur ţi-a spus. I-am stricat în fiecare an fursecurile pentru Beltane[41], până am împlinit şapte ani.

Ştiu deja ce urmează să-mi spună el. O să ofteze şi o să mă sfătuiască să mă întorc în bibliotecă, să încep să discut cu oamenii care ar putea şti ce s-a întâmplat. Să-ncerc dezlegarea misterului unei crime care s-a răcit de peste o jumătate de secol. Iar asta e şi ceea ce va trebui să fac. Pentru că n-am de gând să-i pun în pericol pe Thomas sau pe Carmel.

— Hm.

— Hm, ce?

— Păi, doar parcurg în minte toate ritualurile pe care le-am oficiat în anii mei de parapsihologie şi misticism…

Parcă-i şi aud rotiţele creierului învârtindu-se. Are el ceva în cap, şi mie începe să-mi revină speranţa. Ştiam eu că nu se pricepe doar la cârnaţi cu cartofi piure.

— Zici că ai câţiva experţi la dispoziţie?

— Câţiva ce?

— Câţiva vrăjitori.

[41] Numele purtat de festivităţile celtice prilejuite de începutul lunii mai. În mod obişnuit, acestea se ţin în zilele de 30 aprilie şi 1 mai, sau la jumătatea distanţei dintre echinocţiul de primăvară şi solstiţiul de vară. Pe la jumătatea secolului al XX-lea, importanţa acestor festivităţi a început să scadă, păstrându-şi caracterul de sărbătoare numai la neo-păgânii celţi şi printre adepţii cultului Wicca.

— Am un singur vrăjitor, de fapt. Pe prietenul meu Thomas.

De cealaltă parte, cea a lui Gideon, se aude zgomotul unei inspiraţii bruşte, urmat de o tăcere încântată. Ştiu ce gândeşte bătrânul ţicnit. Nu m-a auzit niciodată până acum folosind expresia „prietenul meu”. Ar face bine să nu devină sentimental.

— Nu e chiar atât de avansat.

— Dacă ai încredere în el, asta-i tot ceea ce contează. Dar nu-ţi va fi de ajuns numai el. Trebuie să fii şi tu, plus încă alţi doi. Fiecare trebuie să reprezinte câte un arc de cerc. Veţi alcătui cercul afară şi veţi intra în casă pregătiţi pentru treabă. Gideon se opreşte să se mai gândească puţin; e foarte încântat de sine. Apoi continuă: Vă prindeţi fantoma în centru şi veţi fi în deplină siguranţă. În acelaşi timp, absorbindu-i energia, veţi face ca descântecul să fie mai puternic şi mai relevant. E posibil chiar s-o slăbească îndeajuns ca tu să-ţi poţi duce misiunea la sfârşit.

Înghit cu greu şi simt povara cuţitului în buzunarul de la spate.

— Absolut, îi zic.

Îl mai ascult preţ de zece minute parcurgând detaliile, gândindu-mă în tot acest timp la Anna şi la ce ar urma ea să-mi dezvăluie. La sfârşit, mă gândesc că am reţinut cea mai mare parte din ce trebuie să fac, dar îl rog oricum să-mi trimită prin e-mail toate instrucţiunile scrise.

— Şi-acum, spune-mi, pe cine vei lua ca să-ţi completezi cercul? Cei care au vreo legătură cu fantoma sunt preferabili.

— O să-l iau pe un tip, Will, şi pe Carmel, prietena mea, îi zic. Da, nu spune nimic. Ştiu că nu prea mă descurc să-i ţin pe ceilalţi departe de treburile mele.

Gideon suspină.

— Of, Theseus. Niciodată n-a fost vorba să rămâi singur. Tatăl tău a avut mulţi prieteni, a avut-o şi pe mama ta, şi pe tine. Pe măsură ce trece timpul, cercul ţi se va lărgi. Nu e nimic de care să te ruşinezi.

Cercul se lărgeşte. De ce spune toată lumea mereu asta?

Cercurile mari înseamnă mai multe persoane de care să te împiedici. Trebuie să plec mai repede din Thunder Bay. Departe de harababura asta, înapoi la rutina mea de urmărire, vânare, ucidere.

Urmărire, vânare, ucidere. La fel ca: săpunire, clătire, repetare. Viaţa mea, desfăşurată într-o rutină simplă. O simt goală şi încărcată, în acelaşi timp. Mă gândesc la ce-a spus Anna, despre faptul de a-şi dori ce nu poate avea. Poate că înţeleg acum la ce s-a referit.

Gideon încă mai vorbeşte.

— Să mă anunţi dacă ai nevoie de ceva, îmi zice. Chiar dacă eu nu însemn decât cărţi prăfuite şi poveşti învechite, de la un ocean distanţă. Munca adevărată îţi rămâne ţie.

— Da. Mie şi prietenilor mei.

— Da. Formidabil. Veţi fi exact precum cei patru amici din film. Ştii care, cel cu bezeaua uriaşă[42].

Nu pot să cred!

[42] Aluzie la seria de filme *Ghostbusters,* în care apare un personaj numit Stay Puft Marshmallow Man, la început sub forma unei ilustraţii pe ambalajele pachetelor de bezele (*marshmallow*), iar ulterior, ca o arătare monstruoasă alcătuită din numeroase bezele lipite, manifestare a unei zeităţi demonice sumeriene pe nume Gozer. Cei patru despre care se vorbeşte aici sunt parapsihologii Peter Venkman, Raymond Stantz şi Egon Spengler, aşa-zişii vânători de fantome, plus Winston Zeddemore, pe care aceştia îl cheamă în ajutor la un moment dat.

Paisprezece

Stau cu mama în maşina ei, la marginea spaţiului de parcare al şcolii, privind cum sosesc autobuzele şi-şi descarcă pasagerii, elevii revărsându-se pe trotuar şi năvălind în clădire pe uşi. Întregul proces seamănă cu ceva dintr-o uzină: o fabrică de îmbuteliat, de-a-ndoaselea.

I-am povestit ce m-a învăţat Gideon şi i-am cerut ajutorul pentru prepararea amestecului din plante, iar ea mi-a promis c-o să-l facă. Remarc că arată un pic cam şifonată. Are cearcăne roz-vineţii pe sub ochi şi părul şi-a pierdut strălucirea. De obicei, sclipeşte ca un vas din alamă.

— Te simţi bine, mamă?

Zâmbeşte şi-şi întoarce privirea spre mine.

— Sigur că da, puştiule. Doar sunt îngrijorată pentru tine, ca totdeauna. Şi pentru Tybalt. M-a trezit azi-noapte, tot sărea spre chepengul de la pod.

— Fir-ar să fie, scuză-mă, exclam. Am uitat să mă duc sus şi să pun cursele.

— S-ar putea să nu mai fie nevoie. Am auzit săptămâna trecută ceva mişcând pe-acolo şi după zgomot părea să fie mult mai mare decât un şobolan. Oare ratonii pot să intre în pod?

— Poate că e doar un grup mai mare de şobolani, îmi dau eu cu părerea şi ea se cutremură. Ar fi mai bine să trimiţi pe cineva să vadă ce e.

Oftează şi bate cu degetele în volan.

— Am făcut-o deja. A întins câteva curse, mă informează, ridicând din umeri.

— Când?

— Acum câteva zile.

Eu nici măcar n-am ştiut. N-am prea ajutat-o cu mare lucru la mutarea asta: nici prin casă, nici cu altceva. De-abia dacă am fost pe-acolo. Aruncând o privire pe

bancheta din spate, zăresc o cutie din carton plină cu lumânări descântate, în culori diferite, pregătite ca să fie vândute într-o librărie din localitate. În mod normal, eu i le-aş fi ambalat şi le-aş fi legat etichetele corespunzătoare cu şnururi colorate.

— Gideon mi-a zis că ţi-ai făcut ceva prieteni, zice ea, privind mulţimea care se înghesuie să intre în şcoală, ca şi cum ar putea să-i distingă.

Trebuia să-mi fi dat seama că Gideon o să spună tot. E ca un părinte surogat. Nu ca un tată vitreg, nu tocmai: mai degrabă ca un naş, sau ca un cangur care vrea să mă îndese în marsupiul lui.

— Sunt doar Thomas şi Carmel, îi răspund. Cei pe care i-ai cunoscut deja.

— Carmel e o fată foarte drăguţă, comentează ea, cu speranţă în glas.

— Aşa pare să creadă şi Thomas.

Oftează, apoi zâmbeşte.

— E bine. Nu i-ar strica o mână de femeie.

— Mamă, protestez eu. E dezgustător.

— Nu mă referem la mână în sensul ăla, precizează ea, râzând. Am vrut să spun că are nevoie de cineva care să-l mai aranjeze puţin. Să-l facă să-şi ţină spatele drept. Băiatul ăla e numai cute. Şi miroase a pipă de om bătrân.

Bâjbâie puţin pe bancheta din spate, după care se întoarce cu mâna plină de plicuri.

— Chiar mă întrebam ce s-a întâmplat cu toată corespondenţa mea, zic, frunzărindu-le.

Sunt deja deschise, dar nu mă deranjează. Nu conţin altceva decât ponturi despre fantome, nimic intim. În mijlocul teancului e un plic gros de la Margaretă Bristol.

— Mi-a scris Margaretă, exclam. Ai citit?

— Vrea doar să ştie cum îţi merg treburile. Şi să-ţi povestească tot ce i s-a întâmplat în decursul ultimei luni. Zice că să te duci în New Orleans, după spiritul unei vrăjitoare care pândeşte la rădăcina unui copac. Se pare că altădată ea folosea locul pentru sacrificii. Nu mi-a plăcut cum scrie despre ea.

Zâmbesc cu subînţeles.

— Nu toate vrăjitoarele sunt bune, mamă.

— Ştiu. Scuză-mă că ţi-am citit scrisorile. Oricum, erai prea concentrat ca să le iei în seamă; cele mai multe dintre plicuri zăceau pur şi simplu pe biroul pentru corespondenţă. Am vrut să le parcurg eu în locul tău, ca să fiu sigură că nu-ţi scapă ceva important.

— Şi mi-a scăpat?

— Un profesor din Montana vrea să te duci acolo ca să nimiceşti un wendigo[43].

— Dar cine sunt eu? Van Helsing?

— Zice că-l cunoaşte pe doctorul Barrows, din Holyoke.

Pufnesc dispreţuitor.

— Doctorul Barrows ştie că monştrii nu există în realitate.

— De unde ştim noi ce există? oftează mama. Cele mai multe dintre creaturile pe care le-ai dat gata ar putea fi numite monştri de alţii.

— Mda, o aprob, pregătindu-mă să deschid portiera. Eşti sigură că poţi să faci rost de plantele de care am nevoie?

Face semn din cap că da.

— Eşti sigur că poţi să-i convingi să te ajute?

Îmi întorc privirea spre mulţime.

— Vedem noi.

Culoarele şcolii arată azi de parcă ar fi desprinse dintr-un film. Le ştiţi, cele în care personajele importante merg cu încetinitorul, iar restul lumii trece în viteză printre ele, în fulgere ceţoase de nuanţe diferite, în funcţie de culoarea pielii şi a veşmintelor. Îi zăresc fugitiv prin aglomeraţie pe Carmel şi pe Will, dar Will mergea în direcţia opusă, iar lui Carmel n-am putut să-i fac semn ca să mă observe. Pe Thomas nu l-am văzut deloc, în ciuda faptului că am trecut de două ori pe lângă dulapul lui din vestiar. În consecinţă, mă străduiesc să rămân treaz la ora de geometrie. Nu mă

[43] Creatură din mitologia triburilor Algonquian, din America de Nord, descrisă ca un câine uriaş care se hrăneşte cu oameni. Legenda spune că oricine ar fi mâncat carne de om s-ar fi transformat în wendigo.

descurc prea grozav în privinţa asta. N-ar trebui să li se dea voie să predea matematică atât de devreme dimineaţa.

Cam pe la jumătatea unei lecţii despre axiome, un dreptunghi împăturit de hârtie îşi găseşte calea spre banca mea. Despăturesc biletul şi văd că e de la Heidi, o blondă drăguţă care stă cu trei rânduri în spatele meu. Mă întreabă dacă am nevoie de ajutor la învăţat. Şi dacă vreau să merg să văd ultimul film cu Clive Owen. Vâr biletul în manualul de matematică, lăsând impresia c-o să-i răspund mai târziu. N-o să-i răspund, desigur, şi dac-o fi să mă întrebe, o să-i spun că mă descurc foarte bine şi singur, şi că poate altă dată. Ar putea să mă mai întrebe iar, poate de două sau de trei ori, dar după asta o să înţeleagă ideea. Probabil că pare o răutate din partea mea, dar nu e. Ce rost ar avea să văd un film şi să încep un lucru pe care nu l-aş putea duce la bun sfârşit? Nu vreau să le duc dorul altora şi nici ei să-mi ducă dorul mie.

După oră, mă strecor repede afară pe uşă şi mă pierd prin îmbulzeală. Mi se pare că-i aud vocea lui Heidi strigându-mă pe nume, dar nu mă întorc. Am treburi de rezolvat.

Dulapul lui Will e cel mai aproape. El e deja acolo, împreună – ca de obicei – cu Chase, aproape lipit de el. Când mă zăreşte, ochii îi descriu mişcarea aia de la dreapta la stânga, semnificând că n-ar trebui să fim văzuţi vorbind între noi, după părerea lui.

— Ce faci, Will? îl întreb.

Îl salut din cap pe Chase, care mă priveşte cu chipul împietrit, parcă avertizându-mă să am grijă, că poate să mă ia la pumni dintr-un minut în altul. Will nu spune nimic. Doar îmi aruncă o privire şi-şi vede de ceea ce face, adică schimbă manualele, luându-l pe cel pentru ora următoare. Îmi dau seama, cu un fel de tresărire, că Will mă urăşte. Nu m-a simpatizat niciodată, din loialitate faţă de Mike, iar acum mă urăşte, din cauza a ceea ce s-a întâmplat. Nu ştiu cum de nu mi-am dat seama de asta până acum. Presupun că nu stau prea mult să mă gândesc la cei vii. În orice caz, îmi face plăcere să-i spun ceea ce am de spus, despre

participarea lui la descântec. Asta o să-i dea o oarecare ocupaţie.

— Ai zis ieri că vrei să participi. Iată şansa ta.

— Ce fel de şansă? mă întreabă.

Ochii îi sunt reci şi cenuşii. Duri şi inteligenţi.

— Nu s-ar putea mai întâi să-ţi expediezi maimuţoiul zburător de-aici? zic, făcând un gest spre Chase, dar niciunul nu se clinteşte. O să facem un descântec ca să legăm fantoma, îi explic. Ne întâlnim în prăvălia lui Morfran, după ore.

— Tace ciudat mai eşti, frate, se stropşeşte Chase la mine. Să aduci toate porcăriile astea aici. Să ne obligi să vorbim cu poliţiştii.

Nu ştiu de ce se văicăreşte atât. Dacă poliţiştii au fost tot atât de amabili aşa cum au fost cu mine şi cu Carmel, atunci care-i problema? Şi am toate motivele să cred că aşa au fost, fiindcă nu m-am înşelat în privinţa lor. Dispariţia lui Mike a generat doar alcătuirea unei mici echipe de cercetare care a greblat dealurile timp de o săptămână. Au fost şi câteva articole în ziare, dar care au dispărut repede de pe prima pagină.

Toată lumea a înghiţit povestea cum că el a fugit în lume. Era de aşteptat. Când lumea vede un lucru supranatural, îl aduce la proporţii terestre. Aşa au procedat şi poliţaii din Baton Rouge când a fost asasinat tata. Au zis că a fost un act izolat de violenţă extremă, comis probabil de cineva aflat în tranzit prin statul nostru. N-a contat faptul că el fusese *devorat.* N-a contat că nu există oameni capabili de muşcături atât de mari.

— Bine, cel puţin, că poliţiştii nu vă consideră implicaţi, mă aud replicând, absent.

Will trânteşte uşa dulapului.

— Nu asta e important, îmi zice, pe un ton scăzut şi privindu-mă încrâncenat. Ai face bine să nu ne tragi iarăşi clapa. Ar fi de preferat să apari.

După ce pleacă amândoi, apare Carmel lângă mine.

— Ce-i cu ei? se interesează.

— Încă sunt cu gândul la Mike, îi răspund. Ţi se pare

ceva ciudat în asta?

Oftează.

— Atât, că părem să fim singurii. Am crezut, după ce s-a întâmplat, c-o să fim înconjuraţi de un cârd de oameni şi de un milion de întrebări. Dar nici măcar Nat şi Katie nu mai întreabă despre el. Sunt mai interesate de cum stau treburile cu tine, dacă suntem un cuplu şi dacă o să te iau cu mine la petreceri.

Priveşte spre mulţimea care trece pe lângă noi. Foarte multe fete îi zâmbesc, iar unele o strigă şi-i fac cu mâna, însă niciuna nu se apropie. E ca şi cum mi-aş fi dat cu o soluţie anti-oameni.

— Cred că au cam început să se enerveze, continuă ea. Pentru că n-am mai vrut să stau cu ei în ultimul timp. E urât din partea mea, probabil. Ei sunt prietenii mei. Dar… toate lucrurile despre care aş vrea să discut nu pot să le spun faţă de ei. Am o senzaţie de izolare, de parcă aş fi atins ceva care a scos toată culoarea din mine. Sau poate că eu sunt colorată acum, iar ei sunt în alb şi negru. Se întoarce spre mine: Avem un secret împreună, nu-i aşa, Cas? Iar asta ne separă de restul lumii.

— De obicei, cam aşa se întâmplă, îi zic, încetişor.

După ce plec de la şcoală, ajung la magazin şi îl găsesc pe Thomas ţopăind prin spatele tejghelei; nu a celei la care obişnuieşte Morfran să încaseze banii pentru felinare de vânt şi lavoare din porţelan, ci a alteia, din fund, înţesată de borcane în care tot felul de lucruri plutesc într-o apă murdară, de cristale acoperite de un strat de praf, lumânări şi mănunchiuri de plante. Examinându-le mai îndeaproape, constat că vreo câteva lumânări sunt făcute de mama. Şireată mai e. Nici măcar nu mi-a zis că s-au cunoscut.

— Uite, îmi zice Thomas, vârându-mi sub ochi ceva care pare să fie un mănunchi de vreascuri.

Abia apoi îmi dau seama că sunt picioare de pasăre uscate.

— Tocmai au sosit, în după-amiaza asta, mă informează

el.

I le arată şi lui Carmel, care încearcă să-şi compună o expresie cât mai impresionată şi cât mai puţin dezgustată. Apoi îl văd că dispare, ţopăind, din spatele tejghelei, plecând să scotocească pe undeva.

Carmel chicoteşte uşor.

— Cât o să mai rămâi în Thunder Bay după ce-or să se termine toate astea, Cas? mă întreabă.

Îi arunc o privire, sperând că n-a căzut victima propriei minciuni ticluite pentru Nat şi Katie: că nu s-a lăsat prinsă în cine ştie ce fantezie de domniţă la ananghie, în care eu sunt marele şi durul distrugător de fantome, iar ea are în permanenţă nevoie să fie salvată.

Dar, nu. E o prostie să gândesc aşa. Ea nici măcar n-are ochi pentru mine. Îl urmăreşte cu privirea pe Thomas.

— Nu ştiu precis. Poate că mai rămân un pic.

— E bine, îmi zice, zâmbind. Pentru că, dacă n-ai remarcat, Thomas o să-ţi ducă dorul după ce-o să pleci.

— Poate c-o să aibă pe altcineva care să-i ţină companie, îi zic şi ne privim reciproc.

Pentru o clipă, circulă prin aer un fel de curent, o anumită înţelegere, după care se aude uşa zăngănind în spatele nostru şi îmi dau seama că a sosit Will. Sper că fără Chase.

Mă întorc şi iată că vrabia are mălai[44]. Will e singur. Şi învăluit în trei straturi de iritare, după toate aparenţele. Intră, călcând apăsat, cu mâinile înfundate în buzunare, privind chiorâş antichităţile.

— Şi, care-i faza cu descântecul ăla? întreabă, şi-mi dau seama că se simte stânjenit folosind termenul „descântec”.

E un cuvânt al cărui loc nu e în gura unora ca el, înrădăcinaţi în logică şi atât de armonizaţi cu lumea vie şi funcţională.

— Avem nevoie să fim patru ca să alcătuim un cerc

[44] In original, *wishes are horses,* aluzie la un vechi proverb englez, originar din secolul al XVI-lea, care sună astfel: *if wishes were horses, beggars would ride* (dacă dorinţele ar fi cai, cerşetorii ar umbla călare).

pentru legare, îi explic, în timp ce Thomas şi Carmel se apropie. Iniţial, era vorba să fie numai Thomas, care să formeze un cerc protector în interiorul casei, dar din moment ce Anna l-ar face bucăţele, am apelat la planul B.

Will dă din cap în semn de încuviinţare.

— Aşadar, ce facem?

— Deocamdată, exersăm.

— Exersăm?

— Ce, vrei s-o feştelim când ajungem în casă? îi dau eu replica, iar Will închide gura.

Thomas mă priveşte absent până când îi dau semnalul din ochi. Acum, spectacolul îi aparţine. I-am dat mai devreme o copie a descântecului, ca s-o parcurgă. Ştie ce trebuie făcut.

Se scutură ca să se trezească şi ia copia scrisă de pe tejghea. Apoi se plimbă prin jurul fiecăruia, prinzându-ne de umeri şi poziţionându-ne acolo unde trebuie să stăm.

— Cas o să fie la vest, unde se sfârşeşte totul. De asemenea, pentru că aşa el o să fie primul în casă, în eventualitatea în care n-o să ne iasă chestia asta. Thomas mă plasează la vest, apoi zice: Carmel, tu eşti nordul, şi o prinde cu gingăşie de umeri. Eu sunt la est, unde începe totul. Will, tu vei fi sudul. Pe urmă, îşi ocupă locul, se uită din nou pe foaie pentru, probabil, a suta oară şi continuă: O să alcătuim cercul pe alee, să întindem o formaţiune din treisprezece pietre şi să ne ocupăm poziţiile. Poţiunea din plante preparată de mama lui Cas o s-o purtăm în punguţe, la gât. E un amestec de bază de ierburi protectoare. Lumânările se aprind începând din est, în sensul invers rotaţiei acelor de ceasornic. Şi-o să intonăm asta.

Îi întinde foaia lui Carmel, care citeşte, se strâmbă, apoi i-o înmânează lui Will.

— Tu faci băşcălie de noi?

Nu-l contrazic. Incantaţia, într-adevăr, pare ridicolă. Eu ştiu cum funcţionează magia. Ştiu că există cu adevărat, dar nu-mi dau seama de ce trebuie uneori să fie atât de-al naibii de caraghioasă.

— Îl intonăm fără oprire în timp ce intrăm în casă.

Cercul sfinţit ar trebui să vină cu noi, chiar dacă lăsăm pietrele afară. Eu o să duc bolul pentru divinaţie. Când ajungem înăuntru, îl umplu şi începem.

Carmel îşi coboară privirea spre bolul pentru divinaţie, care de fapt e o farfurie din argint strălucitor.

— Şi cu ce-o să-l umpli? se interesează ea. Cu apă sfinţită sau ce?

— Cu Dasani[45], probabil, îi răspunde Thomas.

— Ai uitat partea cea mai grea, intervin eu şi toate privirile se întorc spre mine. Ştii, partea în care trebuie s-o aducem pe Anna în interiorul cercului şi să aruncăm în ea cu picioarele de pasăre.

— Vorbeşti serios? se văicăreşte Will din nou.

— Nu *aruncăm* picioarele de pasăre, mă corectează Thomas, dându-şi ochii peste cap. Le punem pe aproape. Picioarele de pasăre au un efect calmant asupra spiritelor.

— Păi, atunci n-o să fie asta partea cea mai grea, îşi dă cu părerea Will. Partea cea mai grea va fi s-o atragem în interiorul cercului nostru uman.

— De îndată ce va fi înăuntru, noi vom fi în siguranţă. Eu voi putea să folosesc bolul pentru divinaţie fără pic de teamă. Dar n-avem voie să rupem cercul. Cel puţin, până când descântecul va fi dus până la capăt, iar ei îi vor slăbi puterile. Însă chiar şi-atunci probabil că ar trebui s-o ştergem naibii de-acolo.

— Grozav, comentează Will. Putem să exersăm orice, în afara chestiei care poate să ne aducă moartea.

— E tot ce putem să facem, zic. Aşa că hai să începem cu intonatul.

Între timp, încerc să nu mă gândesc la cât suntem de diletanţi şi cât de caraghios e ceea ce facem.

Morfran trece prin prăvălie fluierând şi ignorându-ne complet. Unicul lucru care trădează faptul că ştie ce punem la cale e că schimbă plăcuţa de la intrare din „Deschis” în „Închis”.

— Staţi puţin, zice Will.

[45] Marcă de apă plată îmbuteliată, comercializată începând din anul 1999 de compania Coca-Cola.

Thomas tocmai se pregătea să înceapă incantaţia şi întreruperea chiar îi taie macaroana.

— De ce să plecăm de-acolo după ce terminăm descântecul? Ea o să fie slăbită, corect? Şi-atunci, de ce să n-o omorâm imediat?

— Cam ăsta e planul, răspunde Carmel. Nu-i aşa, Cas?

— Mda. Depinde de cum decurge treaba. Nu ştim nici măcar dac-o să ne iasă.

Nu sunt grozav de convingător. Cred că mi-am rostit cea mai mare parte din replică privindu-mi pantofii. Şi, la cât sunt eu de norocos, tocmai Will e cel care observă. Îl văd că face un pas înapoi din cerc.

— Hei! N-ai voie să faci asta în timpul descântecului, ţipă Thomas.

— Ia taci, arătare, ripostează Will, pe un ton care nu acceptă replică, şi simt că-mi sare muştarul. Îşi întoarce privirea spre mine. De ce trebuie să fii tu? De ce trebuie să fii tu cel care o face? Mike a fost cel mai bun prieten al meu.

— E musai să fiu eu, îi răspund, categoric.

— De ce?

— Pentru că eu sunt cel care poate mânui cuţitul.

— Şi ce-i atât de greu în asta? Împungi şi tai, nu? Orice idiot poate s-o facă.

— La tine n-ar merge, îi zic. Pentru tine, n-ar fi decât un cuţit oarecare. Iar un cuţit oarecare n-ar putea s-o nimicească pe Anna.

— Nu te cred, insistă el, proptindu-se ferm pe picioare.

Naşpa. Am nevoie de Will pentru treaba asta, nu numai datorită faptului că el completează cercul, ci şi fiindcă o parte din mine i se simte datoare, simte că trebuie să-l implice. Dintre toţi cei pe care-i cunosc, lui i-a adus Anna pierderea cea mai mare. În consecinţă, ce-o să fac?

— Mergem cu maşina ta, anunţ cu voce tare. Toţi. Haideţi. Chiar acum.

Will conduce, aruncând priviri bănuitoare spre mine, care stau în dreapta lui. Carmel şi Thomas sunt în spate,

dar n-am acum timp să evaluez cam cât de mult îi transpiră palmele lui Thomas. Am nevoie să le dovedesc – tuturor – că sunt ceea ce afirm că sunt. Că asta e chemarea mea, misiunea mea. Şi poate că, după ce-am fost bătut măr de Anna (fie că i-am permis-o în subconştient, fie că nu), am nevoie să mi-o mai dovedesc o dată mie însumi.

— Unde mergem? mă întreabă el.

— Tu să-mi spui. Nu eu sunt expertul în materie de Thunder Bay. Du-mă acolo unde sunt fantome.

Will stă să rumege informaţia. Îşi umezeşte buzele, încordat, aruncând priviri spre Carmel în oglinda retrovizoare. Chiar dacă arată agitat, pot să-mi dau seama că are deja în minte un loc bun spre care să ne îndreptăm. Ne apucăm cu toţii de câte ceva când se hotărăşte pe neaşteptate să întoarcă maşina.

— Poliţistul, zice el.

— Poliţistul? se miră Carmel. Doar nu vorbeşti serios. Nu există.

— Până acum câteva săptămâni, nimic din toate astea nu exista, îi dă replica Will.

Traversăm oraşul, trecând prin cartierul comercial, şi ajungem în zona industrială. Peisajul se modifică la fiecare câteva cvartale, de la copacii bogaţi în frunziş auriu şi roşiatic, la semafoare şi firme luminoase din plastic, după care, în cele din urmă, la şine de cale ferată şi clădiri din beton, goale, fără însemne. Will, lângă mine, e încrâncenat la faţă şi deloc curios. Abia aşteaptă să-mi arate ce as o avea prin mânecă. Speră în sinea lui c-o să pic testul, c-o să mă dovedesc doar plin de aere şi de fumuri şi de aiureli.

În spatele meu, pe de altă parte, Thomas arată ca un beagle exaltat care nu ştie că e dus la veterinar. Trebuie să recunosc că şi eu, la rându-mi, sunt exaltat. Am avut prea puţine ocazii de a-mi demonstra capacităţile. Nici nu ştiu ce anume aştept cu mai multă nerăbdare: să-l impresionez pe Thomas sau să-i bag pe gât lui Will îngâmfarea asta a lui. Evident, Will trebuie rezolvat primul.

Maşina încetineşte, aproape târându-se. Will priveşte cu atenţie clădirile din stânga. Unele arată a depozite, altele

par să fie ansambluri de apartamente cu chirie redusă, care n-au mai fost locuite de ceva vreme. Toate au culoarea gresiei spălăcite.

— Aici, anunţă el, după care mormăie în barbă: cred.

Oprim pe o alee şi coborâm cu toţii. Acum, că a ajuns, Will pare ceva mai puţin nerăbdător.

Îmi scot pumnalul din geantă şi mi-l atârn de umăr, în teaca lui, după care-i întind geanta lui Thomas şi-i fac semn din cap lui Will să pornească înainte. Ne conduce prin faţa unei clădiri, apoi pe lângă alte două, până când ajungem la una care pare să fie o clădire veche cu apartamente. În partea de sus văd ferestre stil rezidenţial, cu ochiuri de geam şi o jardinieră nefolosită. Privesc pe o latură şi văd o ieşire de incendiu, cu o scară atârnată. Încerc uşa din faţă. Nu ştiu de ce e descuiată, dar e, ceea ce e bine. Am fi oferit o imagine al naibii de bătătoare la ochi dac-ar fi trebuit să ne bălăbănim pe scara aia de incendiu.

După ce intrăm în clădire, Will ne face semn să urcăm la etaj. Prin aer pluteşte mirosul ăla acru, de casă părăsită, nefolosită, ca şi cum ar fi locuit aici prea multe persoane diferite, lăsând fiecare un urmă un iz persistent care nu se împacă prea bine cu celelalte.

— Aşa, zic. N-are nimeni de gând să-mi spună peste ce-ar trebui să dăm?

Will nu răspunde nimic. Doar îşi îndreaptă privirea spre Carmel, care, îndatoritoare, începe să vorbească.

— Acum vreo opt ani, în apartamentul de sus a existat o întâmplare cu luare de ostatici. Un oarecare muncitor feroviar a înnebunit, şi-a încuiat nevasta şi fiica în baie şi-a început să fluture o armă. Au venit poliţiştii şi au trimis sus un negociator specializat în situaţii cu ostatici. N-a decurs tocmai bine.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Vrea să spună, se amestecă Will, că negociatorul s-a ales cu o împuşcătură în şira spinării, imediat înainte ca făptaşul să se împuşte în cap.

Încerc să diger informaţia şi să nu mă amuz pe seama lui

Will din cauză că a folosit termenul *de făptaş.*

— Soţia şi fata au scăpat cu bine, adaugă Carmel, care pare agitată, dar entuziasmată.

— Şi care-i povestea cu fantome de-aici? întreb. M-aţi adus într-un apartament cu un oarecare muncitor feroviar iute de trăgaci?

— Nu e vorba despre muncitorul feroviar, precizează Carmel. Ci despre poliţist. Au existat relatări susţinând că a fost văzut în clădire după moartea lui. Oamenii l-au văzut pe fereastră şi l-au auzit vorbind cu cineva, încercând să-l convingă că nu trebuie să facă una ca asta. Odată chiar s-a zis c-a fost văzut vorbind cu un băieţel de pe stradă. A scos capul pe fereastră şi a zbierat la el, i-a zis să plece de-aici. L-a speriat de moarte.

— E posibil să fie doar o altă legendă urbană, îşi dă cu părerea Thomas.

Da, numai ca, după experienţa mea, de obicei nu e. Nu ştiu peste ce-o să dau când o să ajungem sus, în apartamentul ăla. Nu ştiu dac-o să găsim ceva, iar dacă găsim, nu ştiu dacă e cazul să distrug fantoma. În definitiv, nimeni n-a pomenit despre faptul că poliţistul ar fi făcut rău cuiva, iar practica noastră a fost totdeauna să lăsăm în pace fantomele inofensive, indiferent cât de mult s-ar văita şi şi-ar zăngăni lanţurile.

Practica noastră. Pumnalul îmi apasă umărul ca o grea povară. Cunosc cuţitul ăsta de când mă ştiu pe lume. Am privit lama spintecând lumina şi aerul, mai întâi în mâna tatălui meu, iar apoi într-a mea. Energia ei îmi cântă: îmi curge prin braţ, pătrunzându-mi în piept. Timp de şaptesprezece ani, m-a menţinut în siguranţă şi m-a făcut să fiu puternic.

Legătura de sânge, asta mi-a spus-o mereu Gideon. *Sângele strămoşilor tăi a făurit pumnalul ăsta. Oameni energici, care şi-au vărsat sângele peste arma de luptă, pentru doborârea spiritelor. Pumnalul este al tatălui tău, şi este al tău, şi amândoi îi aparţineţi.*

Asta e ceea ce mi-a spus el. Uneori, cu gesturi amuzante ale mâinilor şi un picuţ de mimică. Pumnalul e al meu şi

mi-l iubesc, aşa cum îţi iubeşti un câine de vânătoare credincios. El anihilează spiritele, dar nu ştiu unde le trimite. Gideon şi tata m-au învăţat să nu întreb niciodată.

Atât de concentrat sunt gândindu-mă la asta, încât nici nu mi-am dat seama că i-am dus pe ceilalţi drept în apartament. Uşa a fost lăsată întredeschisă, aşa că am intrat direct în livingul pustiu. Tălpile noastre calcă pe pardoseala goală: tot ce-a mai rămas după ce a fost luată mocheta. Pare să fie din plăci aglomerate. Mă opresc atât de brusc, încât Thomas se ciocneşte de spinarea mea. Timp de un minut, am impresia că încăperea e goală.

Apoi, însă, zăresc silueta întunecată, ghemuită intr-un colţ, aproape de fereastră. S-a apucat cu mâinile de cap şi se leagănă, înainte şi-napoi, bombănind pentru sine.

— Hopa, exclamă Will în şoaptă. Nu credeam c-o să fie cineva aici.

— Nici nu *este,* îl corectez, şi-i simt pe toţi crispându-se când pricep sensul.

N-are importanţă dacă pentru asta m-au adus aici. Când vezi cu ochii tăi, e o cu totul altă mâncare de peşte. Le fac semn să rămână la distanţă şi mă deplasez, într-un arc de cerc larg, în jurul poliţistului, ca să-l văd mai bine. Are ochii larg căscaţi; pare îngrozit. Bombăne şi turuie ca o maimuţică, numai aiureli. E tulburător să te gândeşti cât de sănătos la cap trebuie să fi fost când era viu. Îmi scot pumnalul, nu ca să-l ameninţ, ci doar ca să-l am la îndemână, pentru orice eventualitate. Carmel scoate un mic icnet şi, dintr-un oarecare motiv, asta îi captează poliţistului atenţia.

Îşi îndreaptă privirea scânteietoare spre ea.

— Nu face una ca asta, şuieră, iar ea face un pas înapoi.

— Hei, rostesc eu încet, dar fără să primesc răspuns.

Poliţistul are ochi numai pentru Carmel. Probabil că a văzut ceva la ea. Poate că-i aminteşte de ostatice: de soţia şi de fiica feroviarului.

Carmel nu ştie ce să facă. A rămas cu gura deschisă şi cu începutul unui cuvânt înţepenit în gât, şi-şi mută privirea repede de la poliţist la mine şi înapoi.

Simt o iuţire familiară. Aşa o numesc eu: o iuţire. Nu e că aş începe să răsuflu mai greu şi inima să-mi bată mai cu putere. Totul în jurul meu încetineşte şi toate contururile sunt vii şi limpezi. E ceva legat de încrederea în propria persoană şi are de-a face, în acelaşi timp, cu ascuţimea firii mele. Are de-a face cu zbârnâitul din degetele mele, în timp ce strâng mânerul pumnalului.

N-am avut niciodată senzaţia asta când m-am dus după Anna. Asta e ceea ce mi-a lipsit, şi cred că Will a însemnat pentru mine o binecuvântare ascunsă. După asta umblu eu: după senzaţia asta de iuţire, sentimentul de a trăi pe vârfurile picioarelor. Pot să văd totul într-o fracţiune de secundă: că Thomas se gândeşte, cu toată sinceritatea, la cum s-o apere pe Carmel, iar Will se străduieşte să găsească o cale de urmat, să dovedească faptul că nu numai eu sunt capabil de aşa ceva. Şi poate că ar trebui să-l las. Să-l las pe poliţist să-i tragă o sperietură şi să-l pună înapoi la locul lui.

— Vă rog, o aud zicând pe Carmel. Liniştiţi-vă, bine? În primul rând că eu nici n-am vrut să vin încoace, şi nu sunt cine credeţi că aş fi. Nu vreau să fac rău nimănui!

Şi atunci, se întâmplă ceva interesant. Un lucru pe care nu l-am mai văzut până acum. Trăsăturile feţei poliţistului se modifică. E o schimbare aproape imposibil de perceput, ca distingerea unui curent subteran dintr-un râu. Nasul i se lăţeşte. Pometii se lasă mai în jos. Buzele se îngroaşă şi dinţii îşi schimbă poziţia în gură. Toate astea se petrec în timpul cât ai clipi de două sau trei ori. Acum privesc un alt chip.

— Interesant, murmur, şi cu coada ochiului îl observ pe Thomas adresându-mi acea privire de genul *asta-i tot ce poţi să spui?* Fantoma asta nu e numai a poliţistului, le explic celorlalţi. E a amândurora. A poliţistului şi a lucrătorului feroviar, captivi amândoi într-un singur trup.

Cel de acum e lucrătorul feroviar, cred, şi-mi cobor privirea spre mâinile lui exact când şi-o ridică pe una dintre ele, ca să îndrepte o armă spre Carmel.

Ea ţipă, iar Thomas o înşfacă şi-o trage în jos. Will nu

face mai nimic. Doar începe să spună: „Nu e decât o fantomă, nu e decât o fantomă”, iar şi iar, cu o voce foarte sonoră, ceea ce cam e o mare tâmpenie. Eu, pe de altă parte, nu ezit.

Greutatea pumnalului îmi ajunge lesne în palmă, întorcându-se astfel încât lama să nu fie îndreptată înainte, ci înapoi: îmi ţin cuţitul ca tipul din *Psycho* atunci când o ciopârţea pe gagica aia, în secvenţa duşului. Numai că eu nu-l folosesc pentru ciopârţit. Muchia tăioasă a lamei e în sus, iar când fantoma îşi ridică arma spre prietenii mei, eu îmi smucesc braţul în direcţia tavanului. Pumnalul îşi nimereşte ţinta, retezându-i aproape în totalitate încheietura.

Scoate un urlet şi face un pas înapoi; fac şi eu unul. Arma cade pe podea fără zgomot. E sinistru, să vezi ceva care ar trebui să producă mare zgomot, dar tu să nu auzi nici măcar un foşnet. Tipul îşi priveşte mâna, nedumerit. Îi mai atârnă numai într-o zdreanţă de piele, dar nu se vede nici urmă de sânge. Când şi-o smulge, i se risipeşte în trâmbe de fum: fuioare uleioase, canceroase. Nu cred că mai e cazul să avertizez pe cineva să nu le inhaleze.

— Şi ce, asta-i tot? întreabă Will, pe un ton panicat. Chestia aia crezusem că era vorba să-l omoare!

— Nu e un „el”, îl corectez, cu calm. Sunt doi bărbaţi. Şi sunt deja morţi. Iar asta îi trimite acolo unde trebuiau să ajungă.

Fantoma se îndreaptă acum spre mine. I-am captat atenţia, aşa că mă las în jos şi mă trag în spate cu atâta uşurinţă, cu atâta iuţeală, încât niciuna dintre tentativele lui de lovituri nu se apropie măcar de ţintă. Îi mai retez o bucată din braţ în timp ce mă ghemuiesc pe sub el, şi fumul dănţuieşte în jur, apoi se risipeşte în turbionul creat de mişcările trupului meu.

— Fiecare fantomă piere într-un alt fel, le explic celorlalţi. Unii mor iar, de parcă s-ar crede încă vii.

Eschivez încă un atac şi-mi reped cotul în ceafa fantomei.

— Altele se topesc în bălţi de sânge. Altele explodează.

Îmi întorc privirea spre prietenii mei şi-i văd ascultând cu ochii mari şi cu o atenţie captivată.

— Unele lasă ceva în urma lor: cenuşă sau pete. Altele, nu.

— Cas, exclamă Thomas, arătând dincolo de mine, însă eu deja ştiu că fantoma şi-a reluat atacul.

Fac un pas în lateral şi-i spintec cutia toracică. Se prăbuşeşte într-un genunchi.

— De fiecare dată e altfel, continui. Cu excepţia asta.

Îl privesc drept în ochi pe Will, pregătit să-mi duc treaba până la capăt. E momentul în care simt mâinile fantomei prinzându-mă de amândouă gleznele şi doborându-mă de pe picioare.

Aţi înţeles ce-am zis? Amândouă mâinile. Cu toate astea, îmi amintesc desluşit că i-am retezat-o pe una. Şi-mi trece prin minte că e un amănunt extrem de interesant, imediat înainte ca ţeasta să-mi bubuie pe plăcile aglomerate ale duşumelei.

Fantoma se avântă spre beregata mea şi abia apuc să-i prind încheieturile în ultima clipă. Privindu-i mâinile, observ că una e diferită. E un pic mai bronzată şi are o cu totul altă formă: degete mai lungi, unghii mai colţuroase. O aud pe Carmel urlând la Thomas şi la Will că ar trebui să-mi sară în ajutor, numai că ăsta e ultimul lucru pe care mi l-aş dori. Ar însemna să-mi ia tot caimacul din ceaşcă.

Şi totuşi, în timp ce mă rostogolesc pe podea, cu maxilarele încleştate, străduindu-mă să-mi îndrept cuţitul spre gâtul tipului, îmi zic în sinea mea că mi-ar fi prins bine să fi fost mai apropiat de fizicul de fotbalist al lui Will. Supleţea mea mă face să fiu agil şi iute, şi sunt destul de vânos, dar când vine vorba să te lupţi chiar atât de aproape, corp la corp, nu strică să-ţi poţi zvârli adversarul de toţi pereţii.

— Mă descurc, îi zic lui Carmel. Doar încerc să-mi dau seama cum să-l iau.

Cuvintele îmi ies sub forma unui geamăt neconvingător, încordat. Ei mă privesc cu ochii căscaţi şi deodată Will face un pas tremurat înainte.

— Stai acolo! îi strig, chiar în timp ce reuşesc să-mi reped piciorul în burta individului. Atât c-o să dureze mai mult, le explic. Sunt doi bărbaţi înăuntru, aţi înţeles?

Respiraţia mi se îngreunează. Ceva broboane de sudoare îmi şiroiesc prin păr.

— Nu e mare scofală… doar înseamnă că trebuie să fac totul de două ori.

Cel puţin, aşa sper eu să fie. E singurul lucru care-mi vine în minte că trebuie încercat, şi chiar se reduce totul la o disperată succesiune de tăiat şi tocat. Nu la asta mă gândisem când propusesem să mergem la vânătoare. Unde sunt fantomele drăguţe şi uşor de doborât, când ai nevoie de ele?

Îmi adun forţele şi-l izbesc tare cu piciorul pe poliţistul/muncitorul feroviar, aruncându-l de pe mine. Ridicându-mă în grabă, apuc pumnalul mai bine şi mă concentrez din nou. E pregătit de asalt şi, când se avântă, încep să retez şi să ciopârţesc ca un robot de bucătărie uman. Sper că imaginea arată mult mai atractiv decât îmi dă impresia. Părul şi veşmintele mi se mişcă într-un vâjâit pe care nu-l pot simţi. Fum negru erupe de sub mine.

Înainte să termin – înainte să *-l* termin – aud două voci distincte, suprapuse una peste cealaltă, ca într-un fel de armonie tenebroasă. În toiul sfârtecatului, mă pomenesc privind două feţe care ocupă acelaşi spaţiu: două perechi de dinţi scrâşnind şi un ochi albastru, unul căprui. Mă bucur că am reuşit să-mi duc treaba până la capăt. Senzaţia ambiguă, de stinghereală, care m-a străbătut când am intrat aici s-a dus. Fie că fantoma asta o fi făcut vreodată rău cuiva, fie că nu, în mod sigur şi-a făcut rău sieşi, iar indiferent unde i-aş trimite acum pe cei doi, sunt convins că le-ar fi mai bine decât aşa, captivi în acelaşi trup cu cineva pe care-l urăsc, înnebunindu-se unul pe celălalt tot mai mult, odată cu fiecare zi, cu fiecare săptămână, cu fiecare an.

În cele din urmă, rămân singur în mijlocul încăperii, în timp ce fuioarele de fum se risipesc, împrăştiindu-se pe tavan. Thomas, Carmel şi Will stau strânşi grămadă,

holbându-se la mine. Poliţistul şi muncitorul feroviar au dispărut. La fel şi pistolul.

— Asta a fost…, e tot ce poate să articuleze Thomas.

— Asta a fost ceea ce fac eu, răspund simplu, dorindu-mi să fi avut răsuflarea mai puţin tăiată. Aşa că gata cu contrazicerile.

După alte patru zile, sunt în bucătărie, căţărat pe bufet, urmărind-o cu privirea pe mama, în timp ce spală vreo câteva rădăcini cu aspect ciudat, apoi le rade şi le toacă, urmând să le adauge la ierburile pe care le vom purta cu toţii la gât diseară.

Diseară. În sfârşit, a sosit momentul. Parcă a trecut o eternitate, dar tot mi-aş fi dorit să mai fi avut măcar o zi în plus. În fiecare seară, m-am pomenit ajungând pe aleea din faţa casei Annei, stând doar pe loc, incapabil să găsesc ceva de spus. Şi în fiecare seară, ea vine la fereastră şi mă priveşte. N-am prea dormit, cu toate că asta se datorează, parţial, coşmarurilor.

Am visat mai urât de când am ajuns în Thunder Bay. Iar momentul nici că putea să fie mai rău. Sunt epuizat, când n-ar trebui să fiu epuizat… când îmi permit cel mai puţin să fiu epuizat.

Nu reuşesc să-mi aduc aminte dacă tata avea coşmaruri sau nu, dar chiar să fi avut, mie nu mi-ar fi spus. Nici Gideon n-a pomenit vreodată despre aşa ceva, iar eu n-am deschis subiectul, fiindcă dacă mi se-ntâmplă numai mie? Asta ar însemna că sunt mai slab decât strămoşii mei. Că nu sunt atât de puternic pe cât se aşteaptă toată lumea să fiu.

Visul e mereu acelaşi. O figură, aplecându-se deasupra feţei mele. Sunt înspăimântat, dar în acelaşi timp ştiu că figura are legătură cu mine. Nu-mi place. Am impresia că e a tatălui meu.

Dar nu are cum să fie tatăl meu. Tatăl meu a trecut mai departe. Mama şi Gideon au vrut să se asigure de asta, învârtindu-se nopţile la nesfârşit prin jurul casei din Baton Rouge în care a fost asasinat el, rostind incantaţii şi arzând

lumânări. Numai că el plecase. N-aş putea să spun dacă mama a fost fericită sau dezamăgită.

Acum o privesc cum se grăbeşte să taie cu foarfeca şi să piseze tot felul de plante, măsurându-le, turnându-le din piua în care le-a mărunţii cu pisălogul. Mâinile îi sunt iuţi şi curate. A trebuit să aştepte până în ultima clipă, din cauză că planta numită buruiană-de-cinci-degete a fost mai greu de găsit, obligând-o să se ducă până la un furnizor necunoscut.

— Asta pentru ce e, în definitiv? o întreb, culegând o bucată.

E deshidratată şi are o nuanţă maro-verzuie. Seamănă cu nişte fân.

— Te protejează de vătămările aduse de oricare cinci degete, îmi explică ea, absentă, apoi îşi ridică privirea. Anna are cinci degete, nu-i aşa?

— Câte cinci, la fiecare mână, îi răspund, uşuratic, şi pun planta la loc.

— Am mai purificat o dată pumnalul, mă informează ea, adăugând un amestec de felii de pochivnic, despre care-mi spune că foloseşte la ţinerea duşmanilor la distanţă. O să ai nevoie de el. Din câte am citit despre descântecul pe care-o să-l faceţi, o să-i răpească o foarte mare parte din puteri. Vei putea să-ţi duci misiunea la bun sfârşit. Fă ceea ce ai venit să faci.

O observ că nu zâmbeşte. Cu toate că n-am stat prea mult pe-acasă, mama mă cunoaşte. Ştie când e ceva în neregulă şi de obicei îşi dă seama destul de bine despre ce e vorba. Ea zice că e ceva specific mamelor.

— Care-i problema, Cassio? se interesează ea. Ce e altfel de data asta?

— Nimic. Nimic n-ar trebui să fie altfel. Ea e mai periculoasă decât oricare altă fantomă pe care am întâlnit-o. Poate chiar decât oricare a întâlnit tata. A omorât mai mult; e mai puternică… Privesc în jos, spre grămăjoara de buruiană-de-cinci-degete. Dar e şi mai vie. Nu e derutată. Nu e o creatură schimbătoare, o chestie semi-existentă care omoară numai de frică şi de furie. Cineva a adus-o în

starea asta, iar ea ştie.

— Cât de multe ştie?

— Eu cred că ştie totul, numai că-i e frică să-mi spună şi mie.

Mama îşi îndepărtează o şuviţă de păr căzută peste ochi.

— După ce-o să fie diseară, o să ştii sigur.

Mă salt jos de pe bufet.

— Cred că ştiu deja, rostesc mânios. Cred că ştiu cine a omorât-o.

N-am reuşit să-mi alung gândurile despre asta. Mă gândesc întruna la bărbatul care a terorizat-o pe tânăra asta şi-mi doresc să-i pot stâlci mutra în pumni. Cu o voce ca de robot, îi povestesc mamei ce mi-a zis Anna. Când îmi ridic privirea, îi văd ochii mari, umezi şi înduioşaţi.

— E cumplit, zice.

— Mda.

— Dar nu poţi să rescrii istoria.

Îmi doream să fi putut. Îmi doream ca pumnalul meu să fie bun şi la altceva decât la adus moartea, să fi putut străpunge cu el prin timp şi să fi intrat în casa aia, în bucătăria aia, unde o încolţea el, şi s-o fi scos de-acolo. Aşa, m-aş fi asigurat că va avea viitorul pe care ar fi trebuit să-l aibă.

— Ea nu vrea să omoare, Cas.

— Ştiu. Şi-atunci, cum pot eu s-o…

— Poţi, pentru că trebuie, îmi răspunde ea, cu simplitate. Poţi, fiindcă ea are nevoie ca tu s-o faci.

Îmi privesc cuţitul, odihnindu-se în vasul lui cu sare. Un miros ca de drajeuri cu gelatină străpunge aerul. Mama s-a apucat să toace alte plante.

— Asta ce e?

— Anason stelat.

— La ce foloseşte?

Îmi zâmbeşte un pic.

— Miroase frumos.

Inspir adânc. Peste mai puţin de o oră, totul va fi pregătit, iar Thomas va veni să mă ia. Eu voi lua săculeţele din catifea, legate cu şnururi lungi, şi patru lumânări albe,

cilindrice, infuzate cu uleiuri esenţiale, iar el va aduce bolul pentru divinaţie şi sacul cu pietre. Şi vom porni în încercarea de a o nimici pe Anna Korlov.

Cincisprezece

Casa aşteaptă. Toţi cei care stau în jurul meu pe alee sunt speriaţi de moarte de ceea ce se află înăuntru, dar pe mine mă înfricoşează cel mai mult casa însăşi. Ştiu că e o tâmpenie, dar nu mă pot împiedica să simt că ne priveşte, poate chiar zâmbeşte, rânjeşte de tentativele noastre copilăreşti de a o împiedica, râde zguduindu-se din temelii când scuturăm picioarele de pasăre în direcţia ei.

Aerul e rece. Răsuflarea lui Carmel iese în norişori fierbinţi. Şi-a pus pe ea o geacă din velur gri-închis şi un fular roşu, tricotat cu ochiuri mari; îngropat pe sub fular, poartă săculeţul cu plante de la mama. Will şi-a făcut apariţia într-o geacă cu o literă, evident, iar Thomas arată la fel de ponosit ca totdeauna în obosita lui haină militară de intendenţă. El şi Will tot pufnesc prin ţărână, aranjând pietrele luate din Lacul Superior în jurul picioarelor noastre, într-un cerc cu raza de un metru şi douăzeci.

Carmel vine lângă mine în timp ce studiez casa. Pumnalul îmi atârnă pe umăr, de cureaua lui. O să mi-l vâr în buzunar mai târziu. Carmel îşi adulmecă săculeţul cu plante.

— Miroase a lemn-dulce, constată, apoi îl adulmecă şi pe-al meu, ca să fie sigură că sunt la fel.

— Foarte inteligent din partea mamei tale, remarcă Thomas, din spatele nostru. Nu se vorbeşte despre aşa ceva în descântec, dar nu strică niciodată puţin noroc în plus.

Carmel îi zâmbeşte prin întunericul lucitor.

— De unde-ai învăţat toate chestiile astea?

— De la bunicul, răspunde el, mândru, şi-i întinde o lumânare. Îi dă şi lui Will una, după care mi-o înmânează pe-a mea. Gata? ne întreabă după ce termină de împărţit.

Îmi ridic privirea spre lună. E strălucitoare şi rece, şi îmi

pare încă plină. Totuşi, calendarul susţine că e în descreştere, iar oamenii sunt plătiţi pentru alcătuirea calendarelor, aşa că, presupun, suntem gata.

Cercul din pietre e la numai şase metri distanţă de casă. Îmi ocup locul dinspre vest şi toţi ceilalţi se duc să şi le ia în primire pe-ale lor. Thomas se străduieşte să ţină în echilibru într-o mână bolul pentru divinaţie, în timp ce în cealaltă are lumânarea. Văd o sticlă de apă plată Dasani iţindu-se din buzunarul lui.

— Ce-ar fi să-i dai picioarele de pasăre lui Carmel? îi propun, văzându-l cum se chinuieşte să le ţină între inelarul şi degetul mic de la ambele mâini.

Ea îi întinde mâna cu delicateţe, dar nu cu prea multă. Nu e chiar atât de mimoză cum mi s-a părut când am întâlnit-o prima dată.

— Ai simţit? mă întreabă Thomas, cu ochii strălucitori.

— Ce să simt?

— Energiile s-au pus în mişcare.

Will priveşte în jur, sceptic.

— Tot ce simt eu e frigul, comentează răstit.

— Aprindeţi lumânările, în sensul invers rotaţiei acelor de ceasornic, începând din est.

Patru mici flăcări se aprind, luminându-ne feţele şi piepturile, dezvăluind expresii care indică parţial mirare, parţial frică, şi parţial o senzaţie de penibil. Numai Thomas e netulburat. Parcă nici nu mai e cu noi. Ţine ochii închişi, iar când vorbeşte, vocea îi sună cam cu o octavă mai jos decât în mod obişnuit. Cât despre Carmel, îmi dau seama că e speriată, dar nu spune nimic.

— Începeţi incantaţia, ordonă Thomas, iar noi ne supunem.

Nu-mi vine să cred, dar niciunul dintre noi nu se încurcă.

Incantaţia e în latină, patru cuvinte repetate întruna. Sună ridicol ieşind de pe buzele noastre, dar cu cât le rostim mai mult, cu atât mai puţin caraghioase le *simţim.* Până şi Will le intonează din tot sufletul.

— Nu vă opriţi, ne îndeamnă Thomas, deschizând ochii.

Porniţi spre casă. Nu rupeţi cercul.

În timp ce ne mişcăm împreună, simt puterea descântecului. Simt cum mergem toţi, cu toate picioarele noastre, cu toate tălpile noastre, legate laolaltă de un fir invizibil. Flăcările lumânărilor ard neabătute, fără să pâlpâie, ca un foc cu combustibil solid. Nu-mi vine să cred că Thomas e cel care înfăptuieşte toate astea: scundul, stângaciul de Thomas, ascunzând toată puterea asta îndărătul unui veston militar de intendenţă. Urcăm treptele, parcă plutind, şi, înainte să-mi pot da seama, suntem la uşa ei.

Uşa se deschide. Anna ne priveşte.

— Ai venit s-o faci. Aşa şi trebuia, zice, întristată, apoi îi priveşte pe ceilalţi. Ştii ce-o să se-ntâmple când o să ajungă înăuntru, mă avertizează. Nu pot s-o stăpânesc.

Aş vrea să-i spun că n-o să fie probleme. Aş vrea s-o rog să încerce. Dar nu-mi pot întrerupe incantaţia.

— El zice că n-o să fie probleme, îl aud pe Thomas din spatele meu, şi cât pe ce să mă lase vocea. El vrea să încerci. Avem nevoie să vii în interiorul cercului. Nu-ţi face griji pentru noi. Suntem apăraţi.

O dată în viaţă, mă bucur că Thomas e capabil să-mi pătrundă în minte. Anna îşi plimbă privirea de la el la mine şi înapoi, după care se strecoară în tăcere ceva mai departe de uşă. Eu trec pragul primul.

Ştiu când sunt şi ceilalţi înăuntru, nu doar pentru că picioarele ni se mişcă la unison, ci fiindcă Anna începe să se transforme. Venele i se ridică, şerpuind, pe braţe şi pe gât, răsucindu-i-se pe faţă. Părul îi devine lucios şi de un negru sclipitor. Ochii i se acoperă de ceva ca păcura. Rochia albă se îmbibă de sânge roşu aprins, iar razele lunii se reflectă în ea, făcând-o să pară strălucitoare, ca plasticul. Sângele i se scurge pe picioare, începe să picure pe podea.

În spatele meu, cercul nu şovăie. Sunt mândru de prietenii mei: poate că, până la urmă, sunt şi ei vânători de fantome.

Anna îşi ţine pumnii într-atât de strânşi, încât un sânge

negru începe să-i curgă prin degete. Face exact ce i-a cerut Thomas. Încearcă s-o stăpânească, să stăpânească imboldul presant de a ne sfâşia pielea de pe gâturi, de a ne smulge braţele din umeri. Conduc cercul mai departe şi ea închide ochii, strângând cu putere pleoapele. Picioarele ni se mişcă mai repede. Eu şi Carmel ne rotim, astfel încât să ajungem faţă-n faţă. Cercul se desface, permiţându-i Annei să treacă prin el şi să ajungă în centru. Timp de un minut, Carmel e complet acoperită. Tot ce văd e trupul sângerând al Annei. După care ea e înăuntru şi cercul se strânge la loc.

Taman la timp. Atât a putut ea să se reţină, iar acum ochii şi gura i se deschid larg, într-un ţipăt asurzitor. Spintecă aerul cu degetele încovoiate şi simt cum piciorul lui Will alunecă înapoi, dar Carmel e iute de minte şi lasă jos picioarele de pasăre, chiar pe unde pluteşte Anna deasupra podelei. Fantoma tace brusc, nu se mai mişcă, dar ne priveşte pe fiecare cu ură, rotindu-se lent în jurul propriei axe.

— Cercul a fost alcătuit, zice Thomas. Ea e închisă.

Îngenunchează, şi îngenunchem toţi odată cu el. E stranie senzaţia asta că toate picioarele noastre sunt ca unul. Plasează pe podea bolul argintiu pentru divinaţie şi desface capacul sticlei de Dasani.

— Are acelaşi efect ca oricare alta, ne asigură el. E curată şi limpede şi conductibilă. Asta, că ai nevoie de agheasmă sau de apă izvorâtă din pământ… nu e decât snobism.

Apa cade în bol cu un sunet cristalin, muzical, şi aşteptăm până când suprafaţa îi rămâne nemişcată.

— Cas, zice Thomas, iar eu îmi ridic privirea spre el.

Cu un tresărit, îmi dau seama că n-a spus nimic cu voce tare.

— Cercul ne leagă. Suntem fiecare în minţile celorlalţi. Spune-mi ce ai nevoie să afli. Spune-mi ce ai nevoie să vezi.

Totul e mult prea bizar. Descântecul e puternic: mă simt legat de pământ şi, în acelaşi timp, înălţat ca un zmeu. Dar

mă simt înrădăcinat. Mă simt în siguranţă.

Arată-mi ce s-a întâmplat cu Anna, îi zic în gând, precaut. *Arată-mi cum a fost omorâtă, ce anume îi dă puterea asta.*

Thomas închide din nou ochii, iar Anna începe să fie străbătută de frisoane, ca şi cum ar avea febră. Deodată, lui Thomas îi cade capul pe piept. Pentru o clipă, am impresia că a leşinat şi că suntem la ananghie, dar apoi îmi dau seama că doar priveşte cu atenţie în bolul pentru divinaţie.

— Ooo, o aud şoptind pe Carmel.

Aerul din jurul nostru se schimbă. *Casa* din jurul nostru se schimbă. Lumina aceea stranie, cenuşie, se încălzeşte cu încetul, iar straturile de praf de pe mobile par să se topească treptat. Clipesc. Ceea ce văd e casa Annei, aşa cum trebuie să fi fost când trăia ea.

Pe podeaua livingului e un covor ţesut, luminat de felinare de vânt care fac ca aerul să pară galben. În spatele nostru, auzim uşa deschizându-se şi închizându-se, dar încă sunt prea preocupat să observ transformările, să privesc fotografiile agăţate pe pereţi şi broderia ruginie a divanului. Dacă privesc mai atent, pot să remarc că nu arată chiar atât de bine: candelabrul şi-a pierdut strălucirea şi câteva cristale, iar în tapiţeria balansoarului se vede o ruptură.

O siluetă trece prin încăpere: o fată într-o fustă maro-închis şi o bluză gri, simplă. Duce în mâini cărţi pentru şcoală. Părul şaten îi e prins într-o coadă de cal lungă, legată cu o panglică albastră. Când se întoarce, auzind zgomot pe scară, îi zăresc faţa. E Anna.

Imaginea ei, trăind, îmi dă o senzaţie de nedescris. Crezusem odată că n-avea cum să rămână mare lucru din fata însufleţită în ceea ce e Anna acum, dar mă înşelasem. Când îşi ridică privirea spre bărbatul de pe scară, expresia ochilor ei îmi e familiară. E încrâncenată şi conştientă. E iritată. Ştiu, fără să-l privesc, că e bărbatul despre care mi-a povestit. Bărbatul care urma să se însoare cu mama ei.

— Şi ce-am mai învăţat noi azi la şcoală, dragă Anna?

Are un accent atât de pronunţat, încât abia dacă desluşesc cuvintele. Coboară treptele şi paşii îi sunt enervanţi: lenevoşi, încrezători şi prea plini de propria lor putere. Are un uşor şchiopătat în mers, dar nu se foloseşte cu adevărat de bastonul din lemn pe care-l poartă cu el. Iar când începe să-i dea roată, îmi aminteşte de un rechin dând târcoale prăzii. Văd cum Annei i se încleştează maxilarele.

Mâna lui se ridică peste umărul ei şi începe să-şi plimbe un deget pe coperta uneia dintre cărţi.

— Alte lucruri de care nu ai nevoie.

— Mama vrea ca eu să învăţ bine, îi răspunde Anna.

E aceeaşi voce pe care o cunosc, numai că are un accent finlandez mai puternic. O văd răsucindu-se pe călcâie. Nu-i zăresc chipul, dar îmi dau seama că-l priveşte cu asprime.

— Şi aşa o să faci.

Tipul zâmbeşte. Figura îi e colţuroasă şi dantura bună. Are pe obraji ţepii unui început de barbă şi începe să chelească. Îşi poartă ce i-a mai rămas din părul blond-nisipiu lins pe spate.

— Fată deşteaptă, şopteşte, ridicându-şi un deget spre faţa ei.

Anna se smuceşte şi aleargă sus pe scară, dar ceea ce face nu seamănă a fugă. Mai degrabă, a sfidare.

Aşa te vreau, fetiţo, exclam în gând, şi abia apoi îmi amintesc că sunt în cerc. Mă întreb câte dintre gândurile şi sentimentele mele ar putea să alerge prin mintea lui Thomas. În spatele meu, aud rochia Annei picurând şi-o simt înfiorându-se pe măsură ce derularea scenei înaintează.

Rămân cu ochii pe individ: aspirantul la titlul de tată vitreg al Annei. Zâmbeşte cu superioritate pentru sine, iar după ce aude uşa închizându-se la etaj, îşi vâră mâna sub cămaşă şi scoate un pachet de pânză albă. Nu-mi dau seama ce e, până când nu şi-l duce la nas. E rochia pe care şi-a cusut-o ea pentru bal. Rochia în care a murit.

Perversul naibii, gândeşte Thomas şi-l auzim toţi în minţile noastre. Strâng din pumni. Imboldul de a mă repezi

asupra individului e copleşitor, chiar dacă ştiu că urmăresc ceva petrecut acum şaizeci de ani. Urmăresc întâmplarea ca şi cum ar fi proiectată pe un ecran. N-am cum să schimb nimic din ea.

Scena se mută în timp; lumina se schimbă. Lămpile dau impresia că strălucesc mai tare şi numeroase siluete trec ca fulgerul, în pâlcuri întunecate, estompate. Aud sunete, conversaţii înfundate şi controverse. Simţurile mele se străduiesc să ţină pasul cu toate.

La picioarele scării e o femeie. Poartă o rochie neagră, sobră, care probabil că-i produce mâncărimi ca naiba, şi părul prins la spate într-un coc strâns. Are privirea ridicată spre etaj, aşa că nu-i pot vedea chipul. Dar pot să văd că ţine într-o mână rochia albă a Annei şi-o scutură energic. În cealaltă mână are un rozariu.

Mai mult îl simt pe Thomas adulmecând decât îl aud. Obrajii îi zvâcnesc: a receptat ceva.

Putere, explică în gândul lui. *Putere din partea întunericului.*

Nu-mi dau seama ce vrea să spună, dar n-am timp să-mi mai pun întrebări.

— Anna! strigă femeia şi Anna îşi face apariţia în vârful scării, venind dinspre hol.

— Da, mamă?

Mama ei ridică rochia pe care o ţine în pumnul strâns.

— Ce e asta?

Anna pare şocată. Mâna îi zboară spre balustradă.

— De unde o ai? Cum ai găsit-o?

— Era în camera ei.

Din nou el, ieşind din bucătărie.

— Am auzit-o spunând că lucrează la ea. Am găsit-o, pentru binele ei.

— E adevărat? o ia la rost mama ei. Ce înseamnă asta?

— E pentru un bal, mamă, răspunde Anna, iritată. Un bal de la şcoală.

— Asta?

Mama ei ridică rochia şi-o desface cu ambele mâini.

— Asta e pentru bal? repetă ea, scuturând rochia prin

aer. Târfă! Tu nu te duci la bal! Eşti o răsfăţată. Nu-ţi dau voie să ieşi din casa asta!

Dinspre capătul de sus al scării, aud o voce mai delicată, mai gingaşă. O femeie cu tenul măsliniu şi părul lung şi negru împletit în coadă o cuprinde pe Anna pe după umeri. Mai mult ca sigur că e Maria, cusătoreasa prietenă cu Anna, cea care şi-a lăsat fiica în Spania.

— Nu vă supăraţi, doamnă Korlov, se grăbeşte ea să zică. Eu o ajut. A fost ideea mea. Ceva drăguţ.

— Tu, se stropşeşte doamna Korlov. Tu ai înrăutăţit totul. Îi tot şuşoteşti mizeriile tale spanioleşti la ureche fiicei mele. S-a făcut încăpăţânată de când ai venit tu. Mândră. Nu te mai las să-i şuşoteşti. Vreau să pleci din casa asta!

— Nu! strigă Anna.

Bărbatul se apropie cu un pas de logodnica lui.

— Malvina. Nu e cazul să ne pierdem chiriaşele.

— Gura, Elias, se răsteşte Malvina, iar eu încep să înţeleg de ce nu putea Anna să-i spună mamei sale ce anume urmărea Elias.

Derularea scenei se accelerează. Mai mult simt decât văd ceea ce se întâmplă. Malvina aruncă rochia spre Anna şi-i porunceşte să-i dea foc. O plesneşte peste faţă când Anna încearcă s-o convingă s-o lase pe Maria să rămână. Anna plânge, dar numai acea Anna din amintire. Anna din prezent şuieră în timp ce urmăreşte totul, cu sângele negru clocotindu-i. Îmi vine să fac un amestec din cele două.

Din nou, un salt peste timp. Îmi încordez văzul şi auzul ca s-o pot urmări pe Maria, în timp ce pleacă din casă, cu doar o valijoară la ea. O aud pe Anna întrebând-o ce-o să facă, implorând-o să rămână pe aproape. După care toate lămpile se sting, cu excepţia uneia, iar prin ferestre se vede întunericul de afară.

Malvina şi Elias sunt în salon. Malvina tricotează ceva dintr-o lână de un albastru închis, iar Elias citeşte ziarul şi fumează pipă. Arată nefericiţi, chiar şi în timp ce se dedau la tabieturile lor de seară. Chipurile le sunt vlăguite şi

plictisite, buzele strânse în linii subţiri, încrâncenate. Habar n-am cum o fi decurs perioada de făcut curte, dar sunt convins că a fost ceva cam la fel de interesant ca urmărirea unui turneu de bowling la televizor. Gândurile mi se mută spre Anna – gândurile *tuturor* se mută spre Anna – şi, ca şi cum am fi invocat-o, o vedem coborând scara.

Am acea stranie senzaţie că vreau să închid ochii strâns şi în acelaşi timp nu pot să mi-i iau de pe ceva. E îmbrăcată cu rochia albă. E rochia în care avea să moară, dar nu arată pe ea acum la fel cum arăta atunci.

Fata asta, care s-a oprit la picioarele scării, ţinând în mână o boccea şi privind înfăţişările mirate şi din ce în ce mai furioase ale Malvinei şi lui Elias, e incredibil de vie. Umerii îi sunt drepţi şi viguroşi, iar părul brun îi atârnă în valuri nemişcate pe spinare. Îşi ridică bărbia. Aş fi vrut să-i pot vedea ochii, fiindcă ştiu că în ei aş fi zărit tristeţe şi triumf.

— Ce crezi tu că faci? întreabă Malvina, pe un ton aspru.

Îşi priveşte oripilată fiica, de parcă n-ar recunoaşte-o. Aerul din jurul ei pare să tremure, şi simt o boare din puterea despre care vorbea Thomas.

— Mă duc la bal, îi răspunde Anna, calmă. Şi nu mă mai întorc aici.

— Nu te duci la niciun bal, ripostează Malvina, cu acreală, ridicându-se de pe scaunul ei de parcă şi-ar vâna prada. Nu te duci nicăieri în rochia asta dezgustătoare. Înaintează spre fiica ei, mijind ochii şi înghiţind cu greu, ca şi cum i-ar fi venit greaţă. Eşti îmbrăcată în alb ca o mireasă, dar care bărbat te-ar mai lua după ce ţi-or ridica fustele băieţeii tăi de la şcoală? Malvina îşi lasă capul pe spate ca o viperă, după care o scuipă în faţă pe Anna. Tatălui tău i-ar fi ruşine pentru tine.

Anna nu se clinteşte. Singurul indiciu care-i trădează vreo emoţie e rapida urcare şi coborâre a pieptului.

— Tati m-a iubit, rosteşte ea încetişor. Tu nu ştiu de ce nu mă iubeşti.

— Fetele rele sunt la fel de inutile pe cât sunt de

proaste, decretează Malvina, fluturând din mână.

Nu-mi dau seama ce vrea să zică. Am impresia că limba engleză îi joacă feste. Sau poate c-o fi doar neghioabă. Cred că asta ar putea să fie.

Îmi simt fierea în gât în timp ce privesc şi ascult. N-am mai auzit pe nimeni să vorbească aşa cu propriul copil. Îmi vine să mă reped la ea şi s-o zgâlţâi până când i-o veni mintea la cap. Sau, cel puţin, până când aş auzi ceva trosnind.

— Du-te sus şi scoate-o de pe tine, porunceşte Malvina. Şi ad-o jos, ca s-o ardem.

Văd degetele Annei strângându-i-se pe bocceluţă. Toată averea ei e într-o mică bucată de pânză maro, legată cu sfoară.

— Nu, răspunde ea, la fel de calmă. Plec de aici.

Malvina râde. E un râs forţat, hârâit. O scânteie întunecată îi apare în ochi.

— Elias, zice ea. Du-o pe fiica mea sus, în camera ei. Scoate rochia asta de pe ea.

Dumnezeule, exclamă Thomas în gând. Cu coada ochiului, o văd pe Carmel ducându-şi mâna la gură. Nu vreau să văd aşa ceva. Nu vreau să ştiu aşa ceva. Dacă bărbatul ăla o atinge, eu rup cercul. Nu mă interesează că e doar o amintire. Nu-mi pasă de faptul că am nevoie să ştiu. Îi frâng gâtul.

— Nu, mamă, rosteşte Anna, înfricoşată, dar în clipa în care Elias porneşte spre ea, îşi îndreaptă statura. Nu-i permit să se apropie de mine, declară ea.

— Voi fi tatăl tău în curând, Anna, zice Elias şi cuvintele lui îmi provoacă greaţă. Tu trebuie să mă asculţi, adaugă şi se linge pe buze, nerăbdător.

În spatele meu, o aud pe Anna, pe Anna a mea, pe Anna în Veşmânt de Sânge, începând să mârâie.

În timp ce Elias înaintează, Anna se întoarce şi fuge spre uşă, însă individul o prinde de braţ şi-o răsuceşte spre el, atât de aproape, încât părul fetei îi zboară peste obraz, atât de aproape, încât ea sigur îi poate simţi fierbinţeala densă a răsuflării. Mâinile lui deja pipăie, apucă de rochie,

şi-mi întorc privirea spre Malvina, la timp cât să-i văd îngrozitoarea expresie de ură şi desfătare. Anna loveşte cu mâinile şi cu picioarele, ţipând printre dinţi; îşi lasă capul pe spate şi-l repede în nasul lui Elias, nu îndeajuns de tare încât să-i dea sângele, dar suficient cât să-l usture ca naiba. Izbuteşte să se elibereze şi să se repeadă spre bucătărie şi spre ieşirea din spate.

— Tu n-o să ieşi din casa asta! zbiară Malvina, ţâşnind după ea, apucând o mână zdravănă din părul Annei şi smucind-o înapoi. Niciodată, *niciodată* n-o să mai ieşi din casa asta!

— Ba da! strigă Anna, îmbrâncindu-şi mama.

Malvina cade peste o masă mare pentru toaletă şi-şi pierde echilibrul. Anna o ocoleşte, dar nu-l vede pe Elias, care tocmai îşi revine din şoc, la picioarele scării. Îmi vine să urlu la ea să se întoarcă. Vreau s-o îndemn să fugă. Dar n-are importanţă ce vreau eu. Toate astea s-au consumat deja.

— Căţea, rosteşte el, cu o voce puternică, şi Anna sare ca arsă. Individul se ţine cu mâna de nas, pipăind după sânge, şi-o priveşte cu ură. Noi te hrănim. Noi te îmbrăcăm. Şi uite care ţi-e recunoştinţa!

Îşi întinde palma desfăcută spre Anna, chiar dacă nu are nimic în ea. Pe urmă, o plesneşte cu putere peste faţă, o apucă de umeri şi-o zgâlţâie, o zgâlţâie urlând la ea într-o finlandeză pe care n-o înţeleg. Părul fetei zboară în toate direcţiile. Anna începe să plângă. Toată scena pare să fie palpitantă pentru Malvina, căreia îi sclipesc ochii în timp ce priveşte.

Anna nu cedează. Se zbate şi atacă, trântindu-l pe Elias de peretele casei scării. Pe măsuţa pentru toaletă de lângă ei e un urcior din ceramică. Îl izbeşte cu el în tâmplă, obligând-o să-i dea drumul şi să ragă de durere. O rupe la fugă spre uşă, iar Malvina strigă după ea, şi acum sunt atâtea ţipete, încât cu greu mai pot să disting ceva. Elias a reuşit s-o placheze pe Anna şi-o ţine de pulpe, din spate. Ea s-a prăbuşit pe podeaua antreului.

Ştiu că ăsta e momentul chiar dinainte să iasă Malvina

din bucătărie, ţinând cuţitul în mână. Cu toţii ştim. Îi simt pe toţi, pe Thomas, pe Carmel, pe Will, incapabili să mai respire, dorindu-şi mai mult decât orice să poată închide ochii sau să strige şi chiar să fie auziţi. N-au mai văzut niciodată una ca asta. Probabil că nici măcar nu le-a trecut prin minte că ar putea să se întâmple.

Îmi cobor privirea spre Anna, trântită cu faţa în jos pe podea, îngrozită, dar nici pe departe îndeajuns de speriată. O privesc pe fata asta, zbătându-se să scape, nu doar din strânsoarea lui Elias, ci de tot, de casa asta sufocantă, de viaţa asta care-i apasă umerii ca o povară grea, trăgând-o în jos şi cufundând-o în ţărână. O privesc pe fata asta, în timp ce maică-sa se apleacă peste ea, cu un cuţit de bucătărie în mână şi nimic altceva decât mânie în ochi. O mânie prostească, o mânie nefondată, dar în câteva clipe cuţitul ajunge la gâtul Annei, târându-se pe piele şi făcând o tăietură adâncă şi roşie. *Prea adâncă,* zic în gând, *prea adâncă.* Ascult ţipetele Annei, până când nu mai are glas.

Şaisprezece

Aud în spatele meu o bufnitură şi-mi întorc privirea de la scena din trecut, recunoscător pentru faptul că mi-a distras atenţia. În mijlocul cercului, Anna nu mai pluteşte. S-a prăbuşit pe podea, în palme şi-n genunchi. Fuioarele negre de păr îi zvâcnesc. Gura îi e deschisă, ca şi cum ar vrea să se vaite sau să plângă, dar nu iese niciun sunet. Lacrimi cenuşii îi şiroiesc pe obrajii palizi, rostogolindu-se ca două dâre de apă murdară de cărbune. A privit cum i-a fost tăiat propriul gât. S-a văzut pe ea însăşi sângerând de moarte, roşeaţa sângelui îmbibându-se în casă şi saturându-i rochia albă pentru bal. Toate lucrurile astea pe care nu şi le putea aminti tocmai i-au fost trântite în faţă. O văd cum îi slăbesc puterile.

Privesc din nou scena morţii Annei, chiar dacă e fără voia mea. Malvina o despoaie, lătrându-şi poruncile către Elias, care dă fuga în bucătărie şi se întoarce cu ceea ce pare să fie o pătură grosolană. Ea îi cere să acopere trupul şi el se conformează. Îmi dau seama că nici lui nu-i vine să creadă ce s-a întâmplat. Pe urmă, ea îi zice să se ducă sus şi să caute altă rochie de-a Annei.

— Altă rochie? se miră el, însă ea îi aruncă un „Taci şi du-te!” răstit, aşa că el urcă treptele cu atât de mare grabă, încât se împiedică.

Malvina întinde pe podea rochia Annei, atât de plină de roşul sângelui acum, încât e greu să-ţi mai aminteşti că a fost odată albă. Pe urmă, se duce spre dulapul din partea opusă a încăperii, de unde se întoarce ţinând în mâini lumânări negre şi o punguţă neagră.

E vrăjitoare, îmi şuieră mental Thomas. Blestemul. E perfect logic. Trebuia să ne fi dat seama că a fost o crimă comisă de cineva priceput la vrăjitorie. Dar poate n-am fi ghicit niciodată că a fost vorba despre propria ei mamă.

Rămâi cu ochii în patru, îi răspund lui Thomas. *Poate o să am nevoie de ajutorul tău ca să-nţeleg ce se-ntâmplă aici.*

Mă îndoiesc, răspunde el, şi cred că mă îndoiesc şi eu când o văd pe Malvina aprinzând lumânările şi lăsându-se în genunchi deasupra rochiei, legănându-se din tot trupul în timp ce intonează, şoptit, duioase cuvinte finlandeze. Vocea îi e tandră, aşa cum n-a fost niciodată pentru Anna, în întreaga ei viaţă. Lumânările strălucesc mai tare. O ridică mai întâi pe cea din stânga, apoi pe cea din dreapta. Ceara neagră curge peste materialul pătat. Apoi scuipă pe el, de trei ori. Incantaţia ei îşi sporeşte volumul, dar tot nu înţeleg nimic din ea. Încerc să reţin cuvinte, ca să le caut mai târziu, şi atunci e momentul în care-l aud. Pe Thomas. Vorbeşte încet, cu glas tare. Preţ de câteva clipe, nu-mi dau seama ce zice. Ba chiar deschid gura ca să-i cer să tacă, să-i spun că vreau să ascult, abia apoi dându-mi seama că el îi repetă incantaţia în engleză.

— Părinte Hiisi[46], ascultă-mă, vin în faţa ta plecată şi umilă. Primeşte sângele acesta, primeşte puterea aceasta. Păstrează-mi fiica în casa aceasta. Hrăneşte-o cu suferinţă, cu sânge şi moarte. Hiisi, părinte, zeu demonic, ascultă-mi ruga. Primeşte sângele acesta, primeşte puterea aceasta.

Malvina închide ochii, înalţă cuţitul de bucătărie şi-l trece prin flăcările lumânărilor. Deşi pare imposibil, acesta se aprinde, după care, dintr-o singură mişcare aprigă, ea înfige cuţitul în rochie, ţintuind-o de duşumea.

Elias şi-a făcut apariţia în vârful scării, ţinând în mâini un sul de pânză bleumarin: rochia de schimb a Annei. O priveşte pe Malvina cu veneraţie şi oroare. E clar că n-a ştiut nimic din toate astea despre ea, iar de acum, fiindcă ştie, n-o să mai sufle o vorbă în faţa ei, dintr-o groază

[46] *Hiisi* (la plural, *Hiidet)* este un termen din folclorul baltico-finic, care la început a desemnat aşezări sacre, iar ulterior, creaturi mitologice. Odată cu pătrunderea mai accentuată a influenţelor creştine în folclor, a fost asociat cu zeităţi demonice, înşelătoare. Hiisi a fost şi numele unuia dintre cei doisprezece fii ai marelui rege Kaleva, din epopeea *Kalevala.*

absolută.

Flăcările strălucesc prin gaura din duşumea, iar Malvina împinge lent cuţitul, îndesând rochia însângerată în trupul casei, în timp ce-şi continuă incantaţia. După ce şi ultima bucăţică de material dispare, împinge după ea şi ce mai rămăsese din cuţit şi se produce un fulger luminos. Apoi duşumeaua se închide la loc. Malvina înghite, apoi suflă cu blândeţe în lumânări, stingându-le, de la stânga la dreapta.

— Acum, n-o să mai pleci niciodată din casa mea, rosteşte în şoaptă.

Descântecul nostru e pe sfârşite. Chipul Malvinei se estompează, ca amintirea unui coşmar, devenind la fel de cenuşiu şi de veştejit ca lemnul podelei pe care a ucis-o pe Anna. Aerul din jurul nostru îşi pierde culoarea şi simt cum membrele încep să ni se dezlege. Ne despărţim, rupând cercul. Îl aud pe Thomas respirând greu. O aud şi pe Anna. Nu-mi vine să cred ceea ce tocmai am văzut. Mi se pare ireal. Nu înţeleg cum de-a putut Malvina s-o omoare pe Anna.

— Cum a putut? întreabă încet Carmel, şi ne privim toţi între noi. A fost cumplit. Nu vreau să mai văd niciodată aşa ceva, adaugă, scuturând din cap. Cum a putut? Era fiica ei!

O privesc pe Anna, încă înveşmântată în sânge şi vene. Lacrimile înnegrite i s-au uscat pe faţă; e prea epuizată ca să mai poată plânge.

— Ea a ştiut ce-avea să se-ntâmple? A ştiut în ce avea s-o transforme?

— Nu cred. Sau, cel puţin, nu precis. Atunci când invoci un demon, nu mai apuci să hotărăşti amănuntele. Tu doar îţi expui cererea, iar el se ocupă de rest.

— Nu mă interesează dac-a ştiut *precis,* mârâie Carmel printre dinţi. A fost dezgustător. A fost oribil.

Toţi avem broboane de sudoare pe frunţi. Will n-a scos o vorbă. Arătăm toţi de parcă am fi suportat douăsprezece runde în ring cu un boxer de categoria grea.

— Ce facem acum? se interesează Thomas, deşi nu pare să fie capabil de mare lucru în clipa asta.

Cred c-o să doarmă o săptămână întreagă.

Mă întorc cu spatele şi mă ridic. Am nevoie să-mi limpezesc mintea.

— Cas! Ai grijă!

Carmel strigă la mine, dar nu suficient de repede. Mă pomenesc îmbrâncit şi, în acelaşi timp, simt cum o greutate extrem de familiară îmi dispare din buzunarul de la spate. Când mă întorc, îl văd pe Will, oprit deasupra Annei. Ţine în mână pumnalul meu.

— Will, dă să zică Thomas, însă Will îmi scoate cuţitul din teacă şi-l roteşte într-un arc larg de cerc, silindu-l pe Thomas să se retragă de-a buşilea din cale.

— Aşa se face, nu? mă întreabă Will, cu o voce sălbatică. Priveşte lama şi clipeşte mărunt. Ea e slăbită; putem s-o facem acum, adaugă, aproape ca pentru sine.

— Will, nu, exclamă Carmel.

— De ce nu? Pentru asta am venit aici!

Carmel mă priveşte, neajutorată. Chiar pentru *asta* am venit aici. Dar, după toate câte am văzut, după ce-am văzut-o zăcând acolo, ştiu că mi-e cu neputinţă.

— Dă-mi cuţitul, îi cer, cu calm.

— Ea l-a omorât pe Mike, replică Will. Ea l-a omorât pe Mike.

Privesc spre Anna. Ochii ei negri sunt căscaţi şi privesc fix în jos, cu toate că nu ştiu dacă şi văd ceva sau nu. S-a lăsat pe un şold, prea slăbită ca să mai poată sta pe picioare. Braţele ei, despre care ştiu din experienţa personală că ar putea zdrobi blocuri de BCA, tremură doar când încearcă să-şi ridice pieptul de pe podea. Am izbutit să transformăm o creatură monstruoasă într-o carcasă tremurătoare, iar dacă e să existe vreodată un moment prielnic ca s-o nimicim, atunci acum este.

Iar Will are dreptate. Într-adevăr, ea l-a omorât pe Mike. A omorât zeci de oameni. Şi-o să mai omoare.

— Tu l-ai omorât pe Mike, şuieră Will spre ea, după care izbucneşte în plâns. Tu mi-ai omorât cel mai bun prieten.

Şi deodată se pune în mişcare, împungând în jos. Reacţionez fără să mai stau pe gânduri.

Mă arunc înainte şi-l prind pe sub braţ, împiedicând ca

lovitura de pumnal să străpungă spinarea Annei; în loc de asta, doar îi ricoşează din coaste. Anna scoate un mic ţipăt şi încearcă să se târască mai departe. Vocile lui Carmel şi Thomas îmi răsună în urechi, urlând la noi amândoi, cerându-ne să încetăm, însă noi ne luptăm mai departe. Arătându-şi colţii, Will încearcă din nou s-o înjunghie, sfârtecând aerul. Abia apuc să-mi ridic un cot şi să-l izbesc în bărbie. Se dă înapoi cu câţiva paşi împleticiţi, iar când îşi reia asaltul, îl lovesc în plină faţă, nu prea tare, dar îndeajuns cât să-i dau de gândit.

Se şterge la gură cu dosul palmei. Nu mai încearcă să înainteze. Privind când spre mine, când spre Anna, se convinge că n-o să-l las să treacă.

— Ia zi, care-i problema cu tine? mă întreabă. Asta era vorba că ar fi misiunea ta, corect? Iar acum, când o avem în mână, n-ai de gând să faci nimic?

— Nu ştiu ce-o să fac, îi răspund, cu sinceritate. Dar n-o să te las s-o răneşti. Tu, oricum, n-ai putea s-o nimiceşti.

— De ce?

— Pentru că nu ajunge numai cuţitul. E vorba şi despre mine. Despre legătura mea de sânge.

Will pufneşte dispreţuitor.

— Uite-o că sângerează şi-aşa destul de bine.

— N-am zis că pumnalul n-ar fi unul special. Însă lovitura mortală îmi aparţine. Indiferent ce anume ar fi ceea ce permite să se întâmple asta, tu nu ai aşa ceva.

— Minţi, zice el, şi poate că aşa e.

N-am mai văzut până acum pe altcineva folosindu-mi cuţitul. Pe nimeni, în afara tatei. Poate că toate chestiile astea legate de a fi cel ales, parte dintr-o genealogie sacră a vânătorilor de fantome, nu sunt altceva decât aiureli. Însă Will crede. Începe să bată în retragere, îndreptându-se spre ieşirea din casă.

— Dă-mi cuţitul, îi zic încă o dată, privindu-l cum mă părăseşte, sclipind metalic în lumina neobişnuită.

— Eu o s-o omor, promite Will, după care se întoarce şi fuge, luându-mi pumnalul cu el.

Ceva din interiorul meu scânceşte, ceva copilăros şi

primitiv. E ca în scena aia din *Vrăjitorul din Oz* când bătrâna azvârle căţelul lui Dorothy în coşuleţul de pe bicicletă şi pleacă cu el cu tot. Picioarele mă îndeamnă să fug după el, să-l pun jos şi să-i dau la cap, să-mi iau înapoi cuţitul şi să nu-l mai scap niciodată din vedere. Însă Carmel tocmai vorbeşte cu mine.

— Eşti sigur că el nu poate s-o omoare? mă întreabă.

Întorc capul. Ea chiar a îngenuncheat pe podea lângă Anna; chiar are curaj s-o atingă, s-o ţină de umeri şi să examineze rana făcută de Will. Din ea se scurge un sânge negru, care produce un efect ciudat: lichidul negru se amestecă în mişcătorul sânge al rochiei ei, făcând vârtejuri, ca picăturile de tuş într-o apă roşie.

— E atât de slăbită, îmi spune ea în şoaptă. Cred că e, într-adevăr, rănită.

— Şi n-ar trebui? se amestecă Thomas. Cum să zic, nu vreau să-i ţin partea lui Will Hai-să-mă-dau-mare-ca-să-mă-nominalizeze-la- Premiile-Emmy Rosenberg, dar nu pentru asta suntem aici? Ea nu mai e periculoasă?

Răspunsurile la întrebările lui sunt da, da şi iar da. Ştiu asta, dar parcă nu mai sunt în stare să gândesc logic. Fata de la picioarele mele e înfrântă, cuţitul meu a zburat, iar secvenţele din „Cum să-ţi omori fiica”[47] mi se derulează încă în minte. Aici e locul în care s-a întâmplat: aici e locul în care i s-a sfârşit viaţa, locul în care s-a transformat într-un monstru, locul în care mama ei i-a tăiat gâtul cu cuţitul şi a aruncat un blestem asupra ei, şi a rochiei ei, şi…

Mă duc ceva mai încolo, în salon, şi fixez cu privirea duşumeaua. Apoi, încep să bat din picior. Tropăi cu putere pe scânduri, sar pe ele, căutând un punct slab. N-are sens. E o prostie. Nu sunt îndeajuns de puternic. Şi nici măcar nu ştiu ce fac.

— Nu e aia, îmi zice Thomas, examinând la rândul lui podeaua. Aia de colo e, adaugă, arătându-mi scândura din stânga mea. Şi ai nevoie de ceva.

[47] Parafrază la titlul celebrei comedii americane din 1965, *How to Murder Your Wife (Cum să-ţi omori soţia),* cu Jack Lemmon şi Virna Lisi în rolurile principale. (Aici: *How to Murder Your Daughter.)*

Se ridică şi fuge spre uşă. Nu credeam să-i mai fi rămas vreo urmă de energie. Puştiul ăsta e surprinzător. Şi al naibii de util, fiindcă după vreo patruzeci de secunde e înapoi, cu o rangă şi o cheie tubulară pentru roţile de la maşină.

Atacăm împreună podeaua, la început având grijă să n-o ştirbim, după care, încetul cu încetul, facem să se desprindă lemnul. Mă folosesc de rangă ca să împing în sus capătul mai slăbit şi mă las să cad în genunchi. Gaura pe care am făcut-o e întunecoasă şi adâncă. Nu-mi dau seama ce-o fi acolo. Ar trebui să văd grinzi de susţinere şi subsolul, dar nu e decât întuneric. După o ezitare de numai o clipă, mâna mea începe să scotocească prin gaură, pipăind adâncimile reci. Încep să mă gândesc că m-am înşelat, că iar am comis o prostie, când deodată o ating cu degetele.

Materialul pare ţeapăn şi rece la atingere. Poate un pic umed. Îl scot din podea, din locul în care a fost îndesat şi ferecat acum şaizeci de ani.

— Rochia, şopteşte Carmel. Ce…?

— Nu ştiu, îi răspund sincer.

Mă îndrept spre Anna. Habar n-am ce efect o avea asupra ei vederea rochiei, dac-o avea vreunul. Oare o să-i redea forţa? O s-o lecuiască? Dac-aş arde rochia, oare ea s-ar evapora în neant? Probabil că Thomas ar şti mai bine să răspundă. Împreună cu Morfran, probabil că ar ajunge să găsească răspunsul corect; iar dacă ei n-ar reuşi, atunci ar putea să mi-l dea Gideon. Dar nu am timp pentru aşa ceva. Îngenunchez şi-i ridic în faţa ochilor materialul pătat.

Pentru o clipă, ea nu reacţionează deloc. Apoi, se luptă să se ridice în picioare. Mişc şi eu rochia însângerată odată cu ea, menţinând-o la nivelul ochilor. Negreala s-a retras: ochii limpezi, plini de curiozitate ai Annei sunt acolo, în cadrul feţei aceleia monstruoase, şi, dintr-un oarecare motiv, mi se pare o imagine mai descumpănitoare decât oricare alta. Îmi tremură mâna. Ea stă în picioare în faţa mea, nu pluteşte, doar priveşte rochia, boţită şi roşie şi de un alb murdar pe alocuri.

Încă fără să ştiu precis ce fac, sau ce încerc să fac, ridic rochia de la tiv şi i-o strecor pe capul negru şi zvârcolitor. Ceva se întâmplă instantaneu, dar nu-mi dau seama ce. O tensiune pătrunde în atmosferă, o răceală. E greu de explicat: ca şi cum ar bate vântul, dar fără să se mişte ceva. Trag rochia în jos peste cea sângerândă a ei şi fac un pas înapoi. Anna închide ochii, respirând adânc. Dâre de ceară neagră atârnă încă de material, acolo unde au picurat lumânările în timpul blestemului.

— Ce se-ntâmplă? întreabă Carmel în şoaptă.

— Nu ştiu, răspunde Thomas în locul meu.

Sub ochii noştri, rochiile încep să se lupte între ele, picurând sânge şi negreală şi încercând să se contopească. Anna ţine ochii închişi. Pumnii îi sunt strânşi. Nu ştiu ce urmează să se-ntâmple, dar indiferent ce-o fi, se întâmplă cu repeziciune. De fiecare dată când clipesc, deschid ochii şi văd o altă rochie: acum e albă, acum e roşie, acum e înnegrită şi amestecată cu sânge. E ca păcura şi vopseaua şi alte lucruri îmbibându-se în nisip. Deodată, Anna îşi azvârle capul pe spate şi rochia blestemată se fărâmiţează, prefăcându-se în particule de praf aşternute la picioarele ei.

Zeiţa întunecată stă în faţa mea şi mă priveşte. Fuioarele lungi şi negre se sting în bătaia vântului. Venele i se retrag din braţe şi din gât. Rochia îi e albă şi imaculată. Rana provocată de cuţitul meu a dispărut.

Îşi duce mâna la obraz, nevenindu-i să creadă, şi priveşte sfioasă spre Carmel, apoi spre mine, şi în sfârşit spre Thomas, care face un pas înapoi. Pe urmă, se întoarce cu mişcări lente şi se îndreaptă spre uşa deschisă a casei ei. Chiar înainte să iasă, mă priveşte peste umăr şi zâmbeşte.

Şaptesprezece

Asta să fie ce voiam? Am eliberat-o. Tocmai am lăsat să scape din temniţă fantoma pe care am fost trimis s-o nimicesc. Iat-o mergând încet pe veranda casei ei, atingând treptele cu tălpile, privind prin întuneric. E ca o fiară sălbatică lăsată să iasă din cuşcă: precaută şi plină de speranţă. Urmăreşte cu vârfurile degetelor ei contururile balustradei strâmbe din lemn, de parcă ar fi cel mai minunat lucru pe care l-au atins vreodată. Şi o parte din mine se bucură. O parte din mine ştie că ea n-a meritat nimic din ce i s-a întâmplat, şi mi-aş dori să-i pot oferi mai mult decât veranda asta fărâmată. Mi-aş dori să-i ofer o întreagă viaţă: toată viaţa ei, dată înapoi, cu începere de astă-seară.

Cealaltă parte din mine ştie că sunt cadavre în pivniţa ei, suflete pe care ea le-a răpit, dar în acelaşi timp nimic din toate astea n-a fost din vina ei. Nu pot să-i dau înapoi viaţa Annei, din cauză că viaţa ei s-a dus deja. Poate că am comis o uriaşă greşeală.

— Ar trebui să plecăm de-aici, propune Thomas încetişor.

O privesc pe Carmel şi ea încuviinţează din cap, aşa că pornesc spre uşă, încercând să mă poziţionez permanent între ei şi Anna, chiar dacă fără cuţitul meu nu ştiu cât de util aş putea fi. Când ne aude ieşind pe uşă, se întoarce şi mă priveşte, arcuind o sprânceană.

— Nu sunt probleme, zice. Acum n-o să le mai fac nimic.

— Eşti sigură? o întreb.

Privirea i se mută spre Carmel. Face semn din cap că da.

— Sunt sigură.

Din spate, aud cum Carmel şi Thomas răsuflă uşuraţi şi ies, cu mişcări stângace, din umbra mea.

— Te simţi bine? mă interesez.

Stă pe moment să se gândească, încercând să găsească vorbele potrivite.

— Mă simt… sănătoasă la cap. Să fie posibil?

— Probabil că nu în totalitate, se scapă Thomas, iar eu îi ard un cot în coaste.

Anna, în schimb, râde.

— Tu l-ai salvat, atunci, prima dată, zice ea, privindu-l cu atenţie pe Thomas. Îmi amintesc de tine. Tu l-ai scos afară.

— Oricum nu cred că l-ai fi omorât, replică Thomas, însă ceva culoare îi revine în obraji.

Îi place ideea de a face pe eroul. Îi place ideea de a fi scos în evidenţă faţă de Carmel.

— Dar de ce? vrea să ştie Carmel. De ce n-ai vrut să-l omori pe Cas? Ce te-a făcut să-l alegi pe Mike în locul lui?

— Pe Mike, repetă Anna, încet. Nu ştiu. Poate din cauză că au fost răi. Am ştiut că l-au înşelat. Am ştiut că erau plini de cruzime. Poate că… mi-a fost milă de el.

Pufnesc.

— Ţi-a fost milă de mine? Eram capabil să mă descurc cu tipii ăia.

— Te-au pocnit în ceafa cu o scândură din casa mea, precizează Anna, aruncându-mi din nou o privire pe sub sprânceana arcuită.

— Tot zici „poate”, se amestecă Thomas. Nu ştii sigur?

— Nu, răspunde Anna. Nu sigur. Dar mă bucur, adaugă şi zâmbeşte.

Ar vrea să spună mai multe, dar îşi abate privirea, stânjenită sau dezorientată, nu ştiu care dintre ele.

— Ar fi cazul să plecăm, zic eu. Descântecul ăla ne-a consumat foarte multă energie. Tuturor ne-ar prinde bine ceva somn.

— Dar o să te mai întorci? mă întreabă Anna, ca şi cum ar crede că n-o să mă mai vadă niciodată.

Dau aprobator din cap. O să mă întorc. Ca să fac ce, nu ştiu. Ştiu doar că nu-mi pot lăsa cuţitul în posesia lui Will şi nu sunt convins că ea e în siguranţă atât timp cât îl are la el. Dar asta-i o tâmpenie, pentru că, în definitiv, cine poate spune că ea ar fi în siguranţă dacă pumnalul ar fi la

mine? Am nevoie de ceva somn. Am nevoie să mă refac, să-mi revin şi să regândesc totul.

— Dacă nu sunt în casă, îmi zice Anna, cheamă-mă. N-o să fiu departe.

Ideea ca ea să hălăduiască prin Thunder Bay nu mă entuziasmează. Nu ştiu de ce e capabilă, iar latura mea bănuitoare îmi şopteşte că tocmai am fost tras pe sfoară. Dar nu mai am ce să fac în privinţa asta acum.

— Să fi fost asta o victorie? mă întreabă Thomas, în timp ce ne depărtăm pe alee.

— Nu ştiu, îi răspund, deşi sunt al naibii de sigur că n-o simt ca atare.

Pumnalul mi-a dispărut. Anna e liberă. Şi singurul lucru de care par să fiu convins, cu mintea şi cu inima, e că povestea nu s-a terminat. Deja e o senzaţie de gol, nu doar în buzunarul meu de la spate, sau pe umăr, ci pretutindeni în jurul meu. Mă simt slăbit, ca şi cum mi-ar curge sânge din o mie de răni. Nemernicul ăla mi-a luat pumnalul.

— N-aveam habar că ştii finlandeză, Thomas, zice Carmel, de lângă el.

Thomas zâmbeşte strâmb.

— N-o ştiu. A fost al naibii de tare descântecul de care ne-ai făcut rost, Cas. Sigur mi-ar face plăcere să-l cunosc pe furnizor.

— O să ţi-l prezint, într-o zi, mă aud răspunzându-i.

Dar nu chiar acum. Gideon e ultima persoană cu care mi-aş dori să vorbesc, când tocmai mi-am pierdut pumnalul. Mi-ar exploda timpanele de-atâtea urlete. Pumnalul. Moştenirea de la tatăl meu. Trebuie să mi-l recapăt, cât de curând.

„Pumnalul nu mai e. L-ai pierdut. *Unde e?”*

Mă strânge de gât, sugrumând răspunsurile, trântindu-mă cu capul înapoi pe pernă.

„Prostule, prostule, PROSTULE!”

Mă trezesc legănându-mă, ridicat brusc în capul oaselor pe patul meu, ca un robot din jocurile acelea mecanice de box. Camera e goală. *Normal că e; nu fi prost.* Faptul că

întrebuinţez acelaşi cuvânt la adresa mea mă readuce în vis. Sunt doar pe jumătate treaz. Amintirea mâinilor lui pe gâtul meu îmi zăboveşte încă în minte. Încă nu sunt în stare să vorbesc. E prea mare strânsoarea, acolo, ca şi în pieptul meu. Inspir adânc, iar când expir, aerul iese întretăiat, aproape de un hohot de plâns. Îmi simt trupul plin de spaţii goale, acolo unde ar trebui să fie povara cuţitului. Inima îmi bubuie.

Să fi fost tatăl meu? Gândul ăsta mă readuce în urmă cu zece ani şi vinovăţia de copil mi se umflă, tăioasă, în suflet. Dar nu. N-avea cum să fie. Chestia din visul meu avea un accent creol[48], sau cajun[49], iar tata a crescut în lipsitul de accent Chicago, din statul Illinois. N-a fost decât un alt vis, ca toate celelalte, dar cel puţin ăsta ştiu de unde vine. N-am nevoie de un interpret freudian ca să-mi dau seama că regret pierderea pumnalului.

Tybalt îmi sare în poală. În puţina lumină a lunii care-mi pătrunde pe fereastră, pot să-i disting doar ovalele verzi ale irisurilor. Îşi pune o lăbuţă pe pieptul meu.

— Mda, îi zic.

Vocea, prin întuneric, îmi sună tăioasă şi prea tare. Dar îmi expediază visul şi mai departe. Prea real păruse. Încă pot să-mi amintesc mirosul înţepător, amar, a ceva ca fumul.

— Miau, îmi răspunde Tybalt.

— Gata cu somnul pentru Theseus Cassio, îl aprob, ridicându-l în braţe şi pornind spre parter.

Când ajung în bucătărie, îmi torn ceva cafea şi-mi salt fundul pe masă. Mama a lăsat afară vasul în care pune sare pentru pumnal, împreună cu cârpe curate şi uleiuri cu care să-l şteargă şi să-l cureţe şi să-l facă să pară ca nou. E undeva, pe-aici. Pot să-l simt. Pot să-l simt în mâinile cuiva

[48] Persoane cu descendenţă europeană care s-au născut în coloniile spaniole. În general, sunt întâlnite în America Centrală; aici, probabil, este vorba despre comunitatea creolă din statul Louisiana, în care se află şi localitatea Baton Rouge.

[49] Grup etnic din sudul Louisianei, descendenţi ai imigranţilor din Acadia, colonie franceză din estul Canadei.

care n-ar fi trebuit să-l atingă niciodată. Încep să-mi treacă prin minte gânduri asasine la adresa lui Will Rosenberg.

Mama coboară după vreo trei ore. Eu încă stau la masă şi privesc fix vasul, în timp ce lumina din bucătărie devine mai puternică. O dată sau de două ori, capul mi s-a izbit de lemnul mesei, după care a ricoşat la loc în sus, însă acum am deja la activ o jumătate de ibric de cafea şi mă simt minunat. Mama e înfăşurată în halatul ei de baie albastru şi părul îi arată reconfortant de zbârlit. Vederea ei mă calmează imediat, chiar dacă o văd aruncând o privire spre vasul fără sare şi punându-i capacul la loc. Ce-o avea imaginea propriei tale mame, de face ca totul să-ţi pară cald ca la gura sobei şi plin de Muppets dansând?

— Mi-ai furat motanul, îmi zice, turnându-şi o cană de cafea.

Tybalt sigur îmi simte neastâmpărul: îmi tot dă târcoale pe la picioare din când în când, lucru pe care-l face de obicei numai cu mama.

— Uite, ia-l înapoi, îi zic când vine spre masă.

Îl salt în braţe. Nu se opreşte din scuipat decât atunci când ea şi-l pune în poală.

— N-ai avut noroc azi-noapte? mă întreabă, făcând semn cu capul spre borcanul gol.

— Nu tocmai, îi răspund. A fost un oarecare noroc. În ambele sensuri.

Se aşază lângă mine şi mă ascultă cât timp îmi deşert sacul, îi povestesc tot ce-am văzut, tot ce-am aflat despre Anna, cum am rupt blestemul şi-am eliberat-o. Închei cu ceea ce mă stânjeneşte cel mai tare: faptul că am pierdut pumnalul tatei. Nici nu-mi vine s-o privesc când îi relatez partea asta din urmă. Ea încearcă să-şi stăpânească reacţiile. Nu ştiu dacă asta o însemna că e necăjită din cauza pierderii, sau că ştie ce efect trebuie să fi avut pierderea asta asupra mea.

— Eu nu cred că ai făcut o greşeală, Cas, îmi spune cu blândeţe.

— Dar cuţitul…

— Cuţitul o să-l luăm înapoi. Dac-o să fie nevoie, o sun

eu pe mama băiatului ăluia.

Scap un geamăt. Tocmai a trecut graniţa maternă de la grozavă şi reconfortantă la Regina Penibilului.

— M-am referit la ce-ai făcut, continuă ea. Cu Anna. Eu nu cred c-a fost o greşeală.

— Misiunea mea era s-o nimicesc.

— Oare? Sau era să-i opreşti crimele?

Se lasă pe spătarul scaunului ei de la masă, cuprinzându-şi cana cu cafea între palme.

— Ceea ce faci tu – şi ceea ce a făcut tatăl tău – n-a ţinut niciodată de răzbunare. Niciodată n-a fost vorba despre răzbunare sau despre reechilibrarea balanţei. Nu asta e chemarea ta.

Îmi frec faţa cu palmele. Ochii îmi sunt prea obosiţi ca să vadă limpede. Creierul mi-e prea obosit ca să gândească limpede.

— Dar ai reuşit să-i opreşti crimele, nu-i aşa, Cas?

— Da, îi răspund, deşi nu ştiu precis.

Totul s-a întâmplat atât de repede. Oare într-adevăr am scăpat de jumătatea tenebroasă a Annei, sau doar i-am permis s-o ascundă? Închid ochii.

— Nu ştiu. Aşa cred.

Mama oftează.

— Nu mai bea atâta cafea, mă mustră, împingându-mi deoparte cana din faţă. Du-te înapoi în pat. Iar după ce dormi, du-te acasă la Anna şi află ce s-a ales de ea.

Am văzut multe schimbări de anotimpuri. Când nu ai atenţia distrasă de şcoală şi de prieteni şi de ce film urmează să apară săptămâna viitoare, găseşti timp să priveşti copacii.

Toamna în Thunder Bay e mai frumoasă decât în majoritatea altor locuri. O mulţime de culori. O mulţime de foşnete. Dar, în acelaşi timp, e şi mai volatilă. Foarte rece şi umedă într-o zi, cu pături de nori cenuşii, după care urmează zile cum e cea de azi, când soarele e cald ca în iulie şi vântul adie atât de uşor, încât frunzele par numai să facă ape când se mişcă în bătaia lui.

Am luat maşina mamei. M-am dus cu ea acasă la Anna, după ce-am lăsat-o pe mama în centrul oraşului, la cumpărături. A zis c-o s-o ducă un prieten înapoi. M-am bucurat s-o aud că şi-a făcut ceva prieteni. Ei îi e uşor, fiind atât de deschisă şi de plăcută. Ceea ce nu e cazul meu. Nu prea cred să fi fost cazul nici cu tata, însă descopăr că nu pot să-mi aduc aminte bine, iar asta mă sâcâie, aşa că nu-mi forţez creierul prea tare. Prefer să-mi închipui că amintirile sunt acolo, imediat sub suprafaţă, fie că sunt într-adevăr, fie că nu.

În timp ce mă îndrept spre casă, am impresia că văd o umbră mişcându-se pe latura dinspre vest. Clipesc, crezând că e o iluzie a ochilor mei prea obosiţi… dar numai până când umbra devine albă şi-şi scoate la iveală tenul palid.

— N-am hoinărit mai departe, îmi zice Anna când mă apropii de ea.

— Te-ai ascuns de mine.

— N-am fost sigură imediat că tu eşti. Trebuie să fiu prudentă. Nu vreau să mă vadă oricine. Doar pentru că pot acum să ies din casa mea nu înseamnă că n-aş mai fi tot moartă, îmi explică, ridicând din umeri.

Vorbeşte cât se poate de deschis. Te-ai fi aşteptat să fie distrusă de tot ce-a păţit, distrusă inclusiv din punctul de vedere al sănătăţii mintale.

— Mă bucur că ai venit iar, îmi zice.

— Trebuia să ştiu, îi mărturisesc. Dacă mai eşti periculoasă.

— Ar fi bine să mergem înăuntru, zice, şi eu dau din cap.

E ciudat s-o văd afară, la lumina soarelui, arătând, pentru ochii oricui, ca o fată care a ieşit să culeagă flori într-o după-amiază însorită. Numai că oricine ar privi-o îndeaproape şi-ar da seama că ar trebui să îngheţe, fiind îmbrăcată doar în rochia asta albă.

Mă conduce înăuntru şi închide uşa după noi, ca oricare bună amfitrioană. Observ că s-a schimbat ceva şi în privinţa casei. Lumina cenuşie a dispărut. Prin ferestre se revarsă banala lumină albă a soarelui, chiar dacă e

oarecum stânjenită de murdăria de pe geamuri.

— Ce anume vrei să ştii, de fapt, Cas? mă întreabă Anna. Vrei să ştii dac-o să mai omor şi alţi oameni? Sau vrei să ştii dacă mai pot încă să fac asta?

Îşi ridică mâna în dreptul ochilor şi vene negre îi şerpuiesc în sus pe degete. Ochii i se înnegresc şi o rochie de sânge erupe prin cea albă, cu mai multă violenţă ca oricând, împroşcând picături peste tot.

Fac un salt înapoi.

— Dumnezeule, Anna!

Începe să plutească prin aer şi face o mică piruetă, de parcă i-ar cânta cineva melodia preferată.

— Nu e prea drăguţ, nu? mă întreabă, încreţindu-şi nasul. N-au mai rămas oglinzi pe-aici, dar am putut să mă văd în geam când a fost lumina lunii suficient de puternică.

— Tot aşa eşti, exclam, îngrozit. Nu s-a schimbat nimic.

Când zic că nu s-a schimbat nimic, mijeşte ochii spre mine, dar apoi răsuflă şi încearcă să-mi zâmbească. Nu-i iese prea bine, cu înfăţişarea ei de Pinhead[50] feminin goth.

— Cassio! Tu nu vezi? Totul s-a schimbat! Se lasă jos pe podea, însă ochii negri şi părul zvârcolitor nu dispar. N-o să mai omor pe nimeni. Niciodată n-am vrut să omor. Dar, indiferent ce-o fi, asta sunt eu. Am crezut că a fost din cauza blestemului, şi poate că a fost, dar… Clatină din cap. Aveam nevoie să fac încercarea asta după ce-ai plecat. Trebuia să ştiu, îmi zice, privindu-mă drept în ochi.

Negreala de tuş se risipeşte, dând-o la iveală pe cealaltă Anna, de dedesubt.

— Bătălia s-a sfârşit. Am învins. Tu m-ai ajutat să învinge. Acum nu mai sunt alcătuită din două jumătăţi. Ştiu, sigur te gândeşti că e ceva monstruos. Dar mă simt… puternică. Mă simt în siguranţă. Poate că nu mă exprim inteligibil.

De fapt, e chiar destul de uşor de înţeles. Pentru o fată care a fost asasinată aşa, sentimentul de siguranţă e, probabil, prioritatea numărul unu.

— Înţeleg, îi răspund încet. Puterea e cea care te

[50] Personaj din seria de filme horror *Hellraiser,* principalul antagonist, liderul cenobiţilor, creaturi provenite dintr-un spaţiu extradimensional.

susţine. Oarecum, la fel ca mine. Când umblu printr-un loc bântuit cu pumnalul meu în mână, mă simt puternic. Intangibil. E o senzaţie îmbătătoare. Nu ştiu dacă majoritatea oamenilor a simţit-o vreodată. Îmi mut greutatea de pe un picior pe celălalt şi adaug: Şi, într-o zi, te-am cunoscut pe tine şi toate astea s-au dus pe copcă.

Ea izbucneşte în râs.

— Intru, mă dau mare şi tare, iar tu mă foloseşti pe post de minge de handbal, adaug, zâmbind. Asta îl face pe oricare tip să se simtă al naibii de viril.

Zâmbeşte şi ea.

— M-a făcut pe mine să mă simt destul de virilă, zice, dar apoi zâmbetul i se şterge. Nu l-ai adus cu tine azi. Cuţitul. De fiecare dată îl simt când e pe-aproape.

— Nu. Mi l-a luat Will. Dar îl recuperez eu. A fost al tatălui meu. Nu renunţ la el.

Deodată, mă cuprinde mirarea.

— Dar cum îl simţi? Ce simţi legat de el?

— Când te-am văzut pentru prima dată, n-am ştiut ce e. Aveam ceva în urechi, ceva în stomac, doar ca un zumzet pe sub muzică. E puternic. Şi chiar dacă ştiam că e menit să mă nimicească, mă atrăgea oarecum. Apoi, când m-a tăiat prietenul tău…

— Nu e prietenul meu, mârâi printre dinţi. Nu tocmai.

— M-am simţit ca şi cum m-aş scurge în el. Pornind cine ştie unde ne trimite el. Dar nu era în mâna potrivită. Pumnalul are o voinţă a lui, proprie. Şi voia să fie în mâna ta.

— Aşadar, n-ar fi putut să te nimicească, zic, uşurat, fiindcă nu vreau ca Will să fie capabil să se folosească de cuţitul meu.

Nu mă interesează că sună copilăresc. E cuţitul *meu,* şi gata.

Anna întoarce capul, stând să se gândească.

— Ba nu, m-ar fi nimicit, îmi zice, pe un ton grav. Fiindcă nu e legat numai de tine. E legat şi de altceva. De ceva tenebros. În timp ce sângeram, simţeam un miros. Îmi amintea un pic de pipa lui Elias.

Nu ştiu de unde provine puterea pumnalului meu, iar Gideon nu mi-a spus-o niciodată, în eventualitatea că ar şti. Dar dacă puterea asta provine din ceva tenebros, atunci aşa să fie. Eu o întrebuinţez în scopul binelui. Cât despre mirosul pipei lui Elias…

— Probabil că asta a fost doar ceva care te-a înfricoşat, după ce ai văzut cum ai fost asasinată, îi zic cu blândeţe. Ştii, aşa cum visezi zombi după ce vezi *Tărâmul morţii*[51].

— *Tărâmul morţii*? Asta visezi tu? se miră ea. Băiatul care-şi duce existenţa nimicind fantome?

— Nu. Eu visez pinguini care construiesc poduri. Nu mă-ntreba de ce.

Zâmbeşte şi-şi îndeasă părul după urechi. Când o văd, simt o strânsoare undeva, în adâncul pieptului. Ce fac? De ce-am venit aici? Abia dacă mai pot să-mi amintesc.

Undeva, prin casă, se trânteşte o uşă. Anna tresare ca arsă. Nu cred c-am mai văzut-o vreodată tresărind aşa. Părul i se ridică şi începe să se zvârcolească. E ca o pisică atunci când îşi arcuieşte spinarea şi-şi umflă coada.

— Ce-a fost asta? o întreb.

Clatină din cap. Nu-mi dau seama dacă e stânjenită sau înfricoşată. Par să fie valabile ambele variante.

— Îţi aminteşti ce ţi-am arătat în pivniţă? mă întreabă.

— Turnul de cadavre? Nu, mi-a fugit din minte. Îţi baţi joc de mine?

Izbucneşte într-un râs nervos, cu o mică sclipire de veselie prefăcută în ochi.

— Ele sunt încă aici, îmi mărturiseşte în şoaptă.

Stomacul meu profită de ocazie ca să se contracte, iar picioarele se mişcă sub mine fără permisiune. Imaginea tuturor acelor cadavre îmi e încă proaspătă în minte. Ba chiar am impresia că simt mirosul de apă verzuie şi de putreziciune. Ideea că ele bântuie acum prin casă de capul lor – ceea ce îmi dă ea de înţeles – nu mă bucură.

— Cred că ele mă bântuie acum pe mine, zice ea încet.

[51] Celebru film horror *(Land of the Dead)* realizat în 2005 de George A. Romero, din seria filmelor cu zombi inaugurată în anul 1968 cu *Noaptea morţilor-vii (Night of the Living Dead).*

De-asta m-am dus afară. Ele nu mă înfricoşează, se grăbeşte să adauge. Dar nu suport să le văd. Se opreşte din vorbit şi-şi încrucişează braţele peste stomac, oarecum îmbrăţişându-se singură. Ştiu ce gândeşti, îmi zice.

Pe bune? Fiindcă eu nu ştiu.

— Că ar trebui să mă încui înăuntru, cu ele. Sunt aşa din vina mea, în definitiv.

Tonul ei nu e unul îmbufnat. Nu e unul care să-mi ceară s-o contrazic. Privirea ei, concentrată asupra podelei, e sinceră.

— Mi-aş dori să le pot spune că aş vrea să-mi iau faptele înapoi.

— Ar mai avea importanţă? o întreb încet. Pentru tine ar mai avea importanţă dacă Malvina ţi-ar zice că-i pare rău?

Anna scutură din cap.

— Evident că nu. Vorbesc prostii.

Aruncă o privire spre dreapta, doar pentru o clipă, dar eu ştiu că ea caută scândura desfăcută de sub care i-am scos rochia din podea azi-noapte. Pare aproape înfricoşată de ea. Poate c-ar trebui să-l aduc pe Thomas aici, ca s-o sigileze, sau ceva asemănător.

Mâna îmi zvâcneşte. Îmi adun curajul şi-o las să rătăcească până pe umărul ei.

— Nu vorbeşti prostii. O să găsim noi ceva, Anna. O să-i exorcizăm. Morfran o să ştie cum îi facem să treacă mai departe.

Toată lumea merită un pic de alinare, nu-i aşa? Ea a scăpat acum; ce-a fost, a fost, şi trebuie să-şi găsească un soi de tihnă, însă chiar şi-acum, tenebroasele şi tulburătoarele amintiri despre ceea ce a făcut îi gonesc prin spatele pupilelor. Cum ar putea să scape de toate astea?

Dacă i-aş spune să nu se mai tortureze, n-aş face decât să-i înrăutăţesc situaţia. Eu nu-i pot oferi iertarea păcatelor. Dar vreau s-o fac să uite, fie şi numai pentru o vreme. A fost odată o fiinţă inocentă, şi mor la gândul că n-o să mai poată fi niciodată aşa.

— Acum va trebui să-ţi găseşti drumul de întoarcere în

lume, îi zic cu blândeţe.

Anna deschide gura ca să spună ceva, dar n-o să aflu niciodată ce a vrut să spună. Casa se smuceşte, la propriu, ca şi cum ar fi săltată cu cricul. Cu un cric foarte mare. Când se potoleşte, se produce o vibraţie de moment, iar în timpul trepidaţiilor, o siluetă îşi face apariţia în faţa noastră. La început e o umbră, dar se limpezeşte cu încetul, până când e întrupat total, un cadavru palid, alb ca varul, în aerul inert.

— N-am vrut decât să dorm, zice el.

Îmi dă impresia că are gura plină de pietriş, dar la o examinare mai atentă îmi dau seama că, de fapt, i-au căzut toţi dinţii.

— Anna, exclam, prinzând-o de braţ, însă ea nu se lasă trasă înapoi.

Rămâne pe loc, fără să se clintească, în timp ce el îşi desface larg braţele în lateral. Imaginea de Hristos răstignit devine dezagreabilă când sângele începe să i se scurgă prin hainele zdrenţuite, înnegrind peste tot materialul, pe toate membrele. Capul îi cade spre piept, apoi i se smuceşte cu sălbăticie înainte şi-napoi. În cele din urmă, zvâcneşte în poziţia normală şi scoate un urlet.

Zgomotul de ceva sfâşiat pe care-l aud nu e numai de la cămaşa lui. Intestinele i se revarsă afară, ca o funie grotescă, izbind podeaua. Cadavrul se prăbuşeşte în faţă, spre ea, şi reuşesc s-o apuc şi s-o smucesc cu destulă forţă ca s-o aduc la pieptul meu. Când mă postez între ea şi el, un alt cadavru năvăleşte prin perete, împroşcând cu praf şi ţăndări peste tot. Zboară pe deasupra podelei în fragmente împrăştiate, braţe şi picioare zdrenţuite. Capul se holbează la noi în timp ce patinează, dezgolindu-şi dinţii.

N-am chef să văd o limbă înnegrită, pe cale de descompunere, aşa că o cuprind cu braţul pe Anna şi-o trag după mine. Ea geme încetişor, dar se lasă trasă şi năvălim afară pe uşă, la adăpostul luminii zilei. Evident că, atunci când privim înapoi, nu e nimeni acolo. Casa e neschimbată, fără pic de sânge pe podea, fără spărturi în pereţi.

În timp ce priveşte prin uşa din faţă a casei, Anna arată jalnic: vinovată şi terorizată. Nici nu mai stau să mă gândesc, doar o trag mai mult spre mine şi-o ţin strâns. Răsuflarea mea îi ajunge degrabă în păr. Îi tremură mâinile când se apucă de tricoul meu.

— N-ai cum să rămâi aici, îi zic.

— N-am unde să mă duc, replică ea. Nu e chiar atât de rău. Ei nu sunt chiar aşa de puternici. Un spectacol ca ăsta probabil că nu le e la îndemână decât o dată la câteva zile. Poate.

— Nu cred că vorbeşti serios. Dacă devin mai puternici?

— Nu ştiu la ce-am fi putut să ne aşteptăm, zice ea şi se îndepărtează, cât să n-o pot ajunge. Astea toate trebuiau să aibă şi un preţ.

Aş vrea s-o contrazic, însă niciun argument nu pare convingător, chiar şi numai în capul meu. Dar nu se poate să fie aşa mereu. Ar înnebuni-o. Nu mă interesează ce spune ea.

— O să mă duc la Thomas şi la Morfran, o anunţ. Ei o să ştie ce e de făcut. Uită-te la mine, îi zic, ridicându-i bărbia. N-o să permit să rămână aşa. Îţi promit.

Dacă s-ar fi sinchisit îndeajuns cât să facă un gest, atunci acela ar fi fost o ridicare din umeri. Pentru ea, asta e pedeapsa cuvenită. Dar întâmplarea a zguduit-o cu adevărat şi nu mă contrazice. În clipa în care dau să pornesc spre maşină, ezit.

— O să fii bine?

Anna îmi adresează un zâmbet strâmb.

— Sunt moartă. Ce-aş putea să păţesc?

Şi totuşi, am senzaţia că, în timpul cât sunt eu plecat, ea o să stea cel mai mult în afara casei. Pornesc pe alee.

— Cas?

— Da?

— Mă bucur că te-ai întors. Nu eram sigură c-o să mai vii.

Încuviinţez din cap şi-mi vâr mâinile în buzunare.

— Nu plec nicăieri, îi zic.

După ce mă urc în maşină, dau drumul radioului, să

zbiere. E ceva care-ţi face bine când ţi s-a aplecat de tăceri sinistre. Mi se întâmplă des. Tocmai sunt pe cale să-mi intru pe făgaş cu ceva Rolling Stones, când o ştire de ultimă oră întrerupe melodia din „Paint It, Black”[52].

— „Cadavrul a fost descoperit în spatele porţilor Cimitirului Park View şi e posibil să fie vorba despre victima unui ritual satanic. Poliţia nu este încă în măsură să ofere comentarii referitoare la identitatea victimei; cu toate acestea, reporterii de la Channel 6 au aflat că asasinatul a fost comis cu o brutalitate ieşită din comun. Victima, un bărbat mergând pe cincizeci de ani, pare să fi fost dezmembrată.”

[52] Celebru hit al formaţiei Rolling Stones, apărut pe data de 13 mai 1966.

Optsprezece

Imaginile din faţa ochilor mei ar putea fi la fel de bine un reportaj de la ştiri, derulat fără sonor. Luminile tuturor maşinilor de patrulare urlă în fulgere roşii şi albe, dar nu se aude nicio sirenă. Poliţiştii umblă peste tot în vestoane maro-gălbui cu bărbiile lăsate în jos şi feţele întunecate. Se străduiesc să pară calmi, de parcă asta li s-ar întâmpla în fiecare zi, însă unii arată de parcă ar prefera să fie pe undeva, prin boschete, şi să-şi verse gogoşile din stomacuri. Câţiva îşi folosesc trupurile ca să blocheze vederea băgăreţelor lentile ale camerelor. Iar undeva, în mijlocul tuturor acestora, e un trup omenesc, sfârtecat în bucăţi.

Mi-ar fi plăcut să pot ajunge mai aproape, să fi păstrat un permis de liberă-trecere pentru presă în torpedou sau să fi avut banii necesari pentru a ţine câţiva poliţişti la dispoziţia mea. Aşa, mă învârtesc pe la periferia gloatei din presă, în spatele panglicii galbene.

Nu vreau să cred că a fost Anna. Asta ar însemna că moartea bărbatului îmi apasă pe conştiinţă. Nu vreau s-o cred, deoarece asta ar însemna că ea e incurabilă, că nu există mântuire.

Sub privirile mulţimii, poliţiştii ies din cimitir cu o targă pe rotile. Pe ea e un sac negru care, în mod normal, ar fi trebuit să aibă forma unui trup, dar aşa, arată de parcă ar fi umplut cu echipament pentru hochei. Presupun că l-au reconstituit cât de bine au putut. Atunci când ajung cu targa la bordură, rămăşiţele se mişcă şi, prin sac, putem vedea cum unul dintre membre cade, evident neprins de restul corpului. Gloata scoate un sunet înfundat de tulburare dezgustată. Îmi croiesc drum cu coatele până la maşina mea.

Intru pe aleea din faţa casei ei şi opresc maşina. Se miră când mă vede. Eram plecat de mai puţin de o oră. În timp ce tălpile mele fac să scrâşnească pietrişul, nu ştiu dacă de la sol vine zgomotul, sau de la dinţii mei. Expresia Annei se schimbă, de la surprinderea încântată la îngrijorare.

— Cas? Ce s-a întâmplat?

— Tu să-mi spui, zic, mirat eu însumi de cât sunt de iritat. Unde ai fost azi-noapte?

— Ce tot spui?

Ar face bine să mă convingă. Ar face bine să fie foarte convingătoare.

— Tu spune-mi doar unde-ai fost. Ce-ai făcut?

— Nimic, îmi răspunde ea. Am stat pe lângă casă. Mi-am încercat forţa. Am…

Se opreşte.

— Ai, ce, Anna? insist eu.

Trăsăturile îi devin aspre.

— Am stat ascunsă în camera mea pentru o vreme. După ce mi-am dat seama că spiritele sunt încă aici.

Privirea ei e plină de reproş. E privirea aia, de *na, eşti mulţumit?*

— Eşti sigură că n-ai plecat nicăieri? Că n-ai încercat să explorezi din nou Thunder Bay, poate să te duci prin parc şi, nu ştiu, să dezmembrezi vreun biet amator de jogging?

Înfăţişarea ei lezată face ca furia să mi se scurgă prin încălţări. Deschid gura, vrând să mă scot din încurcătura asta, dar cum să-i explic de ce sunt atât de furios? Cum să-i explic că ar trebui să-mi ofere un alibi mai solid?

— Nu-mi vine să cred că mă acuzi.

— Nu-mi vine să cred că nu-ţi vine să crezi, ripostez, deşi nu ştiu de ce nu mă pot împiedica să fiu atât de agresiv. Haide, Anna. Nu în fiecare zi se întâmplă să fie măcelăriţi oamenii în oraşul ăsta. Şi exact în noaptea de după ce am eliberat cea mai puternică fantomă asasină din emisfera vestică, apare cineva cu braţele şi picioarele lipsă? A naibii coincidenţă, nu crezi?

— Dar *e* o coincidenţă, insistă ea, şi văd că mâinile ei delicate s-au strâns acum în pumni.

— Nu-ţi aminteşti ce s-a întâmplat până de curând? o întreb, gesticulând violent spre casă. Sfârtecarea părţilor din corp e, cum să zic, un M.O.[53] Pentru tine.

— Ce e ăla „M.O.”? se miră ea.

Clatin din cap.

— Nu înţelegi ce-nseamnă asta? Nu înţelegi ce-aş fi obligat să fac dacă vei continua să omori?

Văzând că ea nu răspunde, limba mea înnebunită toacă mai departe.

— Înseamnă că ajung să am o puternică senzaţie de genul Old Yeller[54], adaug răstit.

Şi, încă din clipa în care-mi rostesc replica, ştiu că n-ar fi trebuit. A fost o prostie şi o răutate, şi ea a prins aluzia. *Old Yeller* a fost făcut cam prin 1955[55]. Probabil că ea l-a văzut când a apărut în cinematografe. Privirea pe care mi-o adresează e rănită şi ofensată. Nu ştiu dac-a existat vreodată o privire care să mă facă să mă simt mai rău decât acum. Şi totuşi, nu prea pot să-mi formulez cuvinte de scuză. Ideea că ea, probabil, a rămas o asasină îmi zăboveşte în minte.

— N-am făcut-o eu. Cum poţi să crezi una ca asta? Nu suport să mă gândesc nici la ceea ce am făcut deja!

Niciunul dintre noi nu mai spune nimic. Nici măcar nu ne mişcăm. Anna e supărată şi se străduieşte din greu să nu plângă. Când ne privim unul pe celălalt, ceva din interiorul meu încearcă să-şi găsească locul. Simt, în

[53] Abreviere uzuală pentru *modus operandi,* sau *mod de operare*, termen folosit în criminologie, descriind obiceiurile tipice ale unui făptaş.

[54] Film produs de compania Disney, în regia lui Robert Stevenson. Este vorba despre un băiat care adoptă un câine vagabond, dându-i numele de Old Yeller. Între ei se leagă o strânsă prietenie, şi la un moment dat câinele îi salvează viaţa băiatului, alungând o ursoaică furioasă care-l atacase. Ulterior, îl salvează şi pe fratele lui mai mare, atacat de un mistreţ. Într-o seară, un lup turbat atacă ferma familiei. Old Yeller reuşeşte să-l alunge, dar este muşcat în timpul luptei şi se molipseşte de turbare. Băiatul care-l adoptase, Arliss, se vede atunci nevoit să-l împuşte.

[55] De fapt, filmul a apărut în 1957, iar romanul lui Fred Gipson, care a stat la baza scenariului, a fost publicat în 1956.

mintea mea şi în pieptul meu, ceva ca o piesă de puzzle despre care ştii că trebuie să se potrivească undeva, aşa că tot încerci s-o forţezi din toate unghiurile posibile. Şi deodată, cât ai pocni din degete, se potriveşte. Atât de bine şi de desăvârşit, încât nu-ţi poţi închipui cum a fost fără ca ea să stea acolo, cu doar câteva secunde mai devreme.

— Îmi pare rău, mă aud şoptind. Doar că… nu ştiu ce se-ntâmplă.

Privirea Annei se îndulceşte, iar lacrimile îndărătnice încep să se retragă. După felul în care stă, după cum răsuflă, îmi dau seama că vrea să mă apropii. Ceva nou umple aerul dintre noi şi niciunul dintre noi nu vrea să-l inhaleze. Nu pot să cred că se-ntâmplă aşa ceva. N-am fost niciodată genul.

— Tu m-ai salvat, ştii? rosteşte în cele din urmă Anna. M-ai eliberat. Dar numai pentru că sunt liberă, nu înseamnă… că pot avea lucrurile care…

Se întrerupe. Ar vrea să spună mai multe. Ştiu că ar vrea. Dar, exact aşa cum ştiu că ar vrea, ştiu şi că n-o să le spună.

O simt cum încearcă să se convingă singură că nu trebuie să se apropie. Calmul se aşterne asupra ei ca o pătură. Îi acoperă melancolia şi tăcerile şi dorinţele de altceva, diferit. O mie de argumente mi se îngrămădesc în gât, dar îmi încleştez dinţii, oprindu-le acolo. Nu suntem copii, niciunul dintre noi. Nu credem în basme. Şi, chiar dacă am crede, cine am fi? În niciun caz Făt-Frumos şi Frumoasa Adormită. Eu le retez capetele victimelor mele, iar Anna trage de piele până se rupe, frânge oasele ca pe crengile verzi, în bucăţele tot mai mici. Probabil că am fi dragonul afurisit şi zâna cea rea. Ştiu asta. Dar tot trebuie să-i spun.

— Nu e corect.

Buzele Annei se arcuiesc într-un zâmbet. Ar fi trebuit să fie unul amar – ar fi trebuit să fie un rânjet – dar nu e.

— Ştii ce eşti tu, nu-i aşa? mă întreabă. Tu eşti mântuirea mea. Calea mea spre ispăşire. Ca să plătesc

pentru tot ce-am făcut.

Când îmi dau seama ce vrea, mă simt de parcă m-ar fi lovit cineva cu piciorul în piept. Nu mă miră că n-o trage aţa spre ieşiri în oraş şi plimbări în vârfurile picioarelor printre lalele, dar nu mi-am imaginat în ruptul capului că, după toate cele întâmplate, ea ar vrea să fie expediată de pe lumea asta.

— Anna, îi zic, nu-mi cere să fac una ca asta.

Nu-mi răspunde.

— Pentru ce-au fost toate astea? Pentru ce m-am luptat? Pentru ce am făcut descântecul? Dacă tu voiai doar să…

— Du-te să-ţi recapeţi cuţitul, mă întrerupe ea, după care se topeşte prin aer chiar sub ochii mei, trecând în lumea cealaltă, în care nu pot s-o urmez.

Nouăsprezece

N-am putut să dorm azi-noapte. Am avut coşmaruri interminabile, cu figuri neguroase planând deasupra patului meu. Mirosul dulceag, persistent, de fum. Mieunatul afurisitului de motan la uşa camerei mele. Ceva trebuie făcut. Nu mi-e frică de întuneric; totdeauna am dormit buştean şi am umblat mai mult decât ar fi fost normal prin locuri întunecoase şi primejdioase. Am văzut majoritatea lucrurilor de care poţi să te temi pe lumea asta şi, sincer să fiu, mai rele decât toate sunt cele care-ţi provoacă frica la lumină. Lucrurile pe care le vezi limpede cu ochii tăi şi pe care nu poţi să le uiţi sunt mai de speriat decât figurile înghesuite, întunecate, lăsate în seama imaginaţiei. Imaginaţia are o memorie slabă: se risipeşte şi se înceţoşează. Ochii îşi amintesc pentru mai mult timp.

În consecinţă, de ce mă înfioară atât un vis? Din cauză că l-am simţit ca şi cum ar fi fost real. Şi se repetă de prea multă vreme. Deschid ochii şi nu văd nimic, dar ştiu, *ştiu,* că dacă m-aş apleca să caut sub pat, vreun braţ în putrefacţie ar ţâşni de acolo şi m-ar trage până în infern.

Am încercat să pun coşmarurile astea pe seama Annei, pe urmă m-am străduit să nu mă gândesc deloc la ea. Să uit cum s-a încheiat ultima noastră discuţie. Să uit că ea m-a însărcinat să-mi recuperez pumnalul şi, după ce reuşesc, s-o nimicesc cu ajutorul lui. Aerul îmi ţâşneşte pe nări într-un pufnet iute, chiar în timp ce gândesc asta. Pentru că, sincer, cum aş putea?

Aşa că nu vreau. Nu vreau să mă gândesc la asta şi am de gând să fac din tărăgănare noul meu sport naţional.

Îmi tot cade capul în toiul orei de Istoria lumii. Spre norocul meu, domnul Banoff nu şi-ar da seama de asta nici într-un milion de ani, fiindcă eu stau în fundul clasei, iar el e la tablă, bolborosind despre războaiele punice. Probabil

că aş fi chiar interesat, dacă măcar aş fi în stare să mă menţin conştient îndeajuns cât să ascult ce zice. Însă tot ce aud este *bla-bla, cade capul, moş Ene pe la gene, trezeşte-te.* Şi de la capăt. Când se sună de ieşire, mă scutur şi clipesc pentru o ultimă oară, apoi mă salt în picioare din banca mea şi pornesc spre vestiar, în direcţia dulapului lui Thomas.

Mă reazem de uşa dulapului alăturat cât timp îşi îndeasă el cărţile înăuntru. Îmi evită privirea. Ceva îl sâcâie. De asemenea, observ că hainele îi sunt mai puţin boţite ca de obicei. Şi par mai curate. Şi asortate. Se dichiseşte pentru Carmel.

— Nu cumva ai gel în păr? îl tachinez eu.

— Cum poţi să fii atât de vesel? replică el. N-ai văzut ştirile?

— Despre ce vorbeşti? întreb, hotărându-mă să fac pe nevinovatul.

Sau pe neştiutorul. Sau pe amândouă.

— Ştirile, şuieră el, apoi coboară tonul. Tipul din parc. Dezmembrat.

Priveşte în jur, însă nimeni nu-i acordă atenţie, ca de obicei.

— Tu crezi că a fost Anna, îi zic.

— Tu nu? aud o voce în ureche.

Mă răsucesc pe călcâie. Carmel e exact lângă umărul meu. Se duce lângă Thomas şi pot să-mi dau seama, după felul în care mă privesc amândoi, că deja au discutat subiectul în amănunţime. Mă simt atacat şi un pic lezat. Ei doi m-au lăsat pe dinafară. Mă simt ca un puşti bosumflat, ceea ce, de asemenea, mă scoate din pepeni.

— Nu poţi să negi că e o coincidenţă extrem de ciudată, continuă Carmel.

— Nu neg asta. Dar chiar e o coincidenţă. N-a fost ea.

— De unde ştii? mă întreabă amândoi odată.

Ce drăguţ!

— Bună, Carmel.

Discuţia se întrerupe abrupt când se apropie Katie, cu un cârd de fete gălăgioase. Pe unele dintre ele nu le

cunosc, însă pe vreo două sau trei le-am văzut pe la orele mele. Una, o brunetă minionă cu părul ondulat şi pistrui, îmi dăruieşte un zâmbet. Toate îl ignoră cu desăvârşire pe Thomas.

— Bună, Katie, îi răspunde Carmel liniştită. Care-i treaba?

— Mai ai de gând să ajuţi la organizarea Balului de Iarnă? Sau ne laşi pe mine, cu Sarah, Nat şi Casey?

— Cum adică, „să ajut”? Sunt preşedinta micului ăstuia comitet! exclamă Carmel, privindu-le pe rând pe fete, perplexă.

— Mda, zice Katie, uitându-se drept spre mine. Asta a fost înainte să devii într-atât de *ocupată.*

Aş prefera să mă pot căra naibii de-aici şi cred că şi Thomas gândeşte la fel. E o discuţie şi mai incomodă decât cea despre Anna. Însă Carmel e o forţă care trebuie luată în considerare.

— Au, Katie, nu cumva încerci să pui la cale o uzurpare?

Katie clipeşte mirată.

— Ce? Ce tot spui? Întrebam doar.

— Ei bine, atunci linişteşte-te. Balul o să fie abia peste trei luni. Ne întrunim duminică, zice Carmel, întorcându-i parţial spatele, într-un gest care, efectiv, pune capăt subiectului.

Katie are un zâmbet stânjenit pe chip. Bolboroseşte ceva şi chiar o complimentează pe Carmel pentru puloverul ei drăguţ, înainte de a-şi lua tălpăşiţa cu coada între picioare.

— Şi aveţi grijă să veniţi fiecare cu câte două idei pentru strângere de fonduri! strigă Carmel în urma lor, după care îşi întoarce privirea spre noi şi ridică din umeri în semn de scuză.

— Uau, răsuflă Thomas. Afurisite mai sunt fetele.

Carmel face ochii mari, apoi zâmbeşte.

— Normal că aşa suntem. Dar nu lăsa asta să te distragă.

Îmi vine şi mie rândul.

— Spune-ne ce se petrece. De unde ştii că pe tipul cu joggingul nu l-a dat gata Anna?

Acum îmi doresc să mai fi rămas Katie prin preajmă.

— Ştiu, îi răspund. Am fost să vorbesc cu ea.

Se schimbă priviri cu subînţeles. Ei mă consideră credul. Poate că aşa şi sunt, din moment ce chiar *este* o coincidenţă extrem de ciudată. Şi totuşi, m-am ocupat de fantome în cea mai mare parte a vieţii mele. Ar trebui să-mi acorde prezumţia de nevinovăţie.

— Dar cum poţi să fii sigur? insistă Thomas. Şi ne putem permite, măcar, să riscăm? Ştiu, ce-a păţit ea a fost cumplit, dar şi ea a făcut tot felul de porcării cumplite şi poate c-ar trebui, pur şi simplu, s-o trimitem… oriunde le-oi trimite tu. Poate c-ar fi mai bine pentru toată lumea.

Sunt oarecum impresionat de faptul că Thomas vorbeşte aşa, chiar dacă nu sunt de aceeaşi părere cu el. Însă genul ăsta de discuţii îl face să se simtă incomod. Îşi tot mută greutatea de pe un picior pe celălalt şi-şi împinge ochelarii cu ramă neagră în sus pe nas.

— Nu, răspund pe un ton categoric.

— Cas, intervine Carmel, tu n-ai de unde să ştii dacă n-o să mai facă rău cuiva. Ea tot omoară oameni de cincizeci de ani. N-a fost ea de vină. Dar probabil că nici nu-i e chiar atât de uşor să se dezbare dintr-odată.

Vorbesc despre ea de parcă ar fi o lupoaică după ce a dat de gustul sângelui de pasăre.

— Nu, zic încă o dată.

— Cas.

— Nu. Vă ascult raţionamentele şi bănuielile. Însă Anna nu merită să fie moartă. Iar dacă e să-i împlânt cuţitul în burtă… – aproape că-mi vine să vărs când spun asta – … nu ştiu unde ar urma s-o trimit.

— Dacă-ţi obţinem dovezi…

Acum deja intru în defensivă.

— Lăsaţi-o în pace. E numai treaba mea.

— Treaba ta? se răsteşte Carmel. N-a fost numai treaba ta când ai avut nevoie de ajutorul nostru. Nu numai tu te-ai pus în primejdie în noaptea aia, în casa aia. N-ai niciun drept să ne ţii la distanţă acum.

— Ştiu, îi răspund şi oftez.

Nu-mi dau seama cum aş putea să le explic. Mi-aş fi dorit ca ei să-mi fi fost mai apropiaţi, să-mi fi fost prieteni de mai multă vreme, astfel încât să poată şti ce încerc să spun, fără să mai am nevoie să spun. Sau îmi doresc ca Thomas să fi fost şi mai priceput la cititul gândurilor. Dar poate că e, pentru că-l văd punându-şi mâna pe braţul lui Carmel şi şoptindu-i că ar trebui să-mi mai acorde ceva timp. Ea îl priveşte de parcă ar crede că a înnebunit, dar face un pas înapoi.

— Aşa eşti tu mereu, cu fantomele tale? mă întreabă el.

Fixez cu privirea dulapul din spatele lui.

— Ce tot vorbeşti acolo?

Ochii ăia atotştiutori ai lui îmi scormonesc prin secrete.

— Nu ştiu, zice, după o secundă de ezitare. Eşti mereu atât de… protector?

În sfârşit, izbutesc să-l privesc în ochi. O mărturisire îmi stă în gât, chiar dacă suntem în mijlocul zecilor de elevi care se reped pe coridoare spre sălile unde au ora a treia. Aud frânturi din conversaţiile lor în timp ce trec. Sună cât se poate de normal, şi-mi trece prin minte că eu n-am participat niciodată la o astfel de conversaţie, în care te plângi de profesori şi te întrebi ce-o să faci vineri seara. Cine a avut timp pentru aşa ceva? Mi-ar plăcea să vorbesc cu Thomas şi cu Carmel despre asta. Mi-ar plăcea să punem la cale o petrecere, sau să ne hotărâm ce DVD să închiriem şi în a cui locuinţă să-l vedem.

— Poate mai târziu o să ne spui, îmi zice Thomas şi-mi dau seama după vocea lui.

Ştie. Mă bucur.

— Deocamdată, ar fi cazul să ne concentrăm numai pe recuperarea pumnalului tău, sugerează el, iar eu încuviinţez din cap, cu un gest lipsit de fermitate.

Cum sunau vorbele tatei? Scapi de dracu’ şi dai de tată-său. Îi plăcea să glumească pe seama faptului că duce o viaţă plină de capcane.

— L-a văzut cineva pe Will? întreb.

— Am încercat să-l sun de vreo câteva ori, dar nu vrea să răspundă, mă informează Carmel.

— Sunt nevoit să intru în el, rostesc cu regret. Will îmi place şi ştiu cât trebuie să fie de supărat. Dar nu se poate să rămână la el cuţitul tatei. Nici gând.

Sună de intrare pentru ora a treia. Coridoarele s-au golit fără ca noi să observăm şi dintr-odată vocile ne sună prea tare. Nu se poate să rămânem aici grămadă, fiindcă, mai devreme sau mai târziu, vreun supraveghetor excesiv de zelos al coridoarelor tot ne-ar pune pe goană. Însă eu şi Thomas nu avem la îndemână decât sala de studiu, iar eu n-am chef să merg acolo.

— Vrei să chiulim? mă întreabă, citindu-mi gândurile… sau poate e doar un adolescent normal, cu idei bune.

— Categoric. Tu ce zici, Carmel?

Ea ridică din umeri şi-şi strânge mai mult în jurul umerilor cardiganul crem.

— Eu am algebra, dar, în definitiv, cine are nevoie de aşa ceva? Pe lângă asta, încă n-am lipsit nici măcar de la o oră.

— Super. Hai să mâncăm ceva.

— La Sushi Bowl? propune Thomas.

— La pizza, răspundem în cor eu şi Carmel, iar el zâmbeşte cu gura până la urechi.

În timp ce înaintăm pe coridor, mă simt uşurat. Peste mai puţin de un minut, vom fi afară din şcoală, în aerul friguros de noiembrie, şi oricine ar încerca să ne oprească s-ar alege cu degetul mijlociu.

Dar deodată cineva mă bate pe umăr.

— Hei.

Când mă întorc, tot ce văd e un pumn îndreptându-se spre faţa mea; asta, până când simt multicolora usturătură surdă de care ai parte când te pocneşte cineva drept în nas. Mă îndoi de mijloc şi închid ochii. Pe buze simt o umezeală caldă, lipicioasă. Nasul îmi sângerează.

— Will, ce faci? o aud pe Carmel strigând, după care intră în scenă şi Thomas, iar Chase începe să mormăie.

Urmează zgomote de încăierare.

— Nu-i lua apărarea, zice Will. N-ai văzut ştirile? Din cauza lui a fost omorât cineva!

Deschid ochii. Will mă priveşte fioros peste umărul lui Thomas. Chase e pregătit să sară pe mine, tot numai păr blond ţepos şi tricou cu muşchi, plin de nerăbdare să-i ardă un brânci lui Thomas de îndată ce şeful lui desemnat îi va da undă verde.

— N-a fost ea, îi zic, trăgându-mi sângele pe nas până în fundul gâtului.

E sărat şi are gust de monede vechi. Când îmi şterg nasul cu dosul palmei, îl vopsesc în roşu aprins.

— N-a fost ea, mă îngână Will, pufnind în derâdere. N-ai auzit ce-au zis martorii? Au zis c-au auzit vaiete şi mârâieli, dar dintr-un gâtlej omenesc. Au mai zis că au auzit vorbind o voce care nu suna absolut deloc omeneşte. Au zis că au găsit cadavrul în şase bucăţi. Îţi sună a cineva cunoscut?

— Îmi sună a o grămadă de cineva, îi răspund printre dinţi. Sună a oricare psihopat de doi bani.

Numai că nu e aşa. Iar vocea care vorbea în engleză fără să sune a voce omenească îmi face părul să se zbârlească la ceafă.

— Cât eşti de orb, exclamă el. E vina ta. De când ai venit aici, întâi Mike, iar acum amărâtul ăsta din parc. Se opreşte din vorbit, se caută prin geacă şi scoate la iveală cuţitul meu. Arată cu el spre mine, ca o acuzaţie: Îndeplineşte-ţi misiunea!

Ce, e idiot? Probabil că n-are toate ţiglele pe casă dacă scoate aşa cuţitul în mijlocul şcolii. Riscă să i-l confişte şi să fie pedepsit cu şedinţe săptămânale de consiliere psihologică sau exmatriculat, iar eu, să fiu nevoit să pătrund prin efracţie cine ştie unde ca să mi-l recuperez.

— Dă-mi-l, îi zic.

Vocea îmi sună ciudat: sângerarea nasului mi s-a oprit, dar simt cheagul de acolo. Dac-aş respira pe nas, ca să vorbesc normal, l-aş înghiţi şi hemoragia ar lua-o de la capăt.

— Pentru ce? întreabă Will. Tu nu-l foloseşti. Aşa că poate o să-l folosesc eu. Întinde cuţitul spre Thomas. Ce crezi că s-ar întâmpla dacă aş tăia pe cineva viu? Oare l-ar trimite în acelaşi loc în care-i trimite pe-ăia morţi?

— Tu să nu te apropii de el, îi şuieră Carmel, strecurându-se între Thomas şi cuţit.

— Carmel! strigă Thomas, trăgând-o cu un pas înapoi.

— Acum îi eşti credincioasă lui, hm? întreabă Will, răsfrângându-şi buza superioară ca şi cum în viaţa lui n-ar fi văzut ceva mai dezgustător. Pe când lui Mike nu i-ai fost credincioasă niciodată.

Nu-mi place cum decurge treaba. Adevărul e că nu ştiu ce s-ar întâmpla dacă pumnalul ar fi folosit împotriva unei persoane vii. După ştiinţa mea, n-a fost folosit niciodată. Nu vreau să mă gândesc ce rană ar putea să provoace, una care ar putea să-i întindă lui Thomas pielea peste faţă şi să lase o gaură neagră în loc. Trebuie să fac ceva, iar câteodată asta înseamnă să fiu un nemernic.

— Mike a fost o jigodie, exclam cu voce tare, iar Will încremeneşte din cauza şocului, adică exact ceea ce avusesem în intenţie. El nu merita să-i fie cineva credincios. Nici Carmel, nici tu.

Întreaga lui atenţie e îndreptată acum asupra mea. Lama sclipeşte viu în luminile fluorescente ale şcolii. Nu vreau nici eu să-mi stea pielea întinsă peste faţă, dar sunt curios. Mă întreb dacă legătura dintre mine şi cuţit, dreptul meu de sânge de a-l mânui, m-ar proteja cumva. Cântăresc posibilităţile în minte. Să mă reped la el? Să i-l smulg cu forţa?

Numai că, în loc să arate scos din sărite, Will rânjeşte.

— O s-o omor, să ştii, îmi zice. Pe micuţa şi draga ta Anna.

Micuţa şi draga mea Anna. Oare sunt chiar atât de transparent? Să fi fost ceva evident, tot timpul, pentru toată lumea, cu excepţia mea?

— Acum nu mai e slabă, idiotule, mă stropşesc la el. N-o să ajungi nici la doi metri de ea, cu cuţit magic sau fără.

— Mai vedem noi, îmi răspunde, şi-mi cade inima în stomac când văd cum pumnalul meu, pumnalul tatălui meu, dispare la loc în întunericul gecii lui.

Mai mult decât orice, îmi vine să mă arunc pe el, dar nu pot să risc să fie cineva rănit. Ca şi cum ar vrea să-mi

spună acelaşi lucru, Thomas şi Carmel vin de-o parte şi de cealaltă a mea, pregătiţi să mă reţină.

— Nu aici, îmi zice Thomas. O să-l luăm înapoi, nu-ţi face griji. Găsim noi cum.

— Am face bine să ne mişcăm repede, îi răspund, fiindcă nu ştiu dacă am spus adevărul acum câteva clipe.

Annei i-a intrat în cap că trebuie să piară. E posibil ca ea chiar să-l lase pe Will să intre pe uşa ei din faţă, doar ca să mă scutească de durerea de a o nimici cu mâna mea.

Ne hotărâm să sărim peste pizza. De fapt, ne hotărâm să sărim peste tot restul zilei de şcoală şi, în schimb, să mergem la mine acasă. I-am transformat pe Thomas şi pe Carmel într-o pereche de-a dreptul minunată de delincvenţi. Eu merg cu Thomas în Tempoul lui, iar Carmel ne urmează cu maşina ei.

— Aşa, începe el, dar se opreşte, muşcându-şi buza.

Aştept continuarea, însă el începe să-şi facă de lucru cu mânecile hanoracului său gri, care sunt un pic cam prea lungi şi încep să se roadă la manşete.

— Ştii despre Anna, zic eu, ca să-i uşurez situaţia. Ştii ce simt eu pentru ea.

Thomas face semn din cap că da.

Îmi trec degetele prin păr, dar îmi cade la loc peste ochi.

— E din cauză că nu mă pot opri să mă gândesc la ea? îl întreb. Sau tu chiar poţi să auzi ce se petrece în capul meu?

Thomas îşi ţuguie buzele.

— Niciuna, nici alta. Am tot încercat să mă ţin departe de capul tău, de când mi-ai cerut-o. Pentru că suntem…

Se întrerupe iar, arătând oarecum ca un mieluşel, tot rozându-şi buzele şi privind pe sub gene.

— Pentru că suntem prieteni, zic, trăgându-i un pumn în braţ. Poţi s-o spui, omule. Suntem prieteni. Tu îmi eşti, probabil, cel mai bun prieten. Tu şi Carmel.

— Mda, confirmă Thomas.

Probabil că amândoi avem aceeaşi expresie: uşor stânjenită, dar bucuroasă. Îşi drege glasul.

— Aşa, în fine. Ştiu despre tine şi Anna datorită energiei. Datorită aurei.

— Aurei?

— Nu e doar o chestie mistică. Probabil că majoritatea oamenilor ar avea capacitatea s-o distingă. Numai că eu pot s-o văd mai limpede. La început, am crezut că era numai felul tău de a te manifesta cu toate fantomele. Aveai soiul ăla de strălucire entuziastă ori de câte ori vorbeai despre ea, sau mai ales când erai în apropierea casei. Acum, însă, o ai tot timpul.

Zâmbesc, fără să spun nimic. Ea e cu mine tot timpul. Mă simt caraghios acum pentru faptul că n-am înţeles mai devreme. Dar, staţi un pic, măcar avem acum povestea asta ciudată de relatat, dragoste şi moarte şi sânge şi probleme cu tăticii. Şi, mama mă-sii, cred că sunt visul erotic al oricărui psihiatru.

Thomas opreşte maşina pe aleea din faţa casei mele. Carmel, ajunsă cu doar câteva secunde după noi, ne prinde din urmă la intrare.

— Azvârliţi-vă lucrurile pe unde vreţi, îi îndemn când intrăm.

Ne lepădăm gecile şi ne aruncăm genţile pe canapea. Răpăitul ritmic al picioruşelor negre anunţă sosirea lui Tybalt, care se grăbeşte să se caţere pe piciorul lui Carmel, ca să-l ţină în poală şi să-l mângâie. Thomas îl priveşte chiorâş, însă Carmel îl culege imediat în braţe pe micul ei curtezan patruped.

Îi conduc în bucătărie şi-i instalez la masa noastră rotundă din lemn de stejar. Îmi vâr capul în frigider.

— Avem câteva cutii de pizza congelată, sau dincoace, o grămadă de şuncă presată şi caşcaval. Aş putea să fac sandvişuri submarin la cuptor.

— Sandvişuri submarin, mă aprobă Thomas şi Carmel, la unison.

Urmează un scurt moment de zâmbete şi îmbujorări. Mormăi ceva în barbă despre aure care încep să strălucească, iar Thomas înhaţă şervetul pentru vase de lângă chiuvetă şi-l azvârle spre mine. După cam douăzeci

de minute, mestecăm împreună câteva sandvişuri submarin de-a dreptul excelente, iar aburul din al meu pare să îmi înmoaie sângele închegat din nas.

— Asta o să lase vânătaie? mă interesez.

Thomas mă examinează cu atenţie.

— Neee, răspunde. Am impresia că Will nu ştie să lovească nici de doi bani.

— E bine, zic. Mama s-a săturat până peste cap să mă doftoricească. Am impresia c-a făcut mai multe farmece de vindecare de când suntem în expediţia asta decât în ultimele noastre douăsprezece expediţii laolaltă.

— Asta a fost altfel pentru tine, nu-i aşa? mă întreabă Carmel, între două îmbucături de carne de pui şi brânză Monterey Jack. Anna chiar te-a făcut paf.

Dau aprobator din cap.

— Anna şi tu şi Thomas. N-am mai înfruntat niciodată aşa ceva ca ea. Şi niciodată n-am fost nevoit să le cer unor oameni normali să vină cu mine ca să ne ocupăm de o fantomă.

— Eu cred că e un semn, zice Thomas, cu gura plină. Cred că înseamnă că ar trebui să rămâi aici. Să le mai dai fantomelor o mică pauză.

Inspir adânc. Asta e, probabil, singura dată din viaţa mea când aş putea să fiu tentat de aşa ceva. Mi-aduc aminte, când eram mai mic, înainte ca tata să fie omorât, cum mă gândeam că ar fi frumos dacă ar mai renunţa pentru o vreme. Că ar fi frumos să rămânem într-un loc unde să-mi fac ceva prieteni şi să-l am doar pentru mine sâmbăta după-amiaza, să jucăm baseball, nu să stea la telefon cu cine ştie ce ocultist sau să-şi îngroape nasul în cine ştie ce carte veche mucegăită. Însă toţi copiii au astfel de sentimente privitoare la taţii lor şi la meseriile acestora, nu numai cei ai căror părinţi sunt vânători de fantome.

Acum, am din nou sentimentul ăla. Ar fi frumos să rămân în casa asta. E confortabilă şi are o bucătărie drăguţă. Şi ar fi super să-mi pot petrece timpul cu Carmel şi Thomas şi cu Anna. Am putea termina liceul împreună, poate chiar să mergem la facultăţi situate aproape între ele. Ar fi ceva

aproape normal. Numai eu, prietenii mei cei mai buni şi iubita mea moartă.

Ideea mi se pare atât de caraghioasă, încât chiar pufnesc.

— Ce e? se interesează Thomas.

— Nu mai e nimeni care să facă tot ceea ce fac eu, îi răspund. Chiar dacă Anna nu mai omoară, alte fantome continuă s-o facă. Trebuie să-mi recapăt cuţitul. Şi, până la urmă, va trebui să mă întorc la muncă.

Thomas face o mutră abătută. Carmel îşi drege glasul.

— Şi cum facem ca să recuperăm cuţitul? întreabă ea.

— E evident că n-are chef să ţi-l dea pur şi simplu, comentează Thomas, morocănos.

— Ştii ce, părinţii mei sunt prieteni cu părinţii lui, propune Carmel. Aş putea să-i rog să apeleze la ei, ştii, să le spună că Will a furat o importantă moştenire de familie. Nici n-ar fi o minciună.

— N-aş vrea să răspund la chiar atâtea întrebări despre cum se face că importanta mea moştenire de familie e un cuţit cu aspect letal, îi zic. Pe lângă asta, nu cred că părinţii ar reprezenta o presiune suficientă în vremurile noastre. Va trebui să-l furăm.

— Să pătrundem în casa lui şi să-l furăm? se miră Thomas. Te-ai ţicnit.

— Nu tocmai, îmi ia apărarea Carmel, ridicând din umeri. Am o cheie de la casa lui. Ai mei sunt prieteni cu ai lui, ai uitat? Avem fiecare chei de la casele celorlalţi, pentru cazul în care ar rămâne cineva pe dinafară sau s-ar pierde vreo cheie, sau ca să vadă de casă cât timp ceilalţi sunt plecaţi din oraş.

— Ce ciudat, remarc, iar ea zâmbeşte cu superioritate.

— Părinţii mei au cheile de la jumătate din casele din cartier. Toată lumea moare să facă schimb de chei cu noi. Însă familia lui Will e singura care are o dublură de la a noastră. Carmel ridică iar din umeri. Uneori, rentează să ai pe cap un întreg oraş. Dar, în cea mai mare parte a timpului, e doar sâcâitor.

Evident că eu şi Thomas n-avem habar la ce se referă.

Noi am crescut cu părinţi bizari, vrăjitori. Oamenii n-ar face schimb de chei cu noi nici într-un milion de ani.

— Atunci, când o facem? întreabă Thomas.

— Cât mai curând posibil, îi răspund. Cândva când nu e nimeni acolo. Pe timpul zilei. Devreme, imediat după ce pleacă el la şcoală.

— Dar probabil că-şi ia cuţitul cu el, remarcă Thomas.

Carmel îşi scoate imediat telefonul.

— O să lansez un zvon prin SMS că el umblă cu un cuţit prin şcoală şi cineva ar trebui să-l pârască. O să audă el până dimineaţă şi-o să prefere siguranţa.

— Doar dacă nu s-o hotărî să rămână acasă, intervine Thomas, iar eu îl privesc lung.

— Ai auzit vreodată de Toma Necredinciosul[56]?

— Nu se potriveşte, îmi răspunde, cu un aer superior. Ăla se referă la cineva care e sceptic. Eu nu sunt sceptic. Sunt pesimist.

— Thomas, gungureşte Carmel. Habar n-am avut ce geniu eşti tu.

Degetele îi zboară cu febrilitate pe tastatura telefonului. Deja a trimis două mesaje şi a primit două răspunsuri.

— Hai, terminaţi, le zic. Mergem mâine-dimineaţă. Presupun c-o să lipsim de la prima şi de la a doua oră, probabil.

— Nu-i nimic, zice Carmel. Sunt exact cele două la care am fost azi.

Dimineaţa ne găseşte, pe mine şi pe Thomas, înghesuiţi în Tempoul lui, parcat după colţul străzii pe care se află casa lui Will. Ne-am ascuns capetele sub glugile hanoracelor, iar ochii ne sunt cuprinşi de neastâmpăr. Arătăm exact aşa cum te aştepţi să arate cineva aflat la câteva minute distanţă de comiterea unei infracţiuni importante.

Will locuieşte într-una dintre cele mai bogate şi mai bine întreţinute zone ale oraşului. Normal. Părinţii lui sunt prieteni cu ai lui Carmel. Tocmai de-asta am duplicate ale

[56] Thomas, în engleză, e echivalentul prenumelui Toma.

cheilor casei lui atârnându-mi în buzunarul din faţă. Dar, din nefericire, asta înseamnă că e posibil să existe şi grămezi de neveste bârfitoare sau de menajere permanent cu ochii pe ferestre, ca să vadă ce punem la cale.

— E momentul? mă întreabă Thomas. Cât e ceasul?

— Nu e momentul, îi răspund, străduindu-mă să-mi păstrez calmul, ca şi cum aş fi făcut aşa ceva de un milion de ori – ceea ce nu e adevărat. Carmel n-a sunat încă, adaug.

Se potoleşte pentru moment şi trage aer adânc în piept. După care se crispează şi se ascunde pe sub volan.

— Mi s-a părut că văd un grădinar, şuieră el.

Îl trag de glugă şi-l ridic la loc.

— Puţin probabil. Grădinile s-au uscat toate până acum. Poate să fi fost cineva care grebla frunzele. Oricum ar fi, doar nu stăm aici echipaţi cu ochelari pentru schi şi mănuşi. Nu facem nimic rău.

— Nu încă.

— Atunci, nu te comporta suspect.

Suntem numai noi doi. Între momentul clocirii planului şi momentul executării lui, am hotărât ca rolul spionului să fie jucat de Carmel. Ea urma să se ducă la şcoală şi să se asigure că Will e acolo. Din spusele ei, părinţii lui Will pleacă la lucru cu mult înainte ca el să plece la şcoală. Am impresia că tatăl lui lucrează pentru un fond de investiţii, sau cam aşa ceva, iar mama lui e contabilă, sau agent de asigurări. Indiferent ce-o fi, e ceva care sună de-a dreptul plicticos.

Carmel s-a împotrivit, declarând că e o discriminare, că ea ar trebui să fie prezentă, pentru eventualitatea în care ceva ar ieşi rău, pentru că ea măcar ar avea o scuză rezonabilă de a fi trecut pe-aici. Thomas nici n-a vrut să audă. Intenţia lui a fost una protectoare, însă când îl văd acum muşcându-şi buza de jos şi sărind ca ars la cea mai insignifiantă mişcare, îmi zic că poate-ar fi fost mai bine să fiu cu Carmel. Când începe să-mi vibreze telefonul, se smuceşte ca o pisică speriată.

— E Carmel, îi spun, pregătindu-mă să răspund.

— Nu e aici, îmi zice ea, într-o şoaptă panicată.

— Ce?

— Niciunul dintre ei nu e. Chase a dispărut şi el.

— Ce? întreb încă o dată, cu toate că am auzit ce-a spus.

Thomas mă trage de mânecă, de parcă ar fi un băieţel nerăbdător din clasele primare.

— Nu s-au dus la şcoală, mă răstesc la el.

Thunder Bay probabil că e blestemat. Nimic nu merge cum trebuie în oraşul ăsta tâmpit. Iar acum am îngrijorarea lui Carmel într-o ureche şi ipotezele lui Thomas în cealaltă, şi sunt de-a dreptul prea multe persoane, naibii, în maşina asta ca să mai pot gândi limpede.

— Ce facem acum? mă întreabă amândoi, în acelaşi timp.

Anna. Ce-o fi cu Anna? Will are pumnalul, iar dacă a aflat de trucul cu mesajele-capcană trimise de Carmel, cine ştie ce s-ar fi putut hotărî să facă. E îndeajuns de inteligent ca să ne întindă o cursă; ştiu că e. Şi, cel puţin în ultimele câteva săptămâni, am fost suficient de fraier ca să cad în aşa ceva. E posibil să râdă de noi chiar în clipa asta, imaginându-şi cum îi scotocim prin cameră, în timp ce el înaintează pe aleea din faţa casei Annei cu cuţitul meu în mână şi cu lacheul lui blond la remorcă.

— Porneşte, mârâi printre dinţi spre Thomas şi-i închid telefonul lui Carmel.

Trebuie să ajungem la Anna, cât mai repede. Cine ştie, ar putea să fie deja prea târziu.

— Încotro? întreabă Thomas, chiar dacă deja a pornit motorul şi trece de colţ, spre faţada casei lui Will.

— Spre Anna.

— Doar nu crezi…, începe Thomas. Poate că doar au vrut să mai stea acasă. Poate că s-or duce la şcoală şi doar au întârziat.

Continuă să vorbească, însă ochii mei remarcă altceva în timp ce trecem pe lângă casa lui Will. E ceva în neregulă cu draperiile de la fereastra unei camere de la etaj. Nu numai că sunt trase, în timp ce la toate celelalte ferestre

sunt deschise. E ceva legat de felul în care sunt trase. Par să fie… în dezordine, cumva. Ca şi cum ar fi fost aruncate laolaltă.

— Stai, îi zic lui Thomas. Opreşte maşina.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Thomas, însă eu îmi păstrez privirea îndreptată spre fereastra de la etaj.

El e înăuntru, ştiu că e, şi dintr-odată mă enervez ca naiba. Gata cu porcăriile astea. Eu o să intru şi-o să-mi iau cuţitul înapoi, iar Will Rosenberg ar face bine să se ferească din calea mea.

Cobor înainte să se oprească maşina. Thomas se zoreşte după mine, bâjbâind cu centura de siguranţă. După zgomot, aproape că se prăbuşeşte pe portiera din dreptul volanului, însă zgomotul familiar al paşilor lui stângaci mă prinde din urmă şi el începe să-mi pună un milion de întrebări.

— Ce facem? Ce-ai de gând să faci?

— Am de gând să-mi iau cuţitul înapoi, îi răspund.

Ne mişcăm fundurile cu viteză pe alee şi urcăm în salturi treptele verandei. Îi dau peste mână lui Thomas când se întinde să bată în uşă şi vâr cheia în încuietoare. Sunt cu capsa pusă şi nu vreau să-i ofer lui Will mai multe avertismente decât e necesar. N-are decât să încerce să-l păstreze. N-are decât, însă Thomas mă apucă de mâini.

— Ce e? îl întreb, răstit.

— Foloseşte-le pe-astea măcar, îmi zice, întinzându-mi o pereche de mănuşi.

Îmi vine să-i zic că nu ne mai jucăm de-a spărgătorii, dar îmi e mai uşor să mi le pun decât să-l contrazic. Îşi pune şi el o pereche, iar eu răsucesc cheia şi deschid uşa.

Singurul lucru bun legat de intrarea în casă e că nevoia de a păstra liniştea îl împiedică pe Thomas să mă mai piseze cu întrebările. Inima îmi bate ca un ciocan în coaste, tăcută, dar insistentă. Muşchii îmi sunt încordaţi şi tremură. Nu seamănă deloc cu vânarea unei fantome. Nu mă simt sigur pe mine şi nici puternic. Mă simt ca un puşti de cinci ani într-un labirint din gard viu, după lăsarea întunericului.

Interiorul casei e drăguţ. Podele din lemn de esenţă tare şi covoare groase. Balustrada scării care duce la etaj arată de parcă ar fi fost tratată cu lac pentru lemn în fiecare zi de când a fost cioplită. Pe pereţi sunt lucrări de artă originale, şi nu dintre cele aparţinând bizarului gen modern: ştiţi care, de genul celor pentru care vreun dobitoc costeliv din New York îl declară geniu pe vreun alt dobitoc costeliv pentru că pictează „pătrate roşii de-a dreptul învăpăiate”. Lucrările astea sunt clasice, peisaje de litoral de inspiraţie franceză şi mici portrete umbrite de femei în rochii delicate din dantelă. Gideon m-a şcolit în materie de evaluarea artei în Londra, la V&A[57].

— Hai să mergem să-mi iau cuţitul şi să plecăm, îi şoptesc lui Thomas.

Pornesc primul pe scară şi când ajung sus cotesc la stânga, spre camera cu draperiile trase. Îmi trece prin minte că e posibil să mă fi înşelat total. E posibil să nu fie nicidecum un dormitor. Poate să fie o cameră pentru depozitare sau pentru joacă, sau oricare alta care ar putea avea draperiile trase. Dar nu mai e timp acum pentru asta. Sunt deja în faţa uşii închise.

Mânerul se răsuceşte uşor când îl încerc şi uşa se deschide parţial. Înăuntru e prea întuneric ca să pot vedea bine, dar reuşesc să disting forma unui pat şi, cred eu, a unui şifonier. Camera e goală. Eu şi Thomas ne strecurăm înăuntru ca doi vechi profesionişti. Până acum, e bine. Îmi fac drum spre mijlocul încăperii. Clipesc, ca să-mi activez vederea nocturnă ameliorată.

— Poate c-ar trebui încercat să aprindem o veioză, ceva, şopteşte Thomas.

— Poate, îi răspund absent.

În realitate, nu prea sunt atent la el. Încep să văd un pic mai bine acum, iar ceea ce văd nu-mi place.

Sertarele şifonierului atârnă deschise. Din ele se revarsă tot felul de veşminte, ca şi cum s-ar fi scotocit printre ele

[57] Abreviere uzuală pentru Victoria and Albert Museum din Londra, cel mai mare muzeu de artă decorativă şi design din lume, găzduind o colecţie permanentă de peste 4,5 milioane de exponate.

în grabă. Până şi poziţia patului e ciudată. E îndreptat în unghi spre perete. A fost mutat.

Rotindu-mă în cerc, văd că uşa dulapului e larg deschisă, iar un poster din apropiere e pe jumătate sfâşiat.

— Cineva a fost deja aici, zice Thomas, renunţând la şoaptă.

Îmi dau seama că am început să transpir şi-mi şterg fruntea cu dosul mâinii înmănuşate. Nu are sens. Cine să fi fost deja aici? Poate că Will o avea şi alţi duşmani. A naibii coincidenţă, dar, dacă stau să mă gândesc, coincidenţele par să fie la ordinea zilei.

Prin întuneric, parcă văd ceva lângă poster, ceva pe perete. Pare să fie un scris de mână. Mă apropii de el şi piciorul mi se izbeşte de ceva de pe podea, cu un bufnet familiar. Ştiu despre ce e vorba chiar înainte să-i spun lui Thomas să aprindă lumina. Când strălucirea inundă încăperea, deja am început să bat în retragere şi vedem amândoi în mijlocul a ce anume ne aflăm.

Amândoi sunt morţi. Chestia lovită de piciorul meu a fost coapsa lui Chase – sau ceea ce a mai rămas din ea –, iar ce crezusem că ar fi un scris pe perete sunt, în realitate, jeturi de sânge lungi şi groase. Sânge închis la culoare, arterial, în arce de cerc succesive. Thomas m-a apucat de tricou din spate şi scoate icnetele alea de panică. Mă desprind cu blândeţe. Îmi simt creierul deconectat şi înviorat. Instinctul de a investiga e mai puternic decât imboldul de a fugi.

Cadavrul lui Will e dincolo de pat. Zace întins pe spate, cu ochii deschişi. Unul dintre ochi e roşu şi la început cred că toate vasele de sânge i s-au spart, însă e roşu numai de la o pată împroşcată de sânge. Camera în jurul lor e devastată. Cearşafurile şi păturile sunt sfâşiate şi zac grămadă lângă braţul lui Will. El e încă în ceea ce presupun că-i serveşte drept pijama, un tricou şi o pereche de pantaloni din flanelă. Chase e îmbrăcat. Gândesc toate amănuntele astea aşa cum le-ar gândi cineva de la CSI, ordonându-le şi consemnându-le, împiedicându-mă să mă gândesc la ceea ce am observat în clipa în care s-a aprins

lumina.

Rănile. Amândoi au răni: clare, roşii, încă sângerând. Mari, zdrenţuite, în formă de semilună, cu muşchi şi oase lipsă. Aş recunoaşte rănile astea oriunde, chiar dacă nu le-am văzut decât în imaginaţia mea. Sunt răni de muşcături.

Ceva i-a devorat.

Exact cum l-a devorat pe tatăl meu.

— Cas! strigă Thomas şi, după cum îi sună vocea, îmi dau seama că mi-a rostit deja numele de câteva ori fără să primească vreun răspuns. Trebuie să plecăm de-aici!

Picioarele mele parcă au prins rădăcini. Am impresia că nu sunt în stare să mă clintesc, însă el mă cuprinde cu braţele în jurul pieptului, ţinându-mi braţele în jos şi trăgându-mă afară. Abia când stinge lumina şi imaginea din cameră se întunecă, mă smucesc din mâinile lui şi o rup la fugă.

Douăzeci

— Ce facem?

Asta e ceea ce mă tot întreabă Thomas. Carmel a sunat de două ori, dar i-am ignorat apelurile. Ce facem? N-am nicio idee. Doar stau, tăcut, pe scaunul din dreapta, în timp ce Thomas conduce, către nicăieri în mod deosebit. Cam aşa probabil că e catatonia. Nu există gânduri panicate care să-mi gonească prin cap. Nu-mi fac planuri, nici evaluări. Nu există decât o uşoară şi ritmică repetiţie. *E aici. E aici.*

Cu o ureche, aud vocea lui Thomas. Vorbeşte la telefon cu cineva, explicându-i ce-am găsit. Probabil că e Carmel. Probabil că ea a renunţat să mă sune pe mine şi a încercat la el, ştiind că va primi răspuns.

— Nu ştiu, zice el. Cred că s-a speriat. Cred că s-a pierdut cu firea.

Muşchii feţei îmi zvâcnesc, de parcă ar vrea să reacţioneze şi să ridice mănuşa, dar e o reacţie lenevoasă, ca atunci când îţi revii după novocaină la dentist. Gândurile îmi picură lent în creier. Will şi Chase sunt morţi. Creatura care mi-a devorat tatăl. Thomas conduce către nicăieri.

Niciunul dintre gânduri nu se intersectează cu oricare altul. Niciunul dintre ele nu are prea multă logică. Dar, cel puţin, nu sunt speriat. Deodată, robinetul începe să picure mai iute şi Thomas mă strigă pe nume şi mă loveşte peste braţ, efectiv dând iar drumul la apă.

— Du-mă la Anna, îi cer şi-l văd că răsuflă uşurat.

Măcar am spus ceva. Măcar am luat un soi de hotărâre, am dat un soi de ordin de executat.

— Mergem să facem ce-am vorbit, îl aud rostind la telefon. Mda. Mergem acum acolo. Vino şi tu. Nu intra dacă vezi că n-am ajuns noi înainte!

A înţeles greşit. Cum aş putea să-i explic? El nu ştie cum a murit tatăl meu. El nu ştie ce înseamnă asta: că, în sfârşit, creatura a dat de mine. A izbutit să mă găsească, tocmai acum, când sunt practic lipsit de apărare. Şi nici măcar nu ştiam că mă caută. Aproape c-aş putea să zâmbesc. Soarta se ţine de farse.

Kilometrii trec ca prin ceaţă. Thomas flecăreşte, tot felul de lucruri încurajatoare. Frânează pe aleea din faţa casei Annei şi coboară. Portiera mea se deschide după câteva secunde şi el mă trage afară de braţ.

— Haide, Cas, mă îndeamnă şi eu îmi ridic spre el o privire solemnă. Eşti gata? mă întreabă. Ce-ai de gând să faci?

Nu ştiu ce să spun. Starea de şoc îşi pierde farmecul. Îmi vreau creierul înapoi. Ce, nu poate să se scuture odată, ca un căţel, şi să se întoarcă la treabă?

Tălpile noastre scrâşnesc pe pietrişul rece. Răsuflarea mea e vizibilă, în norişori strălucitori. Din dreapta mea, norişorii lui Thomas apar mult mai rapid, în mici pufăituri agitate.

— Te simţi bine? se interesează el. Frate, n-am mai văzut în viaţa mea ceva asemănător. Nu-mi vine să cred că ea… Că asta…

Se întrerupe şi se îndoaie de mijloc. Îşi aduce aminte, iar dacă-şi va aduce aminte prea intens, sau prea bine, e posibil să verse. Întind un braţ şi-l echilibrez.

— Poate c-ar trebui s-o aşteptăm pe Carmel, propune el.

Deodată, mă trage înapoi.

Uşa Annei s-a deschis. Ea iese pe verandă, graţioasă, ca o căprioară. Îi privesc rochia primăvăratică. Nu face niciun gest să se înfăşoare, cu toate că vântul probabil aruncă pe ea pături tăioase de gheaţă. Umerii ei dezgoliţi, morţi, nu pot să-l simtă.

— Îl ai? mă întreabă ea. L-ai găsit?

— Ce să ai? şuşoteşte Thomas. Despre ce vorbeşte?

Scutur din cap ca răspuns pentru amândoi şi urc treptele verandei. Trec drept pe lângă ea, intru în casă şi ea mă urmează.

— Cas! exclamă ea. Ce s-a întâmplat?

Degetele ei îmi ating uşor braţul.

— Înapoi, surioară! ţipă Thomas.

Ba chiar o îmbrânceşte şi se strecoară între noi. Face acel mic şi caraghios „semn al crucii” cu degetele, dar nu i-o iau în nume de rău. E speriat. Şi eu sunt.

— Thomas, îi zic. N-a fost ea.

— Ce?

— N-a făcut-o ea.

Îl privesc cu calm, astfel încât să vadă că ghearele şocului îşi slăbesc strânsoarea. Îmi revin în fire.

— Şi lasă chestia aia cu degetele, adaug. Ea nu e vampir, şi chiar să fi fost, nu cred că ar fi avut vreun efect crucea ta din falange.

Thomas îşi lasă braţele să-i cadă pe lângă corp. Uşurarea îi destinde muşchii faciali.

— Sunt morţi, îi zic Annei.

— Cine a murit? Şi de ce nu mă acuzi iar?

Thomas îşi drege glasul.

— Ei bine, el nu, dar te acuz eu. Unde ai fost astă-noapte şi azi-dimineaţă?

— Am fost aici, îi răspunde ea. Tot timpul sunt aici.

De afară, aud un mormăit de cauciucuri. A sosit Carmel.

— Totul a fost bine şi frumos cât timp ai fost *închisă*, ripostează Thomas. Dar poate acum, dacă tot eşti liberă, umbli peste tot. Şi de ce n-ar fi aşa? De ce-ai sta aici, unde ai fost captivă timp de cincizeci de ani?

Priveşte în jur, agitat, chiar dacă în casă e linişte. Nimic nu indică prezenţa unor spirite furioase.

— Eu nici măcar n-aş vrea să fiu *acum* aici, mărturiseşte Thomas.

Zgomotul paşilor duduie pe verandă şi Carmel dă buzna înăuntru, ţinând în mâini, nu altceva, ci o bâtă de baseball metalică.

— Pleacă naibii de lângă ei! urlă ea cât o ţin plămânii.

Îşi avântă bâta într-un arc larg şi-o izbeşte pe Anna peste faţă. Efectul e ca şi cum l-ai pocni pe Terminator cu o ţeavă din plumb. Anna pare doar surprinsă, apoi

oarecum jignită. Am impresia c-o văd pe Carmel înghiţind în sec.

— Totul e în regulă, îi zic şi bâta coboară cu vreo doi centimetri. N-a fost ea.

— De unde ştii? mă ia la rost Carmel.

Ochii îi strălucesc şi bâta îi tremură în mâini. E alimentată de adrenalină şi de frică.

— De unde să ştie ce? intervine Anna. Despre ce tot vorbiţi? Ce s-a întâmplat?

— Will şi Chase sunt morţi, o informez eu.

Anna îşi lasă privirea în jos. Apoi întreabă:

— Cine e Chase?

Nu s-ar putea ca toată lumea să înceteze cu pusul atâtor întrebări afurisite? Sau, cel puţin, nu s-ar putea să răspundă altcineva la ele?

— E unul dintre tipii care l-a ajutat pe Mike să mă păcălească, în noaptea… El a fost celălalt de lângă fereastră.

— Ah.

Când vede că nu mă grăbesc să continui, Thomas îi povesteşte Annei totul. Carmel se crispează la partea sângeroasă. Thomas se scuză din priviri, dar vorbeşte mai departe. Anna ascultă, urmărindu-mi reacţiile.

— Cine-ar putea să facă una ca asta? întreabă Carmel, furioasă. Aţi atins ceva? V-a văzut cineva?

Îşi plimbă privirea de la Thomas la mine şi înapoi.

— Nu. Am purtat mănuşi şi nu cred să fi mişcat ceva cât timp am fost acolo, îi răspunde Thomas.

Amândoi au vocile egale, chiar dacă un pic repezite. Se concentrează asupra aspectelor practice, iar asta îmi uşurează sarcina. Dar nu pot să-i las pe ei. Nu înţeleg ce se petrece aici şi avem nevoie să descoperim. Ei trebuie să ştie totul, sau cel puţin atât cât suport să le povestesc.

— Era foarte mult sânge, adaugă Thomas, cu o voce firavă. Cine-ar putea să facă una ca asta? De ce-ar vrea cineva…?

— Nu e vorba despre *cineva,* nu tocmai. Mai degrabă, despre *ceva,* îl corectez, şi dintr-odată mă simt istovit.

Spătarul canapelei îmbrăcată în praf arată fantastic. Mă sprijin de el.

— Despre „ceva”? se miră Carmel.

— Mda. O creatură. Nu e o persoană. Nu mai e. E aceeaşi creatură care l-a dezmembrat pe tipul din parc, adaug, înghiţind în sec. Urmele de muşcături au fost probabil camuflate. Păstrarea probelor sub cearşaf. N-au dat sfoară în ţară. De-asta nu mi-am dat seama mai devreme.

— Urme de muşcături, repetă Thomas, în şoaptă, făcând ochii mari. Aşa ceva erau? Dar nu se poate. Erau prea mari: se vedeau hălci enorme sfâşiate.

— Am mai văzut aşa ceva, spun. Staţi. Nu e adevărat. Nu le-am văzut niciodată, în realitate. Şi nu ştiu ce caută aici, acum, după zece ani.

Carmel ciocăneşte absentă în podea cu vârful bâtei ei din aluminiu; sunetul se aude ca un clopot dezacordat prin casa goală. Fără să spună nimic, Anna se duce spre ea şi-i ia bâta, pe care o pune pe canapea.

— Scuză-mă, şopteşte ea, ridicând din umeri spre Carmel, care-şi încrucişează braţele pe piept şi ridică, la rândul ei, din umeri.

— Nu-i nimic. Nici măcar nu-mi dădeam seama ce fac. Şi… scuză-mă pentru, ştii tu, lovitura de adineauri.

— Nu m-a durut, îi răspunde Anna, oprindu-se lângă mine. Cassio, tu ştii ce e creatura aia.

— Când aveam şapte ani, tata s-a dus după o fantomă, în Baton Rouge, în Louisiana, povestesc, privind în jos, spre podea, spre picioarele Annei. Nu s-a mai întors niciodată. L-a dat gata.

Anna îşi pune o mână pe braţul meu.

— A fost vânător de fantome, ca tine, zice ea.

— Ca toţi strămoşii mei, o completez. A fost la fel ca mine, şi mai bun ca mine.

Gândul că fantoma care mi-a asasinat tatăl e aici îmi face capul să se învârtească. Nu trebuia să se întâmple aşa. Trebuia să mă duc eu după ea. Trebuia să fiu pregătit, să am toate uneltele, trebuia s-o vânez până în fundul

pământului.

— Dar chiar şi-aşa l-a omorât, închei.

— Cum l-a omorât? mă întreabă Anna, încetişor.

— Nu ştiu, îi răspund, constatând că-mi tremură mâinile. Altădată, credeam că s-a întâmplat din cauză că n-a fost atent. Sau că a fost luat prin surprindere. Până şi ideea asta mi-a trecut prin cap, că deodată n-a mai funcţionat cuţitul, că după un anumit timp încetează, pur şi simplu, să funcţioneze pentru tine, când îţi vine sorocul. Am crezut că, poate, eu am fost autorul. Că l-am omorât doar prin faptul că am crescut în vârstă şi eram pregătit să-i iau locul.

— Nu e adevărat, protestează Carmel. E o prostie.

— Mda, bine, poate că e, poate că nu. Când ai şapte ani şi-ţi moare tatăl şi trupul îi arată de parcă ar fi fost pus pe masă ca gustare pentru o haită de tigri siberieni afurisiţi, îţi trec prin minte foarte multe porcării prosteşti.

— A fost mâncat? vrea să ştie Thomas.

— Mda. A fost mâncat. I-am auzit pe poliţişti vorbind. Bucăţi mari luate din el, exact cum au fost luate din Will şi din Chase.

— Asta nu înseamnă neapărat că e acelaşi lucru, raţionează Carmel. E un fel de coincidenţă mai mare, nu? După zece ani?

Nu răspund nimic. N-am cum s-o contrazic.

— Aşa că e posibil să fie altceva, îşi dă cu părerea Thomas.

— Nu. Asta e. E aceeaşi. Ştiu că e.

— Cas, insistă el. Cum poţi să ştii?

Îl privesc pe sub gene.

— Hei. Chiar dacă nu sunt eu vrăjitor, în meseria asta există şi câteva şpiluri. Pur şi simplu ştiu, bine? Şi, din experienţa mea, pot să-ţi spun că nu există chiar vagoane de fantome mâncătoare de carne.

— Anna, întreabă Thomas, pe un ton delicat, tu n-ai mâncat niciodată nimic?

— Nimic, răspunde ea, scuturând din cap.

— În plus, continui eu, aveam de gând să mă duc după

ea. Totdeauna am avut intenţia. Numai că, de data asta, chiar mă întorceam acolo. Arunc o privire spre Anna. Adică, aşa credeam, că aş putea să mă duc. De îndată ce terminam aici. Poate că a ştiut.

— Şi a venit după tine, completează Anna, absentă.

Mă frec la ochi, gândindu-mă. Sunt epuizat. Mocăit de-a binelea. Ceea ce n-are nicio noimă, pentru că azi-noapte am dormit ca un bolovan, probabil pentru prima dată de o săptămână încoace.

Şi deodată mi se face lumină.

— Coşmarurile, exclam. Au fost mai rele de când am ajuns aici.

— Ce coşmaruri? se miră Thomas.

— Credeam că sunt doar vise. Cineva, aplecându-se peste mine. Dar, în tot acest timp, trebuie c-a fost ca o prefigurare.

— Ca o ce? întreabă Carmel.

— Ca un psihopomp[58], sau cam aşa ceva. Vise profetice. Vise prevestitoare. Un avertisment.

Vocea aia hârâită, reverberată din ţărână şi trecută prin bâzâitul unui joagăr. Accentul, aproape Cajun, aproape caraib.

— Şi mai era mirosul, adaug, strâmbând din nas. Un fel de fum dulce.

— Cas, exclamă Anna, şi pare alarmată. Am simţit miros de fum când am fost tăiată cu pumnalul tău. Tu mi-ai zis că era, probabil, doar amintirea tutunului din pipa lui Elias. Dar dacă n-a fost?

— Nu, mă împotrivesc eu. Nu înţeleg ce spui. Nu se poate să fie vreo legătură între pumnal şi creatura aia.

Dar, chiar în timp ce-mi rostesc cuvintele, îmi amintesc unul dintre coşmarurile mele. *Ai pierdut pumnalul,* asta mi-a zis chestia aia. *L-ai pierdut,* a zis, cu vocea aia ca de plante în putrefacţie şi lame de ras.

Frica mi se urcă pe spinare sub forma unor degete îngheţate. Creierul meu încearcă să stabilească o

[58] Personaj mitologic care conducea sufletele morţilor spre lumea cealaltă, identificat, după caz, cu Caron, Apolo sau Orfeu.

conexiune, pipăind cu prudenţă, dendrită scotocind după dendrită. Creatura care l-a omorât pe tata a fost voodoo. Măcar atât am ştiut totdeauna. Şi ce anume înseamnă voodoo, în esenţă?

Există ceva aici, o informaţie aflată imediat dincolo de unde poate să bată lumina. Are de-a face cu ceva din ce mi-a zis Morfran.

Carmel ridică mâna, ca la şcoală.

— Vocea raţiunii, zice ea. Orice ar fi creatura aia, şi orice legătură ar putea să aibă, sau să nu aibă, cu cuţitul, sau cu Cas, sau cu tatăl lui Cas, a omorât cel puţin doi oameni şi a mâncat o bună parte din ei. În consecinţă, ce facem?

Tăcerea se aşterne peste încăpere. Eu nu sunt bun de nimic fără cuţitul meu. Şi n-am de unde să ştiu dacă nu cumva creatura l-o fi luat de la Will, ceea ce ar însemna că i-am vârât pe Thomas şi pe Carmel într-o enormă încurcătură.

— Dar n-am cuţitul, bâigui.

— Nu începe cu asta, mă apostrofează Anna, îndepărtându-se iute de mine. Arthur, şi fără Excalibur, tot Arthur a fost.

— Da, intonează Carmel. Poate că n-om avea noi pumnalul ăla, dar, dacă nu mă-nşel, o avem pe *ea,* zice, făcând semn cu capul spre Anna, iar asta înseamnă ceva. Will şi Chase sunt morţi. Ştim ce anume a fost de vină. Noi am putea să fim următoarele victime. Aşa că, haideţi naibii să ne repliem şi să facem ceva!

La un sfert de oră după asta, suntem toţi în Tempo. Toţi patru: Thomas şi cu mine în faţă, Carmel şi Anna în spate. De ce n-am luat mai încăpătorul, mai fiabilul şi mai puţin bătătorul la ochi Audi al lui Carmel, e mai presus de puterea mea de înţelegere, dar aşa se-ntâmplă când cloceşti un plan în cincisprezece minute. Doar că nu e mare scofală de plan, fiindcă nu ştim cu adevărat ce s-a petrecut. Adică, avem bănuieli – eu am mai mult decât o bănuială –, dar cum am putea să alcătuim un plan când nu ştim ce anume e creatura asta şi nici ce vrea?

Aşa că, în loc să ne batem capul cu ceea ce nu ştim, pornim după ceea ce ştim. Mergem să-mi găsim pumnalul. O să-i dăm de urmă prin mijloace magice, lucru care, după cum mă asigură Thomas, e fezabil, cu ajutorul lui Morfran.

Anna a insistat să vină cu noi, deoarece, cu toată replica ei despre mine şi regele Arthur, ştie, cred eu, că sunt în mare măsură lipsit de apărare. Şi nu ştiu cât de bine cunoaşte ea legendele, însă Arthur a fost omorât de o fantomă din trecutul lui la care nu se aştepta. Nu e tocmai comparaţia cea mai favorabilă. Înainte de a ieşi din casă, am avut o scurtă discuţie despre încercarea de a ne născoci ceva alibiuri, pentru când îi vor descoperi poliţiştii pe Will şi pe Chase. Însă tema a fost repede abandonată. Pentru că, pe bune, când e posibil să fii mâncat în următoarele câteva zile, cui naiba îi mai pasă de alibiuri?

Am o senzaţie bizară, de elasticitate, în musculatură. În ciuda tuturor celor întâmplate – moartea lui Mike, vederea modului în care a fost omorâtă Anna, uciderea lui Will şi a lui Chase, conştiinţa faptului că fantoma care mi-a asasinat tatăl e acum aici, poate încercând să mă omoare pe mine – mă simt foarte bine. N-are niciun sens, ştiu. Totul e cu fundu-n sus. Şi eu tot mă simt foarte bine. Mă simt aproape în siguranţă, împreună cu Thomas, cu Carmel şi cu Anna.

Când ajungem la prăvălie, îmi trece prin minte că ar trebui s-o anunţ pe mama. Dacă într-adevăr e vorba despre creatura care l-a ucis pe tata, ea trebuie să afle.

— Staţi, le zic, când să coborâm toţi din maşină. Ar trebui s-o sun pe mama.

— Dar nu mai bine te duci s-o iei? îmi propune Thomas, întinzându-mi cheile. Poate ne-ar fi de ajutor. Putem să începem şi fără tine.

— Mersi, îi zic şi mă urc la volan. Mă întorc cât pot de repede.

Cât ai clipi, Anna îşi strecoară piciorul palid peste spătarul scaunului din dreapta şi se trânteşte pe el.

— Merg cu tine.

N-am de gând s-o contrazic. Mi-ar prinde bine compania

ei.

Pornesc maşina în marşarier şi conduc mai departe. Anna nu face altceva decât să privească arborii şi clădirile pe lângă care trecem. Presupun că peisajul i s-o părea interesant, dar aş vrea să spună ceva.

— Te-a durut când te-a lovit Carmel? o întreb, numai ca să nu tac.

— Nu fi caraghios, îmi răspunde ea, zâmbind.

— A fost totul în regulă în casă?

Pe chip îi apare o rigiditate care sigur e deliberată. Ea e mereu foarte imobilă, însă am senzaţia că mintea ei e într-un fel ca un rechin, răsucindu-se şi înotând, iar eu n-am reuşit să zăresc vreodată decât o frântură din aripioara dorsală.

— Ele continuă să mi se arate, răspunde, prudentă. Dar sunt încă slabe. În rest, n-am făcut decât să aştept.

— Să aştepţi ce? o întreb.

Vă rog să nu mă judecaţi. Uneori, să faci pe prostul e singura variantă care-ţi e la îndemână. Din nefericire, Anna nu urmăreşte mingea. Aşa că eu conduc şi-mi stă pe vârful limbii să-i spun că nu trebuie să fac ce gândeşte ea. Eu am o viaţă extrem de ciudată, iar Anna s-ar potrivi foarte bine în ea. În loc de toate astea, îi zic:

— Tu n-ai avut de ales.

— N-are importanţă.

— Cum se poate să nu aibă?

— Nu ştiu, dar n-are, răspunde ea, dar o prind cu coada ochiului că zâmbeşte. Mi-aş fi dorit să nu trebuiască să te afecteze, îmi mărturiseşte.

— Serios?

— Normal. Crede-mă, Cassio. Nu mi-am dorit niciodată să fiu un personaj atât de tragic.

Casa noastră e în vârful unui deal. Spre marea mea uşurare, maşina mamei e parcată în faţă. Aş putea să continui conversaţia asta. Aş putea să contraatac, am putea să discutăm în contradictoriu. Dar nu vreau. Vreau s-o las baltă şi să mă concentrez la problema imediată. Poate că n-o să mai fiu nevoit vreodată să mă ocup de asta.

Poate c-o să se schimbe ceva.

Opresc pe alee şi coborâm, dar când urcăm treptele verandei, Anna începe să adulmece. Mijeşte ochii, ca şi cum ar durea-o capul.

— Aoleu, exclam. Corect. Scuză-mă. Am uitat de descântec, îi zic, ridicând din umeri fără vlagă. Ştii, câteva plante şi incantaţii, după care nimic din ce e mort nu-ţi mai intră pe uşă. E mai sigur.

Anna îşi încrucişează braţele pe piept şi se reazemă de balustradă.

— Înţeleg, îmi zice. Du-te şi ad-o pe mama ta.

Înăuntru, o aud pe mama zumzăind o melodioară pe care n-o ştiu, probabil una compusă chiar de ea. O văd trecând în bucătărie prin intrarea în formă de arcadă, cu ciorapii alunecându-i pe podeaua din lemn de esenţă tare şi şnurul puloverului atârnându-i în urmă, pe jos. Mă duc şi-l apuc.

— Hei! exclamă ea, privindu-mă iritată. N-ar trebui să fii la şcoală?

— Ai noroc că am fost eu şi nu Tybalt, ripostez. Altfel, puloverul ăsta al tău ar fi fost deja zdrenţe.

Pufneşte oarecum spre mine şi-şi leagă şnurul în jurul taliei, acolo unde-i e locul. În bucătărie miroase a flori şi a curmal japonez. E un miros cald, hibernal. Îşi prepară o nouă şarjă de potpourri Fii Binecuvântat, aşa cum procedează în fiecare an. Se vinde extraordinar de bine pe internet. Dar cam trag de timp.

— Şi? mă îmboldeşte ea. N-ai de gând să-mi spui de ce nu eşti la şcoală?

Trag aer adânc în piept.

— S-a întâmplat ceva.

— Ce?

Tonul îi e aproape plictisit, ca şi cum se cam aşteaptă la exact acest soi de veşti rele. Probabil că ea mereu se aşteaptă la veşti rele, de un fel sau de altul, ştiind cu ce mă ocup.

— Ei bine?

Nu ştiu cum să i-o spun. Ar putea să aibă o reacţie exagerată. Dar există aşa ceva, într-o astfel de situaţie?

Acum deja privesc un chip de mamă foarte îngrijorat şi agitat.

— Theseus Cassio Lowood, ai face bine să spui totul imediat.

— Mamă, o previn eu, numai să nu te sperii.

— Să nu mă sperii? strigă, deja cu mâinile în şolduri. Ce se petrece? Simt vibraţii extrem de ciudate aici!

Fără să-şi desprindă privirea de mine, se duce cu paşi mari în bucătărie şi porneşte televizorul.

— Mamă, exclam eu, cu un geamăt, dar e prea târziu!

Când ajung lângă ea, în faţa televizorului, văd fulgerând luminile intermitente ale maşinilor poliţiei, iar într-un colţ, fotografiile de la şcoală ale lui Will şi Chase. Aşadar, vestea s-a aflat. Poliţiştii şi reporterii probabil că s-au revărsat pe peluza din faţa casei ca furnicile pe o coajă de pâine, gata s-o prefacă în fărâme şi s-o transporte pentru consum.

— Ce-i asta? zice ea, ducându-şi mâna la gură. Of, Cas, i-ai cunoscut pe băieţii ăştia? Of, ce îngrozitor! De-asta nu eşti la şcoală? Au închis-o pentru ziua de azi?

Se străduieşte din răsputeri să nu mă privească în faţă. Mă bombardează cu întrebările astea banale, însă ştie care e adevărul. Şi nu se poate păcăli nici măcar pe ea însăşi. După vreo alte câteva secunde, închide televizorul şi clatină încet din cap, încercând să prelucreze informaţiile.

— Povesteşte-mi ce s-a întâmplat.

— Nu prea ştiu cum.

— Încearcă.

Aşa şi fac. Las deoparte cât de multe amănunte pot. În afara rănilor provocate de muşcături. Când ajung să-i povestesc despre ele, respiraţia i se opreşte.

— Crezi c-a fost aceeaşi? mă întreabă. Cea care…

— Ştiu că a fost. O simt.

— Dar nu ştii.

— Mamă. Ştiu.

Încerc să-i comunic cu delicateţe toate astea.

Ea îşi ţine buzele într-atât de strânse, încât nici nu mai pot fi numite buze. Am impresia că s-ar putea să plângă,

sau cam aşa ceva.

— Ai fost în casa aia? Unde e pumnalul?

— Nu ştiu. Tu doar stai liniştită. O să avem nevoie de ajutorul tău.

Nu spune nimic. Îşi ţine o mână pe frunte şi pe cealaltă în şold. Priveşte în gol. Cuta aia adâncă de necaz sau de extremă iritare i-a apărut pe frunte.

— De ajutor, repetă încet, după care încă o dată, doar că mai tare. De ajutor.

E posibil să-i fi provocat un fel de comă din cauza supraîncărcării.

— Bine, îi zic, cu blândeţe. Tu doar să stai aici. Mă descurc eu cu asta, mamă, îţi promit.

Anna mă aşteaptă afară şi cine ştie ce s-o mai întâmpla şi acolo, în prăvălie. Parcă ar fi trecut ore cu povestea asta, deşi nu se poate să fi plecat de mai mult de douăzeci de minute.

— Fă-ţi bagajele.

— Ce?

— Ai auzit ce-am zis. Fă-ţi bagajele. În clipa asta. Plecăm.

Îşi face loc pe lângă mine şi zboară sus pe scară, probabil să înceapă cu împachetatul lucrurilor. O urmez, mormăind. N-avem timp pentru asta. Ea trebuie să se calmeze şi să-şi vină în fire. N-are decât să-mi strângă ea lucrurile şi să le arunce în cutii. Poate să le şi urce în dubă. Dar trupul meu nu pleacă de-aici până când nu dispare fantoma asta.

— Mamă, îi zic, urmărindu-i puloverul cu trenă până în camera mea. Nu vrei să termini cu aiurelile? Eu nu plec nicăieri.

Mă întrerup brusc. Eficienţa ei e inegalabilă. Toate perechile mele de ciorapi sunt deja scoase din sertar şi aşezate într-un teanc ordonat pe măsuţa pentru toaletă. Până şi cei în dungi sunt puşi separat de cei uni.

— Plecăm, repetă ea, fără să se întrerupă nici măcar pentru o clipă din cotrobăitul prin camera mea. Şi dac-o să trebuiască să-ţi dau în cap şi să te târăsc leşinat afară din

casa asta, tot plecăm.

— Mamă, potoleşte-te.

— Nu-mi spune tu mie să mă potolesc!

Cuvintele ies într-un urlet stăpânit, un urlet izvorât direct din fundul stomacului ei încordat. Se opreşte şi rămâne nemişcată, cu mâinile în sertarele golite pe jumătate.

— Chestia aia mi-a omorât soţul.

— Mamă.

— N-o să mai ajungă şi la tine.

Mâinile şi ciorapii şi boxerii reîncep să zboare. Mi-aş fi dorit să nu fi început cu sertarul meu pentru lenjerie intimă.

— Trebuie s-o opresc.

— Lasă asta în seama altcuiva, se răsteşte ea. Trebuia să-ţi fi spus asta mai devreme; trebuia să-ţi fi spus că asta nu e *datoria* ta, nici dreptul din naştere, nici orice altceva de genul ăsta, după ce-a murit tatăl tău. Alţi oameni pot să se ocupe de asta.

— Nu prea mulţi alţi oameni, îi zic.

Începe să mă enerveze. Ştiu că nu asta vrea, dar simt că-i dezonorează memoria tatălui meu.

— Şi nu de data asta, adaug.

— Nu trebuie s-o faci.

— E alegerea mea, exclam, pierzând lupta cu menţinerea tonului coborât. Dacă plecăm, o să ne urmărească. Şi dacă n-o nimicesc, o să mănânce oameni. Nu pricepi? În sfârşit, îi spun ceea ce am păstrat mereu secret: Asta e ceea ce am aşteptat. Pentru care m-am pregătit. Am făcut cercetări despre fantoma asta încă de când am găsit crucea voodoo în Baton Rouge.

Mama închide sertarele, trântindu-le. Are obrajii roşii şi ochii umezi, sclipitori. Pare cam gata să mă gâtuie.

— Creatura aia l-a omorât, zice ea. Poate să te omoare şi pe tine.

— Mersi, ripostez, azvârlindu-mi mâinile spre tavan. Mersi pentru votul tău de încredere.

— Cas…

— Stai. Taci.

Nu se întâmplă prea des să-i spun mamei mele să tacă. De fapt, nu ştiu dacă am mai făcut-o vreodată. Dar e necesar. Pentru că există ceva în camera mea care nu are logică. Există ceva care n-ar trebui să fie aici. Îmi urmăreşte privirea şi vreau s-o văd că reacţionează, pentru că nu vreau să fiu singurul care vede asta.

Patul meu e exact aşa cum l-am lăsat. Păturile sunt mototolite şi pe jumătate trase în jos. Perna a rămas cu urma capului meu pe ea.

Iar de sub pernă se iţeşte mânerul sculptat al pumnalului tatălui meu.

N-ar trebui să fie aici. Nu se poate să fie aici. Chestia asta ar trebui să fie la kilometri distanţă, ascunsă în dulapul lui Will Rosenberg sau în mâinile fantomei care l-a asasinat. Dar când mă apropii de pat şi întind mâna, simt atingerea netedă, familiară, a lemnului în palmă. Să se unească punctele.

— Mamă, şoptesc, cu privirea fixată pe cuţit. Trebuie să ieşim de-aici.

Ea doar clipeşte spre mine, stând nemişcată ca o stană de piatră, iar prin tăcerea casei aud un scârţâit neregulat pe care nu-l recunosc.

— Cas, şopteşte mama. Uşa podului.

Uşa podului.

Sunetul şi cuvintele îmi provoacă o mâncărime undeva, în adâncul minţii. Are legătură cu ceva din ce-a zis mama despre ratoni, ceva din felul în care s-a căţărat Tybalt pe mine în ziua în care ne-am mutat aici.

Tăcerea e îmbolnăvitoare: amplifică orice zgomot, aşa că în clipa în care aud un râcâit distinct, ştiu că aud cum scara rabatabilă e lăsată să lunece în jos, spre podeaua de pe hol.

Douăzeci şi unu

Mi-ar plăcea să pot pleca în clipa asta. Mi-ar plăcea foarte mult să pot pleca în clipa asta. Părul mi s-a zbârlit la ceafa şi dinţii mi-ar clănţăni dacă nu i-aş ţine atât de tare încleştaţi. Dacă mi s-ar da de ales între a lupta şi a zbura, aş alege să mă arunc pe fereastră, fie că am cuţitul în mână, fie că nu. În loc de asta, mă întorc şi pivotez mai aproape de mama, postându-mă între ea şi uşa deschisă.

Zgomote de paşi vin dinspre scară, iar inima mea n-a bătut niciodată atât de tare. Nările mele captează mirosul de fum dulceag. *Rămâi ferm pe poziţie,* e ceea ce gândesc. După ce s-o termina cu asta, pot să şi vomit. Presupunând, fireşte, c-o să mai fiu în viaţă.

Ritmul paşilor, sunetul a ceea ce o coborî scara, ne aduce pe amândoi, pe mine şi pe mama, neîntrerupt, spre momentul în care vom face pipi pe noi. Nu se poate să ne lăsăm prinşi în dormitorul ăsta. Cât de mult mi-aş dori să nu fi fost aşa, dar este. Trebuie să ajung pe hol şi, de-acolo, să încerc s-o aduc şi pe mama până la scara care duce spre parter, înainte de a ne fi blocată calea de scăpare de creatura aia, indiferent ce-o fi. O apuc de mână. Scutură din cap cu violenţă, dar o trag după mine, înaintând pas cu pas spre uşă, ţinând pumnalul în faţa noastră ca pe o lanternă.

Anna. Anna, hai, dă buzna în casă. Anna, vino să salvezi situaţia… dar e o prostie. Anna e naufragiată pe blestemata aia de verandă din faţă, şi cum ar fi dacă eu aş muri aici, sfâşiat în bucăţele şi mestecat ca un cotlet de porc din cauciuc, în timp ce ea stă, neputincioasă, afară?

OK. Încă două respiraţii profunde şi ieşim pe hol. Poate trei.

Când mă pun în mişcare, obţin o vedere limpede a scării de la pod, dar şi a creaturii care coboară pe ea. Nu vreau

să văd asta. Toată pregătirea şi toate fantomele, toate instinctele viscerale şi toate aptitudinile zboară direct pe fereastră. Privesc ceea ce mi-a asasinat tatăl. Ar trebui să fiu turbat de furie. Ar trebui să mă avânt la atac. În loc de toate astea, sunt îngrozit.

E cu spatele spre mine, iar scara rabatabilă e suficient de departe, spre est, faţă de scara principală, ca să putem ajunge la cea din urmă înaintea creaturii, atât timp cât continuăm să ne deplasăm. Şi atât timp cât ea nu se întoarce şi nu ne atacă. De ce mă gândesc la toate astea? În plus, nu pare înclinată să ne atace. În timp ce ne strecurăm fără zgomot spre scara principală, atinge podeaua şi chiar se opreşte ca să împingă scara înapoi în sus, cu un brânci slab.

Ajung în capătul de sus al scării şi mă opresc, întorcându-mă astfel încât să coboare mama prima. Personajul de pe hol nu pare să ne fi observat. Doar se leagănă întruna, de colo-colo, cu spatele spre mine, de parcă ar asculta cine ştie ce muzică moartă.

Poartă o haină de culoare închisă, strânsă pe corp, un fel de haină lungă de costum. Ar putea să fie un negru prăfuit sau chiar un verde închis, nu pot să-mi dau seama. În creştetul capului are un cuibar de cozi rasta, răsucite şi lipite, unele pe jumătate putrede, pe cale să cadă. Nu pot să-i văd faţa, dar pielea de pe mâini e cenuşie şi crăpată. Între degete răsuceşte ceea ce pare să fie un şarpe lung şi negru.

O împing uşor pe mama, ca să coboare mai departe pe trepte. Dacă reuşeşte să ajungă afară la Anna e în siguranţă. Încep să simt o uşoară nuanţă de bravură, doar o adiere a vechiului Cas revenită.

Apoi îmi dau seama că torn gogoşi când el se întoarce şi priveşte drept spre mine.

Ar trebui să reformulez ultima afirmaţie. Nu pot să spun cu mâna pe inimă că priveşte drept spre mine. Pentru că nu poţi să fii niciodată sigur că cineva, sau ceva, priveşte drept spre tine când pleoapele acelui cineva, sau ceva, au fost cusute.

Şi sunt cusute. N-am cum să mă înşel în privinţa asta. Sunt cusături mari, zigzagate, cu fir negru, peste pleoape. De asemenea, n-am cum să mă înşel afirmând că el mă poate vedea. Mama se exprimă în numele amândurora când scoate un mic „O” scheunat.

— Cu plăcere, rosteşte cu vocea aia a lui, vocea coşmarurilor mele, de parcă ar mesteca piroane ruginite.

— N-am pentru ce să-ţi mulţumesc, mă stropşesc eu, iar el îşi lasă capul într-o parte.

Nu mă-ntrebaţi de unde ştiu, dar ştiu că se holbează la cuţitul meu. Porneşte spre noi, netemător.

— Poate că eu ar trebui să-ţi mulţumesc, atunci, zice şi apare accentul.

În loc de „să-ţi” e „să-zi”. „Mulţumesc” e „mulzumesc”.

— Ce cauţi aici? îl întreb. Cum ai ajuns aici? Cum de ai trecut de uşă?

— Am fost aici tot timpul, zice el şi văd că are dantura de un alb sclipitor.

Gura nu îi e mai mare decât a unui bărbat obişnuit. Şi-atunci, cum de poate să lase urme atât de imense?

Acum zâmbeşte, cu bărbia înălţată. Are un fel greoi de a se deplasa, aşa cum e cazul multor fantome. Ca şi cum le-ar înţepeni membrele sau ca şi cum le-ar putrezi ligamentele. Abia atunci când se mişcă pentru a ataca îţi dai seama că le vezi cu adevărat. Eu nu mă las păcălit.

— E imposibil, îi zic. Descântecul te-ar fi ţinut afară.

Şi nici gând să fi dormit atâta timp în aceeaşi casă cu asasinul tatălui meu. Că a fost chiar deasupra mea, urmărind şi ascultând.

— Descântecele care ţin morţii afară nu sunt de niciun folos dacă morţii sunt deja înăuntru, spune el. Vin şi plec când vreau. Aduc înapoi lucrurile pe care le pierd băieţii proşti. Şi de atunci am tot stat în pod, mâncând pisici.

Am tot stat în pod, mâncând pisici. Şi abia acum privesc cu mai multă atenţie şarpele negru pe care şi-l tot împleteşte printre degete. E coada lui Tybalt.

— Jigodia naibii… mi-ai mâncat motanul! urlu.

Şi mersi, Tybalt, pentru acest ultim serviciu, pentru

acest flux de adrenalină stârnit de furie.

Tăcerea e umplută deodată de zgomotul unor bubuituri. Anna m-a auzit urlând şi bate în uşă, întrebându-mă dacă am păţit ceva. Capul fantomei se smuceşte în toate direcţiile ca un şarpe, într-o mişcare nefirească, tulburătoare.

Mama nu ştie ce se-ntâmplă. Ea nu ştie că Anna e afară, aşa că începe să se agaţe de mine, neştiind de ce trebuie să se teamă mai tare.

— Cas, ce-i asta? mă întreabă. Cum o să ieşim de-aici?

— Nu te îngrijora, mamă, îi zic. Nu-ţi fie teamă.

— Fata pe care-o aşteptăm e chiar la intrare, zice el şi-şi târşâie picioarele înainte.

Mama şi cu mine mai coborâm o treaptă.

Îmi ridic mâna peste balustradă. Pumnalul scânteiază şi-l readuc la nivelul ochilor.

— Tu să nu te apropii de ea.

— Ea e cea pentru care am venit noi aici, zice.

Scoate un zgomot moale, de foşnet sec, atunci când se mişcă, de parcă trupul nu i-ar fi decât o iluzie, iar el n-ar fi mai mult decât vreo câteva veşminte goale.

— *Noi* n-am venit pentru nimic, mă răstesc. *Eu* am venit ca să nimicesc o fantomă. Şi am de gând să-mi încerc şansa.

Mă avânt înainte, simţind cum pumnalul meu spintecă aerul, vârful lui argintiu doar atingându-i nasturii din faţă.

— Cas, nu! strigă mama, încercând să mă tragă înapoi de un braţ.

Ar fi cazul să înceteze. Ce crede ea că am făcut în tot acest timp? Am întins capcane complicate, folosind arcuri, placaj şi un şoarece pe o roată? Aici e luptă corp la corp. La asta mă pricep eu.

Între timp, Anna bate tot mai tare în uşă. Probabil că s-a ales cu o migrenă stând atât de aproape de casă.

— Pentru asta eşti tu aici, băiete, şuieră el şi se avântă spre mine.

Dar pare o lovitură dată fără tragere de inimă şi mă ratează cu un kilometru. Nu cred că a ratat-o din cauza

chestiei ăsteia cu pleoapele cusute. Doar vrea să se joace cu mine. Iar un alt indiciu e faptul că râde.

— Sunt curios cum o să te duci, îi zic. Sunt curios dac-o să te chirceşti sau o să te topeşti.

— N-o să fac niciuna dintre astea, răspunde, încă zâmbind.

— Şi dacă-ţi retez un braţ? îl întreb, în timp ce urc în salturi treptele, retrăgându-mi cuţitul şi apoi spintecând cu el într-un arc tăios.

— O să te omoare el singur!

Mă loveşte în piept şi, laolaltă cu mama, mă dau de-a berbeleacul pe trepte. Doare. Rău. Dar cel puţin el nu mai râde acum. La drept vorbind, cred că am reuşit în sfârşit să-l scot din sărite. O pun pe picioare pe mama.

— Eşti bine? N-ai nimic rupt? o întreb şi ea face semn din cap că nu. Du-te spre uşă, o îndemn.

În timp ce ea se îndepărtează în grabă, mă ridic şi eu. El coboară treptele fără să mai dea vreun semn din acea clasică înţepeneală fantomatică. E la fel de sprinten ca oricare tânăr viu.

— E posibil chiar să te evapori, să ştii, îi zic, pentru că n-am fost niciodată capabil să-mi ţin gura asta afurisită. Dar, personal, sper să explodezi.

Inspiră adânc. Apoi, încă o dată. Şi încă o dată, dar nu lasă aerul să iasă. Pieptul i se umflă ca un balon, întinzându-i coastele. Chiar aud tendoanele de acolo, gata să plesnească. Dar deodată, înainte să-mi dau seama de ce se-ntâmplă, braţele i se reped spre mine şi el e drept în faţa mea. Atât de repede s-a întâmplat, încât abia dacă am văzut mişcarea. Mâna în care ţin cuţitul mi-e ţintuită de perete, iar el mă ţine de guler. Îl lovesc în gât şi în umăr cu mâna cealaltă, dar e ca atunci când o pisicuţă loveşte ghemul de lână.

Acum lasă aerul să iasă, rostogolindu-se printre buzele lui ca un fum gros şi dulceag, trecându-mi peste ochi şi pătrunzându-mi în nări, atât de puternic şi de înecăcios, încât mi se înmoaie genunchii.

De undeva, din spatele meu, simt mâinile mamei. Îmi

ţipă numele şi mă trage spre ea.

— O să mi-o dai pe mână, fiule, sau o să mori, îmi zice el şi mă lasă să cad în braţele mamei. Murdăria trupului tău te va putrezi. Mintea ţi se va scurge prin urechi.

Nu pot să mă mişc. Nu pot să vorbesc. Pot să respir, dar mai nimic altceva, şi mă simt foarte departe. Amorţit. Oarecum dezorientat. O aud pe mama ţipând şi aplecându-se spre mine, când Anna reuşeşte, în sfârşit, să scoată uşa din balamale.

— De ce nu mă iei chiar tu? o aud întrebând.

E Anna, puternica, înfricoşătoarea mea Anna. Aş vrea să-i spun să aibă grijă, că oribila creatură are destule trucuri în mânecile-i putrede. Dar nu pot. Aşa că mă îngrămădesc împreună cu mama într-o parte, urmărind meciul ăsta de şuierături printre dinţi al celor mai puternice spirite din câte-am văzut vreodată.

— Treci pragul, frumuseţe de fată, o îmbie el.

— Trece-l tu pe-al meu, ripostează ea.

Îşi încordează forţele împotriva descântecului protector; probabil că-şi simte capul tot atât de strâns în menghină cum mi-l simt eu. Un firicel subţire de sânge negru i se scurge din nas, peste buze.

— Ia cuţitul şi vino, laşule! strigă Anna. Vino încoace şi eliberează-mă din chingile astea!

El clocoteşte de furie. Ochii îi sunt îndreptaţi spre ea şi dinţii îi scrâşnesc.

— Sângele tău pe lama cuţitului meu, sau altfel băiatul ni se va alătura până dimineaţă.

Încerc să-mi înteţesc strânsoarea pe mânerul cuţitului. Numai că nu-mi simt mâna. Anna strigă altceva, numai că nu ştiu ce anume. Îmi simt urechile umplute cu vată. Nu mai aud nimic.

Douăzeci şi doi

Senzaţia e oarecum de parcă aş fi stat prea mult timp sub apă. Mi-am consumat cu nechibzuinţă tot oxigenul şi chiar dacă ştiu că suprafaţa e la o distanţă de doar câteva mişcări de braţe, nu prea pot să ajung la ea din cauza panicii sufocante. Şi totuşi, deschid ochii spre o lume înceţoşată şi iau prima gură de aer. Nu ştiu dacă gâfâi. Aşa mi se pare.

Chipul pe care-l zăresc la trezire e al lui Morfran, şi e mult prea aproape. Instinctiv, încerc să mă afund mai mult în chestia pe care zac, astfel încât să ţin barba asta stufoasă la o distanţă sigură. Buzele i se mişcă, însă nu iese niciun sunet. Tăcere deplină, nici măcar un bâzâit sau un ţiuit. Urechile mele încă n-au revenit online.

Morfran s-a retras, slavă Domnului, şi acum vorbeşte cu mama. Apoi, deodată, apare Anna, plutind în faţa ochilor mei şi aşezându-se lângă mine pe podea. Încerc să întorc capul ca să-o urmăresc cu privirea. Îşi trece degetele peste fruntea mea, dar nu spune nimic. Văd cum uşurarea îi arcuieşte colţurile buzelor.

Auzul îmi revine în chip ciudat. La început, pot să aud zgomote înfundate, iar apoi, când în sfârşit se limpezesc, nu au niciun pic de logică. Probabil, creierul meu şi-a închipuit că a fost sfâşiat în bucăţi şi acum îşi scoate antenele cu încetineală, prinzându-se de terminaţiile nervoase şi strigând peste intervalele dintre sinapse, bucuros să descopere că toate sunt încă la locurile lor.

— Ce se-ntâmplă? întreb, când tentacularul meu creier izbuteşte, în sfârşit, să-mi localizeze limba.

— Dumnezeule, frate, am crezut că te-ai ars, exclamă Thomas, apărând la marginea a ceea ce pot acum să văd că e acelaşi străvechi divan pe care m-au pus atunci când mi-am pierdut cunoştinţa atunci, în prima noapte din casa

Annei.

Sunt în prăvălia lui Morfran.

— Când te-au adus aici…, continuă Thomas, dar nu mai încheie.

Totuşi, ştiu ce vrea să zică. Îi pun o mână pe umăr şi i-l scutur uşor.

— N-am nimic, îl asigur şi mă ridic în capul oaselor cu doar o minimă sforţare. Am fost eu în belele şi mai afurisite.

Stând în celălalt capăt al încăperii, cu spatele întors spre noi toţi, comportându-se ca şi cum ar avea o grămadă de lucruri mult mai interesante de făcut, Morfran îmi întâmpină cuvintele cu un fornăit.

— N-aş crede, zice, întorcându-se spre mine; ochelarii cu ramă de metal i-au alunecat aproape până spre vârful nasului. Şi încă n-ai scăpat din „beleaua” asta. Ai fost Obeah-uit.

Thomas, Carmel şi cu mine facem simultan chestia aia pe care o faci când ţi se adresează cineva într-o altă limbă: ne privim unii pe ceilalţi, după care scoatem un „Hî?”.

— Obeah-uit, băiete, se răsteşte Morfran. Magie voodoo din Indiile de Vest. Marele tău noroc e că mi-am petrecut şase ani în Anguilla, cu Julian Baptiste. Uite cine zic eu că a fost un Obeahman adevărat.

Îmi întind membrele şi-mi îndrept spinarea. În afara unor mici neplăceri la spate şi la coaste, plus chestia cu capul care-mi pluteşte, mă simt bine.

— Am fost Obeah-uit de un Obeahman? E cam cum zic ştrumfii tot timpul, că ştrumfesc ştrumfeşte?

— Nu glumi, Cassio.

Asta a fost mama. Arată groaznic. A plâns. Detest s-o văd aşa.

— Încă nu ştiu cum de a intrat în casă, mărturiseşte ea. Mereu am fost foarte precauţi. Iar descântecul de oprire a funcţionat. Cel puţin, în cazul Annei.

— A fost un descântec grozav, doamnă Lowood, confirmă, cu bunătate, Anna. Chiar n-aş fi putut să trec niciodată pragul, oricât de mult aş fi vrut.

În timp ce rosteşte ultimele cuvinte, irisurile i se întunecă.

— Ce s-a întâmplat? Ce s-a întâmplat după ce am leşinat, sau ce-o fi fost? întreb, fiindcă deja sunt interesat să aflu.

Senzaţia de uşurare pentru faptul că n-am murit s-a risipit între timp.

— I-am zis să iasă şi să ne înfruntăm. N-a acceptat. Mi-a răspuns doar cu zâmbetul lui îngrozitor. După care a dispărut. Nu s-a mai văzut altceva decât fum, îmi povesteşte Anna, după care i se adresează lui Morfran. El ce e?

— El *a fost* un Obeahman. Ce-o fi acum, nu ştiu. Orice limitări a avut, le-a lăsat odată cu trupul pământesc. Iar acum e numai forţă pură.

— Ce anume înseamnă Obeah? intervine Carmel. Cumva sunt singura care nu ştie?

— E doar un alt echivalent pentru voodoo, zic eu, iar Morfran izbeşte cu pumnul în colţul tejghelei din lemn.

— Dacă tu asta crezi, atunci eşti ca şi mort.

— Ce tot spuneţi? îl întreb.

Mă salt pe picioare, nesigur, şi Anna mă ia de mână. Asta nu e o discuţie pe care s-o porţi stând culcat.

— Obeah înseamnă voodoo, începe el să explice. Însă voodoo nu înseamnă Obeah. Voodoo nu e mai mult decât vrăjitorie afro-caraibă. Urmează aceleaşi reguli ca şi magia practicată de noi toţi. În schimb, Obeah nu are reguli. Voodoo canalizează energie. Obeah *este* energie. Un Obeahman nu canalizează *nimic,* preia în el. El *devine* sursa de energie.

— Dar crucea… am găsit o cruce neagră, ca a dumneavoastră pentru Papa Legba.

Morfran flutură din mână, indiferent.

— Probabil că a început ca mag voodoo. Dar acum e ceva cu mult, mult mai tare. Ne-ai vârât într-un univers de rahat.

— Cum adică, v-am vârât? îl întreb. Doar nu l-am chemat eu. „Hei, tipule care mi-ai ucis tatăl, vino să ne terorizezi, pe mine şi pe prietenii mei!”

— Tu l-ai adus aici, ripostează Morfran, printre dinţi. A fost tot timpul cu tine, adaugă, privind chiorâş pumnalul din mâna mea. A mers cu autostopul pe cuţitul ăla blestemat.

Nu. *Nu.* Imposibil să se fi întâmplat aşa. Îmi dau seama de ce spune el acum, şi nu se poate să fie adevărat. Simt greutatea pumnalului: o greutate mai mare decât până acum. Sclipirea lamei lui, pe care o văd cu coada ochiului, mi se pare ascunsă şi trădătoare. Morfran îmi spune că între acest Obeahman şi pumnalul meu există o legătură.

Creierul se împotriveşte ideii, chiar dacă e conştient că Morfran are dreptate. Altfel, de ce mi-ar fi adus înapoi cuţitul? De ce ar fi simţit Anna miros de fum când a fost tăiată cu el? E legat de altceva, a zis ea. De ceva tenebros. Eu crezusem că era vorba doar de puterea intrinsecă a cuţitului.

— El mi-a omorât tatăl, mă aud spunând.

— Evident, se răsteşte Morfran. Cum crezi că a ajuns să aibă legătură cu cuţitul, mai întâi de toate?

Nu-i răspund. Morfran îmi adresează acea privire gen *pune lucrurile cap la cap, geniule.* Toţi am avut parte de aşa ceva, într-un moment sau în altul. Numai că eu abia de cinci minute am revenit din morţi, aşa că acordaţi-mi circumstanţe atenuante.

— E din cauza tatălui tău, şopteşte mama, după care, mai la obiect: Din cauză că a mâncat din tatăl tău.

— Carnea, exclamă Thomas şi în ochi i se aprind luminiţe. Priveşte spre Morfran, căutându-i aprobarea, apoi continuă. El e mâncător de carne. Carnea înseamnă energie. Combustibil. Când a mâncat din tatăl tău, i-a absorbit energia pentru el. Thomas priveşte spre pumnalul meu, ca şi cum nu l-ar mai fi văzut niciodată. Chestia pe care o numeai legătura ta de sânge, Cas. Acum are şi el o legătură cu ea. Îl alimentează.

— Nu se poate, protestez cu o voce slabă.

Thomas îmi răspunde cu acea expresie de scuză neputincioasă, încercând să-mi transmită că n-am făcut-o intenţionat.

— Ia stai, intervine Carmel. Tu spui că drăcovenia aia are acum şi bucăţi din Will şi din Chase? Ca şi cum ar duce cu ea părţi din ei?

Face o figură oripilată.

Îmi privesc pumnalul. M-am folosit de el ca să trimit pe altă lume zeci de fantome. Ştiu că Morfran şi Thomas au dreptate. Şi-atunci, cam unde naiba le-am trimis? Nu vreau să mă gândesc la asta. Chipurile fantomelor pe care le-am nimicit îmi trec fulgerător îndărătul pleoapelor închise. Le văd expresiile, derutate şi supărate, pline de suferinţă. Văd ochii înspăimântaţi ai autostopistului, care încerca să ajungă acasă, la fata lui. Nu pot afirma că am crezut că le dăruiesc odihna. Am sperat că aşa ar fi, dar n-am ştiut precis. Dar ceea ce sunt al naibii de sigur e că n-am vrut să iasă aşa.

— E imposibil, zic în cele din urmă. Cuţitul nu poate fi legat de cei morţi. El e menit să-i distrugă, nu să-i hrănească.

— Ceea ce ţii tu în mână nu e Sfântul Graal, copile, îmi atrage atenţia Morfran. Cuţitul ăsta a fost făurit acum multă vreme, cu puteri, preferabil, de mult uitate. Doar pentru că tu îl foloseşti acum în slujba binelui nu înseamnă şi că pentru asta ar fi fost făcut. Nu înseamnă că doar de asta e capabil. Indiferent ce-o fi fost pe vremea când l-a mânuit tatăl tău, acum nu mai e. Toate fantomele pe care le-ai spintecat au făcut ca fantoma asta să devină şi mai puternică. El e un mâncător de carne. Un Obeahman. Un colector de energie.

Acuzaţiile astea îmi stârnesc dorinţa de a fi din nou copil. De ce nu le zice mămica mea că sunt nişte mincinoşi mari şi urâţi? Din ăia care rod osul în ultimul hal? Însă mama rămâne tăcută, ascultând toate astea, fără să le dezaprobe.

— Spuneţi că el a fost cu mine tot timpul, concluzionez, simţind că mi se face rău.

— Spun că pumnalul e exact ca lucrurile pe care le aducem în magazinul ăsta. Că a fost cu *el,* precizează Morfran, îndreptând o privire sumbră spre Anna. Iar acum

o vrea pe ea.

— Dar de ce n-o face personal? întreb, epuizat. Doar e mâncător de carne, nu? De ce are nevoie de ajutorul meu?

— Pentru că eu nu sunt din carne, îmi explică Anna. Dacaş fi fost, eram de mult putrezită.

— Ca s-o spunem pe-a dreaptă, observă Carmel. Dar sunt de acord cu ea. Dacă fantomele ar fi din carne adevărată, atunci ar semăna mai degrabă a zombi, nu?

Încep să mă clatin lângă Anna. Camera se învârteşte uşor şi simt braţul ei încolăcindu-mi talia.

— Ce mai contează acum orice din toate astea? întreabă Anna. Avem ceva de făcut. Discuţia asta nu poate să mai aştepte?

Asta a spus-o în folosul meu. În vocea ei e o undă protectoare. O privesc recunoscător, stând alături de mine în rochia ei albă a speranţei. E palidă şi suplă, dar nimeni nu s-ar putea înşela s-o considere slabă. Pentru Obeahman, probabil pare ospăţul secolului. Vrea ca ea să fie marea lui lovitură înainte de retragere.

— O să-l nimicesc, declar.

— O să fii obligat s-o faci, mă asigură Morfran. Dacă vrei să rămâi tu viu.

Asta nu-mi sună prea bine.

— Ce tot spuneţi?

— Nu sunt specialist în Obeah. Ar fi fost nevoie de mai mult de şase ani pentru asta, cu tot cu Julian Baptiste. Dar chiar şi să fi fost, tot n-aveam cum să iau deochiul ăsta de pe tine. Pot numai să-l contracarez şi să-ţi câştig ceva timp. Dar nu prea mult. O să fii mort până-n zori dacă nu faci ce vrea el. Sau dacă nu-l distrugi.

Lângă mine, o simt pe Anna crispându-se şi-o văd pe mama ducându-şi mâna la gură şi începând să plângă.

Mort până-n zori. Bine, atunci. Nu simt nimic, nu încă, în afara unui zbârnâit scăzut, istovit, prin tot corpul.

— Ce-o să se-ntâmple cu mine, mai exact? mă interesez.

— Nu ştiu, răspunde Morfran. Ar putea să semene cu o moarte naturală, omenească, sau ar putea căpăta forma otrăvirii. În oricare caz, cred că te poţi aştepta ca unele

dintre organele tale să-şi înceteze funcţionarea în următoarele câteva ore. Afară de cazul în care-l distrugem noi pe el sau o distrugi tu pe ea.

Face semn cu capul spre Anna, iar ea îmi strânge uşor mâna.

— Nici măcar prin gând să nu-ţi treacă, îi zic Annei. N-o să fac ce vrea el. Iar chestia asta cu sinuciderea la fantome s-a cam răsuflat.

— Nu voiam să-ţi propun asta, îmi răspunde ea, înălţându-şi bărbia. Dacă m-ai distruge pe mine, rezultatul n-ar fi decât că l-ai face pe el şi mai puternic, aşa că tot s-ar întoarce şi te-ar omorî oricum.

— Şi-atunci, ce facem? se interesează Thomas.

Nu-mi face o plăcere deosebită să fiu lider. Nu prea am antrenament la asta şi mă simt mult mai confortabil când îmi risc numai pielea mea. Dar asta-i treaba. Nu e timp pentru scuze sau răzgândiri. Din mia de variante în care mi-am imaginat că s-ar desfăşura confruntarea asta, niciodată nu s-a întâmplat aşa. Şi totuşi, mi se pare frumos faptul că nu lupt de unul singur.

O privesc pe Anna.

— Lupta o vom da pe teren propriu, îi zic. Şi-o să-l tragem pe sfoară, prefăcându-ne slabi.

Douăzeci şi trei

O operaţiune mai improvizată ca asta n-am văzut în viaţa mea. Ne deplasăm într-o mini-caravană agitată, îndesaţi în maşini hodorogite care lasă în urmă dâre negre de fum prin ţevile de eşapament, întrebându-ne dac-om fi pregătiţi să facem ce naiba ne-am pus în gând să facem. Încă nu le-am explicat tactica amăgirii adversarului prin mimarea slăbiciunii. Dar cred că Morfran şi Thomas bănuiesc, cel puţin, despre ce e vorba.

Lumina începe să devină aurie, coborând pieziş spre noi şi pregătindu-se să capete culorile apusului de soare. Ne-a luat o veşnicie până să încărcăm totul în maşini: aproape jumătate din marfa ocultă a magazinului a fost îndesată în Tempoul lui Thomas şi în camioneta Chevrolet a lui Morfran. Mă tot gândesc la triburile nomade indigene şi la cum erau ele capabile să facă pachet o întreagă civilizaţie într-o oră ca să plece pe urmele cine ştie cărui bizon. Oare când au început fiinţele umane să acumuleze atâtea porcării?

Când ajungem acasă la Anna, începem să descărcăm, cărând fiecare cât poate mai mult. La asta m-am referit când am zis „pe teren propriu”. Casa mea mi se pare mânjită, iar prăvălia e aşezată mult prea aproape de restul plebei. I-am pomenit lui Morfran despre spiritele neodihnite, însă el a părut să creadă că se vor retrage toate într-un ungher întunecos, de teama prezenţei atâtor vrăjitori. Îl cred pe cuvânt.

Carmel se urcă în maşina ei Audi, care a rămas aici tot timpul, şi-şi răstoarnă geanta pentru şcoală, golind-o ca să încapă în ea mănunchiuri de plante şi sticluţe cu uleiuri. Eu mă simt bine, deocamdată. Încă îmi răsună în minte cuvintele lui Morfran, despre faptul că Obeah îmi va înrăutăţi constant starea. Începe să mă încerce o durere de

cap, localizată chiar între ochi, dar asta ar putea fi rezultatul impactului dintre mine şi perete. Dac-o să avem noroc, o să accelerăm cronologia suficient încât bătălia să fie încheiată chiar înainte ca blestemul lui să devină un factor de luat în considerare. Nu ştiu de ce folos aş mai fi dac-aş sta să mă zvârcolesc în agonie.

Încerc să gândesc pozitiv, ceea ce e ciudat, dată fiind tendinţa mea spre meditaţie deprimantă. Probabil că de vină e chestia asta pe care o încerc, de şef al haitei. Trebuie să arăt bine. Trebuie să par încrezător. Pentru că mama e îngrijorată până la punctul încărunţirii premature, iar Carmel şi Thomas sunt mult prea palizi, chiar şi pentru doi tineri canadieni.

— Tu crezi c-o să ne găsească aici? mă întreabă Thomas, în timp ce scoatem din maşina lui un sac cu lumânări.

— Eu cred că el a ştiut totdeauna precis unde sunt, îi răspund. Sau, cel puţin, a ştiut totdeauna unde e cuţitul.

Thomas priveşte înapoi peste umăr spre Carmel, care încă pune în geantă, cu precauţii, sticluţe cu uleiuri şi borcane cu chestii plutind prin ele.

— Poate că n-ar fi trebuit să le luăm, comentează el. Pe Carmel şi pe mama ta, adică. Poate c-ar fi mai bine să le trimitem undeva într-un loc sigur.

— Nu cred că există un astfel de loc, îi zic. Dar ai putea să le iei tu, Thomas. Tu şi Morfran, aţi putea să le luaţi şi să vă găsiţi vreo văgăună pe undeva. Cu voi doi laolaltă, v-aţi putea descurca în cazul vreunui soi de confruntare.

— Da, dar tu? Dar Anna?

— Păi, se pare că noi suntem cei pe care-i vrea, zic, ridicând din umeri.

Thomas îşi încreţeşte nasul, astfel încât să-şi împingă ochelarii mai sus. Apoi clatină din cap.

— Eu nu plec nicăieri. Pe lângă asta, probabil că sunt la fel de adăpostite aici ca oriunde altundeva. E posibil să intre la un moment dat în bătaia focului încrucişat, dar cel puţin nu sunt singure, ţinte imobile.

Îl privesc cu afecţiune. Expresia de pe faţa lui e una de hotărâre absolută. Thomas, categoric, nu e viteaz din fire.

Ceea ce face ca vitejia lui să fie cu atât mai impresionantă.

— Eşti un prieten bun, Thomas.

— Mda, mersi, răspunde, chicotind. Şi-acum, ai amabilitatea să mă introduci în planul ăsta care se presupune că ne-ar salva de la a fi mâncaţi?

Zâmbesc larg şi-mi întorc privirea spre maşini, unde Anna o ajută pe mama cu o mână şi duce un bax de şase sticle de apă plată Dasani cu cealaltă.

— Tot ceea ce îmi trebuie de la tine şi de la Morfran e un farmec de legare atunci când o să ajungă el aici, îi zic, continuând să privesc. Şi dacă puteţi să faceţi ceva ca să avem o momeală pentru capcană, şi asta ar fi de ajutor.

— Ar trebui să fie destul de simplu, îmi răspunde el. Există grămezi de descântece de invocare, folosite pentru atragerea energiei sau pentru atragerea persoanei iubite. Mama ta sigur ştie cu zecile. Noi doar o să le modificăm. Şi-am putea să încărcăm o funie pentru legare. Putem să modificăm şi uleiul protector al mamei tale.

Îşi ţine sprâncenele împreunate în timp ce turuie despre cerinţe şi metode.

— Ar trebui să meargă, îl aprob, cu toate că în cea mai mare măsură n-am habar despre ce tot vorbeşte.

— Mda, răspunde el sceptic. Şi-acum, dacă mi-ai putea face rost numai de unu virgulă douăzeci şi unu de gigawaţi şi de un convector temporal[59], am face treaba.

Izbucnesc în râs.

— Toma Necredinciosul. Nu mai fi atât de negativist. O să meargă.

— De unde ştii? mă întreabă.

— Pentru că aşa trebuie, declar, străduindu-mă să-mi ţin ochii larg deschişi, fiindcă durerea de cap deja devine bubuitoare.

Ne organizăm în două fronturi în casa care n-a mai văzut

[59] Aluzie la unii termeni folosiţi în descrierea maşinii cu care se putea călători în timp, din seria de filme *Back to the Future,* regizate de Robert Zemeckis şi avându-i ca protagonişti pe Michael J. Fox şi Christopher Lloyd.

atât de multă mişcare de… poate, de când e lumea. La etaj, Thomas şi Morfran întind o dâră de tămâie pisată de-a lungul capătului de sus al scării. Morfran şi-a scos propriul pumnal şi taie aerul cu el, făcând semnul pentagramei. Nu arată nici pe departe atât de bine ca pumnalul meu, pe care mi-l ţin în teaca lui din piele, atârnat cu o curea de umăr şi de-a curmezişul pieptului. M-am străduit să nu mă gândesc prea mult la ce-au zis Morfran şi Thomas despre el. E doar un obiect; nu e cine ştie ce artefact menit de la origine să fie bun sau rău. Nu are o voinţă a sa proprie. În toţi anii de când îl am, n-am ţopăit peste tot numindu-l Comoara mea. Cât despre legătura dintre el şi Obeahman, sunt al naibii de sigur că ea va fi retezată în seara asta.

La etaj, Morfran şopteşte şi se roteşte lent în cerc, în sensul invers acelor de ceasornic. Thomas ia ceva care seamănă cu o mână din lemn, cu degetele întinse, şi mătură capătul de sus al scării cu ea, apoi o lasă jos. Morfran îşi termină incantaţia; îi face un semn de încuviinţare lui Thomas, care aprinde un băţ de chibrit şi-l lasă să cadă. O dâră de flăcări albastre izbucneşte pe palierul de la etaj, apoi se stinge, scoţând fum.

— Miroase ca la un concert cu Bob Marley aici, îi zic lui Thomas când vine la parter.

— E paciuli, îmi răspunde.

— Dar mătura aia cu degete din lemn?

— Rădăcină de tătănească. Pentru siguranţa casei.

Priveşte în jur. Zăresc dincolo de privirea lui că bifează în minte elementele unei liste.

— În definitiv, ce făceaţi voi doi acolo?

— Acolo e locul din care o să facem legarea, îmi explică, făcând semn cu capul spre etaj. Şi e linia noastră de apărare. O să ermetizăm tot etajul. În cel mai rău caz, ne regrupăm acolo. El n-o să se mai poată apropia de noi. Oftează. Aşadar, presupun că ar fi cazul să încep cu pentagramele pe la ferestre.

Cel de-al doilea front face zarvă în bucătărie. E vorba despre mama, Carmel şi Anna. Anna o ajută pe mama să se descurce cu un cuptor cu lemne, în care încearcă să fiarbă

poţiuni protectoare. Receptez o boare de ape tămăduitoare cu rozmarin şi levănţică. Mama e genul „pregăteşte-te pentru tot ce e mai rău, speră în tot ce e mai bun”. Misiunea ei e să facă un farmec cu care să-l ademenească aici; asta, în afară de trasul meu pe sfoară.

Nu ştiu de ce gândesc codificat. Toate trucurile astea pentru tras pe sfoară. Până şi eu încep să mă întreb la ce mă refer. Trucul cu slăbiciunea e o păcăleală. E o strategie din box, devenită celebră datorită lui Ali[60]. Fă-ţi adversarul să creadă că pierzi. Adu-l acolo unde vrei să ajungă. Şi doboară-l.

Aşadar, în ce constă trasul pe sfoară, în cazul meu? S-o nimicesc pe Anna.

Cred c-ar trebui să mă duc să-i spun şi ei.

În bucătărie, mama toacă un fel de plante cu frunze. Pe masă e un borcan deschis, cu un lichid verde care miroase ca un amestec de castraveţi muraţi cu scoarţă de copac. Anna amestecă într-un vas de pe foc. Carmel se învârteşte prin preajma uşii care dă spre subsol.

— Ce e acolo? întreabă ea şi o deschide.

Anna se crispează şi priveşte spre mine. Oare ce-ar găsi Carmel acolo jos dacă s-ar duce? Cadavre dezorientate, umblătoare?

Probabil că nu. Apariţia acelor fantome pare să fie o manifestare a sentimentului de vinovăţie al Annei. În cazul în care Carmel ar nimeri peste ceva, probabil că n-ar fi decât vreo câteva mici puncte reci şi, din când în când, misterioase zgomote de uşi închizându-se.

— Nimic care ne-ar putea îngrijora, îi răspund, ducându-mă să închid uşa la loc. Treburile decurg destul de bine sus. Pe-aici cum merge?

Carmel ridică din umeri.

---

[60] Muhammad Ali (anterior Cassius Clay), boxer profesionist american, fost campion mondial la categoria grea. În meciul disputat în anul 1974 cu rivalul rău, George Foreman, Ali a adoptat tactica numită de el *rope-a-dope,* evitându-şi în permanenţă adversarul, care s-a văzut nevoit să alerge după el în ring şi să-şi irosească forţele cu lovituri în gol. Pe plan psihologic, tactica presupunea să-i inducă adversarului impresia că va câştiga uşor, slăbindu-i astfel vigilenţa.

— Nu sunt de cine ştie ce folos. Aici e vorba oarecum despre gătit, iar eu nu mă pricep să gătesc. Însă ele par să se descurce foarte bine. Dar cam încet, adaugă, încreţindu-şi nasul.

— Nu trebuie să te grăbeşti niciodată dacă vrei să-ţi iasă o poţiune bună, declară mama, zâmbind. Altfel, te rablageşte de tot. Iar tu ai fost de mare ajutor, Carmel. Ea a purificat cristalele.

Carmel îi zâmbeşte, însă face cu ochiul spre mine.

— Cred că mă duc să-i ajut pe Thomas şi pe Morfran, îmi zice.

După ce pleacă, îmi doresc să fi rămas. Fiind numai eu, Anna şi mama mea aici, încăperea mi se pare straniu de ticsită. Sunt lucruri care ar trebui spuse, dar nu de faţă cu mama.

Anna îşi drege glasul.

— Cred că s-a legat, doamnă Lowood, zice ea. Mai aveţi nevoie de mine pentru altceva?

Mama aruncă o privire spre mine.

— Chiar acum, nu, draga mea. Mulţumesc.

În timp ce trecem prin living spre antreu, Anna îşi lasă capul pe spate ca să zărească un pic din pregătirile de sus.

— Habar n-ai cât e de ciudat, îmi mărturiseşte. Să am atâţia oameni în casă şi să nu vreau să-i prefac în mici fărâme.

— Dar asta e o evoluţie, nu?

Anna îşi încreţeşte nasul.

— Eşti… cum a zis Carmel mai devreme? Îşi lasă privirea în jos, apoi o ridică la loc spre mine: Un măgar.

Izbucnesc în râs.

— Prinzi repede, îi zic.

Ieşim pe verandă. Îmi strâng geaca pe mine. Nu mi-am scos-o deloc; casa n-a mai cunoscut căldura de o jumătate de secol.

— Îmi place Carmel, îmi zice Anna. La început, nu mi-a plăcut.

— De ce?

Ridică din umeri.

— Am crezut că e iubita ta, mărturiseşte, zâmbind. Dar e un motiv prostesc pentru care să nu-ţi placă de cineva.

— Mda, mă rog. Cred că Thomas şi Carmel sunt pe cale să se intersecteze.

Ne rezemăm de casă şi simt putreziciunea scândurilor din spatele meu. Nu par să fie prea sigure; când mă las pe ele, am senzaţia că eu le ţin să nu cadă, în loc să fie invers.

Durerea de cap e şi mai insistentă. Pare să fie ceva de genul începutului unui junghi intercostal la maratonişti. Ar trebui să mă interesez dacă are cineva un Advil. Dar ar fi o prostie. Dacă e de natură mistică, atunci ce naiba ar putea să-mi facă un Advil?

— Începe să doară, nu-i aşa?

Mă priveşte îngrijorată. Probabil nu mi-am dat seama că mă frecam la ochi.

— N-am nimic.

— Trebuie să-l aducem încoace cât mai repede, zice ea, ducându-se până la balustradă şi venind înapoi. Cum ai de gând să-l atragi aici? Spune-mi.

— O să fac ce ţi-ai dorit totdeauna, îi zic.

Are nevoie de câteva clipe până să înţeleagă. Dacă e posibil ca o persoană să arate lezată şi recunoscătoare în acelaşi timp, atunci asta e faţa pe care a făcut-o ea.

— Nu te entuziasma atât. N-o să te omor decât un picuţ. O să fie mai degrabă ca un ritual de lăsarea sângelui.

Se încruntă.

— Crezi c-o să meargă?

— Cu toate farmecele de invocare suplimentare pregătite în bucătăria aia, aşa cred. El ar trebui să fie ca un câine din desenele animate, plutind după mirosul unei camionete pline cu hotdogi.

— Asta o să-mi slăbească puterile.

— Cât?

— Nu ştiu.

Fir-ar să fie. Adevărul e că nici eu nu ştiu. Nu vreau s-o rănesc, însă sângele e cheia. Fluxul energetic trecând prin lama cuţitului meu spre cine-ştie-unde-mama-naibii ar trebui să-l atragă ca urletul unui lup alfa. Închid ochii. Un

milion de lucruri ar putea să iasă cum nu trebuie, dar e prea târziu ca să ne mai gândim la altceva.

Durerea dintre ochi mă face să clipesc extrem de des. Îmi vlăguieşte concentrarea. Nici măcar nu ştiu dac-o să mai am suficientă forţă ca să fac tăieturile, în cazul în care pregătirile ar mai dura mult.

— Cassio. Mă tem pentru tine.

Chicotesc.

— Înţelept din partea ta, probabil.

Închid ochii strâns. Nici măcar nu e o durere acută, cu junghiuri. Ar fi de preferat, ceva cu flux şi reflux, ca să-mi pot reveni printre ele. Asta e o durere constantă şi înnebunitoare. Nu există alinare.

Ceva rece îmi atinge obrazul. Degete delicate mi se strecoară prin părul de la tâmple, dându-l spre spate. Apoi, îi simt atingerea pe buze, atât de prudentă, iar când deschid ochii, privesc drept în ai ei. Îi închid la loc şi-o sărut.

Când se termină – şi nu se termină prea repede – ne rezemăm de casă, cu frunţile împreunate. Mâinile mele sunt pe mijlocul ei. Ea încă îmi mângâie tâmplele.

— N-am crezut c-o să ajung vreodată să fac asta, şopteşte.

— Nici eu. Am crezut c-o să te nimicesc.

Anna zâmbeşte cu subînţeles. Ea crede că nu s-a schimbat nimic. Greşeşte. Totul s-a schimbat. Totul, de când am sosit eu în oraşul ăsta. Şi acum ştiu că trebuia să ajung aici. Că momentul în care i-am auzit povestea – legătura pe care am simţit-o, interesul – şi-a avut rostul lui.

Nu mă tem. În ciuda durerii arzătoare dintre ochi şi a conştiinţei faptului că o creatură vine după mine, una care ar putea cu uşurinţă să-mi smulgă splina şi s-o facă să pocnească de parcă ar fi un balon cu apă, nu mă tem. Ea e cu mine. Ea e rostul meu şi-o să ne salvăm unul pe celălalt. O să-i salvăm pe toţi. După care o s-o conving că ea trebuie să rămână aici. Cu mine.

Înăuntru se aude un mic zăngănit. Cred că o fi scăpat mama ceva pe jos prin bucătărie. Nu e mare scofală, dar o

face pe Anna să sară ca arsă şi să se îndepărteze. Mă răsucesc într-o parte şi tresar. Îmi trece prin minte că e posibil ca domnul Obeahman să fi început lucrarea de frăgezire a splinei mele ceva mai devreme. Apropo, unde e splina, în definitiv?

— Cas, exclamă Anna, întorcându-se ca să mă sprijin de ea.

— Nu pleca, îi zic.

— Nu plec nicăieri.

— Nu pleca, niciodată, îi zic, în glumă, şi ea face o faţă de parcă ar considera că e necesar să fiu strangulat.

Mă sărută din nou, iar eu nu-i mai las buzele să se desprindă; o fac să se foiască şi să izbucnească în râs şi să încerce să-şi păstreze seriozitatea.

— Hai să ne concentrăm doar la astă-seară, îmi propune.

Să ne concentrăm la astă-seară. Da, dar faptul că m-a sărutat încă o dată vorbeşte mult mai tare.

Pregătirile s-au încheiat. Eu stau întins pe spate pe canapeaua acoperită de praf, apăsându-mi pe frunte o sticlă călduţă de Dasani. Ţin ochii închişi. Lumea pare mult mai frumoasă pe întuneric.

Morfran a încercat să facă încă o purificare, sau contracarare, sau el mai ştie ce, dar nu i-a ieşit nici pe departe la fel de bine ca prima. A îndrugat incantaţii şi a scăpărat amnare, producând mici efecte pirotehnice drăguţe, apoi mi-a mânjit faţa şi pieptul cu ceva negru, de consistenţa cenuşii, care mirosea a sulf. Durerea de sub coaste s-a atenuat şi n-a mai încercat să mi se suie în cutia toracică. Durerea de cap s-a redus la o zvâcnire moderată, dar tot naşpa a rămas. Morfran a părut îngrijorat şi dezamăgit de rezultate. A zis că i-ar fi ieşit mai bine dac-ar fi avut sânge proaspăt de pui. Chiar dacă sufăr, tot mă bucur că n-a avut acces la o pasăre vie. Ce mai spectacol ar fi fost.

Îmi amintesc cuvintele rostite de Obeahman: că mintea mi se va scurge prin urechi, sau cam aşa ceva. Sper că nu s-a exprimat la propriu.

Mama stă pe canapea, la picioarele mele. Îşi ţine o mână pe glezna mea şi-o mângâie, absentă. Încă ar vrea să fugă. Absolut toate instinctele ei materne îi cer să mă ia pe sus şi s-o ştergem. Numai că ea nu e doar o mamă oarecare. E mama mea. Aşa că stă şi se pregăteşte să lupte cot la cot cu noi.

— Îmi pare rău pentru motanul tău, îi zic.

— Era motanul nostru, răspunde ea. Şi mie îmi pare rău.

— A încercat să ne prevină, meditez eu cu voce tare. Trebuia să-l fi ascultat pe ghemotocul ăla de blană. Las jos sticla cu apă. Zău că-mi pare rău, mamă. O să-mi lipsească.

Ea dă aprobator din cap.

— Vreau să te duci sus înainte să înceapă ceva, îi zic.

Ea încuviinţează din nou din cap. Ştie că nu pot să mă concentrez dacă-mi fac griji pentru ea.

— De ce nu mi-ai spus? mă întreabă. Că l-ai căutat în toţi anii ăştia? Că ţi-ai pus în gând să te duci după el?

— N-am vrut să te îngrijorez, îi zic şi mă simt oarecum ridicol. Vezi cât de bine s-au potrivit lucrurile?

Îmi îndepărtează uşor părul căzut peste ochi. Detestă faptul că mi-l las tot timpul să-mi atârne peste faţă. O încordare preocupată îi apare pe chip şi mă priveşte mai îndeaproape.

— Ce e? o întreb.

— Ai ochii galbeni, îmi zice şi-mi dă impresia că e pe cale să plângă iar.

Din altă cameră, îl aud pe Morfran înjurând.

— E ficatul, adaugă mama încet. Poate şi rinichii. Te lasă.

Ei bine, asta explică senzaţia de lichefiere pe care o am într-o parte.

Suntem singuri în living. Toţi ceilalţi s-au cam răspândit în colţurile lor desemnate. Bănuiesc că fiecare e preocupat acum cu ceva meditaţie, poate rosteşte vreo rugăciune. Cât despre Thomas şi Carmel, sper că se pupă printr-o debara. Afară, o străfulgerare de electricitate îmi atrage privirea.

— Nu e un pic cam târziu în anotimpul nostru pentru

fulgere? întreb.

Morfran răspunde din uşa bucătăriei, pe unde se tot învârteşte:

— Nu e un fulger normal. Cred că flăcăul nostru dezvoltă ceva energie.

— Ar trebui să facem descântecul de invocare, propune mama.

— Mă duc să-l caut pe Thomas, zic.

Mă salt de pe divan şi urc la etaj fără zgomot. Ajung în capătul de sus al scării şi aud vocea lui Carmel, venind dinspre una dintre fostele camere pentru oaspeţi.

— Nu ştiu ce caut eu aici, zice, şi după voce e speriată, dar şi oarecum sarcastică.

— Cum adică? o întreabă Thomas.

— Fii serios. Eu sunt Regina Balului, ce naiba. Cas e un fel de Buffy, Spaima Vampirilor, tu, bunicul tău şi mama lui sunteţi toţi vrăjitori şi vrăjitoare şi aşa mai departe, iar Anna e… Anna. Eu ce caut aici? La ce sunt bună?

— Ai uitat? îi răspunde Thomas. Tu eşti vocea raţiunii. Tu te gândeşti la lucrurile pe care le uităm noi.

— Mda. Şi cred c-o să mă las omorâtă. Sunt doar eu şi bâta mea din aluminiu.

— Ba nu. N-o să fie aşa. N-o să păţeşti nimic, Carmel.

Amândoi coboară vocile, iar eu mă simt ca un pervers care trage cu urechea. N-o să-i deranjez. Mama şi Morfran pot să se descurce şi singuri cu farmecele. Îl las pe Thomas să-şi trăiască momentul. Aşa că bat încetişor în retragere pe trepte şi mă duc spre ieşire.

Sunt curios cum vor sta lucrurile după ce se vor termina toate astea. Presupunând c-o să scăpăm toţi, ce-o să se-ntâmple? Va redeveni totul aşa cum era? Va uita Carmel, până la urmă, de aventurile trăite împreună cu noi? Îi va da papucii lui Thomas şi se va întoarce la rolul ei de figură centrală la SWC? N-ar face ea una ca asta, nu-i aşa? Adică, ea tocmai m-a comparat cu Buffy, Spaima Vampirilor, aşa că părerea mea despre ea nu e la cel mai înalt nivel în clipa asta.

Când ies pe verandă, înfăşurându-mă mai strâns cu

geaca, o văd pe Anna, stând pe balustradă cu un picior ridicat. Priveşte cerul şi chipul ei, luminat de fulgere, oglindeşte în egală măsură admiraţie şi îngrijorare.

— Ciudată vreme, zice ea.

— Morfran e de părere că nu e numai vremea, îi răspund, iar ea abordează expresia de *asta mă gândeam şi eu.*

— Arăţi ceva mai bine.

— Mersi.

Nu ştiu de ce, dar mă simt intimidat. Acum chiar nu e momentul pentru aşa ceva. Mă apropii de ea şi-i cuprind mijlocul cu braţele.

Nu are pic de căldură în corp. Când îmi lipesc nasul de părul ei negru, nu simt pic de miros. Şi totuşi, pot s-o ating şi am ajuns s-o cunosc. Şi, cine ştie din ce motiv, ea poate să spună aceleaşi lucruri despre mine.

Simt o boare de ceva condimentat. Ne ridicăm amândoi privirile. Dintr-o cameră de sus, ies fuioare subţiri de fum aromat, fum care nu se destramă în vânt, ci, dimpotrivă, se extinde în mai multe degete eterice, chemând pe cineva. Descântecele de invocare au început.

— Eşti gata? o întreb.

— Mereu şi niciodată, îmi răspunde încet. Nu aşa se zice?

— Da, rostesc, cu buzele lipite de gâtul ei. Aşa se zice.

— Unde-ar trebui s-o fac?

— Undeva unde să pară, cel puţin, că ar fi o rană mortală.

— De ce nu pe interiorul încheieturii? E clasic, dacă vrei un motiv.

Anna stă jos, în mijlocul podelei. Partea interioară a braţului ei palid îmi pluteşte prin faţa ochilor afectaţi. Suntem emoţionaţi amândoi, iar sugestiile venite de la etaj nu ne ajută.

— Nu vreau să-ţi fac rău, şoptesc.

— Nu-mi faci. Nu tocmai.

E întuneric deplin, iar furtuna uscată cu descărcări

electrice se apropie constant de casa noastră de pe deal. Pumnalul meu, în mod normal atât de sigur şi neabătut, tremură şi vibrează când crestez cu el braţul Annei. Sângele ei negru ţâşneşte într-o dungă groasă, pătându-i pielea şi picurând pe scândurile prăfuite ale duşumelei, în stropi grei.

Capul mă doare de mor. Am nevoie să mi-l păstrez limpede. În timp ce privim amândoi balta de sânge, putem simţi un soi de iuţire a aerului, o oarecare forţă intangibilă care ne face părul de pe braţe şi de la ceafa să se zbârlească şi să rămână ridicat.

— Vine, anunţ, suficient de tare încât să mă poată auzi toţi, din poziţiile pe care şi le-au ocupat la etaj, privind peste balustradă. Mamă, intră într-o cameră din fund. Treaba ta s-a încheiat.

Ea n-ar vrea să se ducă, dar se supune, fără să scoată un cuvânt, chiar dacă are pe limbă cuvinte de îngrijorare şi de încurajare cât pentru un roman.

— Mi se face rău, şopteşte Anna. Şi mă atrage, ca altădată. Ai tăiat cumva prea adânc?

Mă întind spre braţul ei.

— Nu cred. Nu ştiu.

Sângele curge, ceea ce era şi în intenţia noastră, însă e foarte mult. Oare cât sânge poate să aibă o fată moartă?

— Cas, exclamă Carmel şi sesizez tonul ei alarmat.

Nu privesc spre ea. Privesc spre uşă.

Ceaţa pătrunde înăuntru de pe verandă, strecurându-se prin crăpături, înaintând ca un şarpe curios pe podea. Nu ştiu la ce m-aş fi aşteptat, însă sigur nu la asta. Cred că m-am aşteptat ca el să facă uşa să zboare din balamale şi să rămână în prag, profilat pe lumina lunii, ca un redutabil spectru fără ochi.

Ceaţa ne înconjoară. În toată splendoarea trucului nostru, îngenunchem, sleiţi, arătând înfrânţi. Numai că Anna chiar pare mai moartă decât de obicei. Planul ăsta e posibil să ne iasă pe dos.

Şi deodată ceaţa se recompune şi încă o dată îl privesc pe Obeahman, care mă priveşte la rândul lui cu ochii

acoperiţi de pleoapele cusute.

Detest să văd fantome fără ochi. Orbite goale sau globi oculari înnegurați sau ochi care, pur şi simplu, nu sunt unde ar trebui să fie… detest toate astea. Mă înspăimântă şi asta mă scoate din sărite.

De deasupra capetelor noastre, aud incantaţiile începând şi, din faţa mea, pe Obeahman râzând.

— N-aveţi decât să mă legaţi cât vreţi, zice el. Eu îmi iau ce-am venit să caut.

— Ferecaţi casa, le strig celor de sus şi mă salt în picioare. Sper că ai venit să cauţi cuţitul meu în burtă.

— Devii deranjant, observă el, dar eu nu gândesc.

Mă lupt, mă avânt, străduindu-mă să-mi păstrez echilibrul printre pulsaţiile de durere din craniu. Spintec şi răsucesc, cu toată înţepeneala din piept şi dintr-o parte a corpului.

E iute şi ridicol de agil pentru cineva fără ochi, dar în cele din urmă răzbat. Întregul trup mi se încordează ca un arc când simt muchia cuţitului strecurându-se printre coastele lui.

Sare înapoi şi-şi lipeşte o mână moartă peste rană. Triumful meu are viaţă scurtă. Până să-mi dau seama de ce se-ntâmplă, înaintează şi mă izbeşte de un perete. Nu-mi dau seama de ce m-am lovit până când nu mă preling pe el în jos.

— Legaţi-l! Slăbiţi-l! strig, dar chiar în acelaşi timp el zvâcneşte înainte ca un blestemat de păianjen şi ridică divanul de parcă ar fi unul gonflabil, apoi îl aruncă în echipa mea de descântători de la etaj.

Ei urlă la impact, dar n-am timp să mă întreb dac-or fi păţit ceva. Mă înşfacă de umăr şi mă ridică, apoi mă expediază dintr-un pumn în perete. Când aud un zgomot ca de surcele frânte, îmi dau seama că în realitate e vorba despre o întreagă grămadă de coaste de-ale mele. Poate chiar întreaga afurisită de cuşcă toracică.

— Pumnalul ăsta e al nostru, îmi rosteşte el în faţă, fumul dulceag ieşindu-i dintre gingiile râncede. E ca Obeah: e *concentrat,* deopotrivă al tău şi al meu acum, şi

al cui crezi tu că e mai tare?

Concentrat. Peste umărul lui o văd pe Anna, cu ochii înnegriţi şi trupul contorsionat, acoperit de rochia din sânge. Rana de pe braţul ei s-a întins şi ea zace într-o băltoacă unsuroasă, un pic mai lată de o jumătate de metru. Priveşte podeaua, cu o expresie absentă. Sus, la etaj, zăresc divanul aruncat şi o pereche de picioare prinsă dedesubt. În gură simt gustul propriului meu sânge. Respir cu dificultate.

Şi deodată o Amazoană apare din senin. Carmel sare de la jumătatea scării, pe lângă perete. Ţipă. Hidosul Obeahman se întoarce exact la timp cât să primească bâta din aluminiu în plină faţă, iar bâta are un efect mai mare decât la Anna, poate şi deoarece Carmel e mult mai scoasă din pepeni. Îl doboară în genunchi şi loveşte iar şi iar. Uite unde era Regina Balului care credea că n-o să facă nimic.

Nu ratez ocazia. Îi înfig pumnalul în picior, iar el urlă, dar izbuteşte să-şi strecoare braţul şi s-o apuce de gambă pe Carmel. Se aude un soi de pocnet umed şi în sfârşit înţeleg cum de e el capabil de muşcături atât de mari din oameni: are maxilarul desprins, în cea mai mare parte. Îşi afundă dinţii în coapsa lui Carmel.

— Carmel! urlă Thomas, şchiopătând în jos pe trepte.

N-o să ajungă la ea în timp util – nu îndeajuns de repede ca să-i păstreze piciorul întreg –, aşa că mă arunc eu spre Obeahman şi cuţitul meu îi pătrunde în obraz. O să-i retez tot maxilarul, jur.

Carmel ţipă şi se agaţă de Thomas, care se străduieşte s-o scape dintre colţii crocodilului. Eu îmi răsucesc cuţitul în gura lui, rugându-mă la Dumnezeu să n-o tai şi pe ea cu ocazia asta, iar el îi dă drumul, cu un plescăit umed. Întreaga casă se zguduie de furia lui.

Numai că nu e furia *lui.* Asta nu e casa lui. Şi puterile îi slăbesc. L-am crestat îndeajuns acum ca să ne luptăm într-o baltă clisoasă. Reuşeşte să mă ţintuiască de podea în timp ce Thomas o târăşte pe Carmel departe din calea lui, aşa că nu vede ceea ce văd eu, adică o rochie plutitoare, picurătoare, din sânge.

Mi-ar fi plăcut să aibă ochi, ca să pot vedea surprinderea din ei în clipa în care ea îl înşfacă din spate şi-l azvârle, cu un trosnet asurzitor, în balustradă. Anna mea s-a ridicat din băltoaca ei, înveşmântată pentru luptă, cu părul zvârcolitor şi venele negre. Rana de pe antebraţ îi sângerează încă. Nu e tocmai bine.

Îl văd pe Obeahman ridicându-se încet în picioare, pe scară. Se scutură de praf şi-şi dezgoleşte dinţii. Nu înţeleg. Tăieturile de la coaste şi de pe faţă, rana de la picior, toate astea nu mai sângerează.

— Tu crezi că poţi să mă omori cu propriul meu cuţit? mă întreabă.

Îmi întorc privirea spre Thomas, care şi-a scos geaca şi-o leagă în jurul piciorului lui Carmel. Dacă nu pot să-l distrug cu pumnalul, atunci nu ştiu ce să fac. Mai există şi alte metode de a da gata o fantomă, dar nimeni dintre cei de-aici nu le cunoaşte. Abia dacă mai pot să mă mişc. Îmi simt pieptul ca un pachet de vreascuri răzleţe.

— Nu e cuţitul tău, îi dă replica Anna. Nu şi după seara asta. Mă priveşte peste umăr şi zâmbeşte, numai un pic. Eu o să i-l dau înapoi acum, declară.

— Anna, încerc să zic, dar nu mai găsesc altceva de spus.

Sub privirea mea, sub privirile noastre, ale tuturor, ea îşi ridică pumnul, apoi loveşte cu el în podea, trimiţând aşchii şi bucăţi de lemn spart până la jumătatea distanţei către tavan. Nu-mi dau seama ce face.

Şi deodată observ uşoara lumină roşie, ca de tăciuni.

Pe faţa Annei zăresc surprindere, care se schimbă imediat într-o uşurare bucuroasă. Ideea ei fusese un bluf. Nu ştia dacă se va întâmpla ceva după ce va deschide gaura aia în podea. Dar acum, că ştie, îşi arată dinţii şi-şi încârligă degetele.

Înaintează spre Obeahman, care şuieră furios. Chiar şi când e slăbită, ea n-are egal. Cei doi schimbă lovituri între ei. Ea îi suceşte gâtul, dar numai ca să-l vadă că şi-l suceşte el la loc imediat.

Trebuie s-o ajut. Nu mai contează că propriile oase îmi

sfâşie plămânii. Mă arunc pe burtă. Folosindu-mi cuţitul ca pe un piolet de alpinist, mă ridic şi râcâi scândurile podelei.

Casa se mişcă, o mie de scânduri şi cuie ruginite se vaită dizarmonic. Şi mai sunt şi sunetele scoase de *ei,* izbindu-se unul de celălalt, zgomote suficient de dense ca să mă facă să tresar. Sunt uimit că nu se sfărâmă amândoi în bucăţele însângerate.

— Anna!

Vocea îmi e insistentă, dar slabă. Nu pot să inspir prea mult aer. Sunt încleştaţi unul de celălalt, cu grimase de sforţare pe feţe. Ea îl suceşte în stânga şi-n dreapta; el mârâie şi-şi smuceşte capul înainte. Ea se clatină înapoi şi mă vede apropiindu-mă.

— Cas! strigă, printre dinţii încleştaţi. Trebuie să ieşi de-aici! Trebuie să-i scoţi pe toţi de-aici!

— Nu te las, îi strig.

Sau, cel puţin, aşa cred, că strig. Rezervorul meu de adrenalină e aproape gol. Am impresia că luminile au început să clipească. Dar n-o las.

— Anna!

Ea ţipă de durere. Cât timp a fost atentă la mine, nemernicul şi-a scos falca din ţâţâni, iar acum şi-a prins-o de braţul ei, înfigându-şi colţii în el ca un şarpe. Vederea sângelui ei pe buzele lui mă face să urlu. Îmi trag picioarele sub mine şi mă arunc.

Îl apuc de păr şi încerc să-l azvârl de pe ea. Marginile crestăturii pe care i-am făcut-o pe faţă fâlfâie grotesc la orice mişcare. Îl tai încă o dată şi, folosindu-mi cuţitul, îi desfac fălcile, apoi ne unim toate forţele şi-l aruncăm. Se izbeşte de scara ruptă şi cade, răşchirat şi năucit.

— Cassio, trebuie să pleci *acum,* îmi zice ea. Te rog.

Praful cade peste tot în jurul nostru. Ea a făcut ceva cu casa, a deschis gaura aia care arde în podea. O ştiu, şi mai ştiu că nu mai are cale de întoarcere.

— Tu vii cu mine!

O apuc de braţ, dar să tragi de ea e ca şi cum ai încerca să tragi de o coloană de marmură. Thomas şi Carmel mă

strigă de lângă uşă, însă mie mi se pare că ar fi la o mie de kilometri depărtare. Au reuşit să iasă. Tălpile lor tropăie pe treptele verandei din faţă.

În mijlocul vacarmului, Anna e calmă. Îşi lipeşte o mână de faţa mea.

— Nu regret, îmi şopteşte.

Expresia din ochii ei e tandră.

Apoi devine dură. Mă îmbrânceşte, mă azvârle în cealaltă parte a camerei, de unde am venit. Mă rostogolesc şi simt starea oribilă în care au ajuns coastele mele. Când ridic capul, o văd pe Anna înaintând spre Obeahman, care zace încă întins cu faţa în jos acolo unde l-am aruncat noi, la picioarele scării. Îl apucă de un braţ şi de un picior. El începe să se mişte când îl târăşte spre gaura din podea.

Când îşi ridică ochii cusuţi şi vede, i se face frică. Trimite o ploaie de lovituri spre faţa şi umerii Annei, dar pumnii lui nu mai par să fie de furie. Par să fie de apărare. Mergând cu spatele, ea nimereşte gaura cu piciorul şi începe să se cufunde în ea, strălucirea focului luminându-i pulpa.

— Anna! urlu eu când casa începe cu adevărat să se zguduie.

Dar nu sunt în stare să mă ridic. Nu sunt în stare de nimic, decât s-o văd cum se cufundă tot mai mult, s-o privesc cum îl trage în jos pe Obeahman, în timp ce el ţipă strident şi se zbate, încercând să se elibereze.

Mă arunc pe burtă şi încep să mă târăsc iar. Simt gust de sânge şi de panică. Mâinile lui Thomas sunt pe mine. Încearcă să mă tragă afară, exact cum a făcut acum câteva săptămâni, prima dată când am fost în casa asta. Dar acum am impresia că au trecut ani de-atunci şi de data asta mă împotrivesc. El îmi dă drumul şi fuge spre scară, unde e mama, urlând după ajutor, în timp ce casa trosneşte. Praful face să fie mai greu de văzut, mai greu de respirat.

Anna, te rog, mai priveşte o dată spre mine. Însă ea de-abia dacă se mai vede. S-a cufundat atât de adânc, încât numai câteva fuioare de păr se mai zvârcolesc deasupra podelei. Thomas a revenit şi mă smuceşte, mă târăşte

afară din casă. Dau să-l spintec cu cuţitul, deşi nu vreau asta cu adevărat, cu toată frica ce m-a cuprins. Când mă trage peste treptele verandei, coastele îmi urlă de durere şi-mi vine să-l înjunghii de-a binelea. Numai că el şi-a atins ţelul. A reuşit să mă târască până la micul nostru grup înfrânt, de la marginea curţii. Mama îl ţine pe picioare pe Morfran, iar Carmel şontâcăie într-un picior.

— Dă-mi drumul, mârâi eu.

Sau, cel puţin, aşa cred, că mârâi. Nu pot să-mi dau seama. Nu prea pot să vorbesc.

— *Ah,* exclamă cineva.

Mă împing în mâini ca să privesc spre casă. E plină de o lumină roşie. Întreaga clădire pulsează ca o inimă, răspândindu-şi strălucirea pe cerul nopţii. Deodată, se produce o implozie, cu un zgomot oribil, pereţii absorbindu-se în ei înşişi şi prăbuşindu-se, trimiţând în sus ciuperci de praf şi aşchii şi cuie zburătoare.

Cineva mă acoperă, apărându-mă de efectele detunăturii, însă eu am vrut s-o văd. Am vrut s-o văd pe ea, pentru ultima oară.

Epilog

Nici prin gând nu v-ar trece că oamenii ar putea să creadă că toţi am ajuns să fim atât de şifonaţi – în atât de multe feluri interesante – în urma unui atac al urşilor. Mai ales când Carmel are o urmă de muşcătură care se potriveşte perfect cu rănile descoperite într-unul dintre cele mai oribile locuri ale crimei din istoria recentă. Însă niciodată nu încetează să mă surprindă ceea ce sunt dispuşi oamenii să creadă.

Un urs. Mda, sigur. Un urs a muşcat-o pe Carmel de picior, iar eu am fost azvârlit într-un copac după ce, în mod eroic, am încercat să-l iau de pe ea. La fel şi Morfran. La fel şi Thomas. Nimeni n-a fost muşcat, în afara lui Carmel, nici n-a fost zgâriat, iar mama a rămas complet nevătămată, dar, staţi puţin, se mai întâmplă lucruri din astea.

Eu şi Carmel suntem încă în spital. Ea a avut nevoie de cusături şi suportă un tratament cu vaccinuri antirabice, ceea ce e naşpa, dar e preţul plătit pentru alibiul nostru. Morfran şi Thomas nici măcar n-au fost internaţi. Eu zac într-un pat cu pieptul înfăşurat tot, încercând să respir cum trebuie ca să nu mă aleg cu o pneumonie. Mi-au luat sânge ca să-mi analizeze enzimele din ficat, pentru că atunci când am fost adus aveam încă nuanţa bananei, dar nu era nimic în neregulă. Totul funcţiona normal.

Mama şi Thomas vin să ne viziteze printr-o permanentă rotaţie şi o dată pe zi o duc pe Carmel cu scaunul rulant, ca să vedem cu toţii episodul din *Jeopardy!* Nimeni nu vrea să spună că se simte uşurat pentru că n-a fost mai rău, sau că am fost toţi norocoşi, dar ştiu că ei asta gândesc. Ei se gândesc că putea să fie mult mai rău. Poate că aşa o fi, dar eu nu vreau s-o aud. Şi, dacă aşa e, atunci au o singură persoană căreia trebuie să-i mulţumească pentru asta.

Anna ne-a menţinut pe toţi în viaţă. S-a târât, cu tot cu Obeahman, Dumnezeu ştie încotro. Mă tot gândesc la lucrurile pe care aş fi putut să le fac altfel. Încerc să-mi amintesc dacă exista vreo altă cale de a se desfăşura totul. Însă nu mă forţez prea tare, fiindcă ea s-a sacrificat pentru noi, frumoasa, nesăbuita mea fată, şi nu vreau ca sacrificiul ei să fi fost inutil.

Aud o bătaie în uşă. Îmi ridic privirea şi-l văd pe Thomas stând în prag. Apăs pe butonul patului meu Posturepedic ca să mă pot ridica în capul oaselor în întâmpinarea lui.

— Bună, zice el, trăgându-şi un scaun. N-ai de gând să-ţi mănânci jeleul?

— Urăsc naibii jeleurile verzi, îi răspund, împingând farfuria spre el.

— Şi eu. Întrebam doar aşa.

Izbucnesc în râs.

— Nu mă face să mă doară coastele, dobitocule!

Thomas zâmbeşte. Mă bucur sincer că e teafăr. Deodată, îşi drege glasul.

— Ne pare rău pentru ea, să ştii, îmi zice. Mie şi lui Carmel. Ne-a cam plăcut, chiar dacă era înfricoşătoare, şi ştim că tu…

Se întrerupe şi-şi drege glasul încă o dată.

Am iubit-o. Asta urma el să spună. Asta a ştiut toată lumea, înainte s-o ştiu eu.

— Casa era, cum să zic, dementă, continuă el. De parc-ar fi fost din filmul ăla, *Poltergeist.* Nu primul. Ăla cu bătrânul înspăimântător. Din nou, simte nevoia să-şi dreagă glasul, înainte să spună: M-am întors împreună cu Morfran, după, ca să vedem dacă a mai rămas ceva acolo. Dar nu mai era nimic. Nici măcar rămăşiţele ei de spirite.

Înghit în sec. Ar trebui să mă bucur că s-au eliberat. Dar asta înseamnă că ea s-a dus cu adevărat. Nedreptatea gândului aproape că mă sufocă pentru o clipă. În sfârşit, îmi găsesc o fată cu care chiar aş putea să fiu, poate singura fată din lume, şi am parte de ce? De două luni cu ea? Nu sunt de ajuns. După toate cele prin care a trecut ea – după toate cele prin care am trecut eu – meritam

amândoi mai mult decât atât.

Sau poate că nu meritam. În orice caz, viaţa nu funcţionează aşa. N-o interesează ce e drept sau ce e nedrept. Şi totuşi, şederea pe patul ăsta de spital mi-a dat timp din belşug pentru gândire. În ultimul timp, m-am tot gândit la o grămadă de lucruri. Majoritatea, despre uşi. Pentru că în esenţă asta a făcut Anna. Ea a deschis o uşă, de aici spre altundeva. Şi uşile pot fi făcute să se deschidă în ambele sensuri, din ce mă învaţă experienţa mea.

— Ce e atât de amuzant?

Îmi întorc privirea spre Thomas, nedumerit. Îmi dau seama că începusem să zâmbesc.

— Nimic. Doar viaţa, îi răspund, ridicând din umeri. Şi moartea.

Thomas oftează şi încearcă să zâmbească.

— Aşadar, bănuiesc c-o să te transferi în curând. Pleci să faci ceea ce faci tu. Mama ta spunea ceva despre un wendigo.

Chicotesc, apoi tresar de durere. Thomas mi se alătură, cam fără tragere de inimă. Se străduieşte cât poate să nu mă facă să mă simt vinovat pentru faptul că plec, să dea impresia că nu-i pasă dacă plec sau nu.

— Unde…, începe el, privindu-mă cu prudenţă, încercând să se exprime cât mai delicat. Unde crezi că s-a dus?

Îl privesc pe prietenul meu Thomas, îi privesc chipul sincer, cinstit.

— Nu ştiu, îi răspund încetişor, şi probabil că în ochi îmi apare o sclipire diavolească. Dar poate că tu şi cu Carmel o să mă ajutaţi să aflu.

Mulţumiri

E nevoie de foarte multe ca să scoţi în lume o povestire. Dac-ar fi să le mulţumesc tuturor celor implicaţi, aş putea umple încă o carte. Aşa că o să mă limitez. O mare parte din merite îi revin agentului meu, Adriann Ranta, şi redactorului meu, Melissa Frain. Amândoi aţi făcut ca *Anna în Veşmânt de Sânge* să fie mai puternică. Nicio carte n-ar putea râvni la susţinători mai buni. Mulţumiri le mai datorez şi lui Bill şi Mary Jarrett, proprietarii de la Country Cozy Bed and Breakfast din Thunder Bay, Ontario, pentru ospitalitatea lor şi informaţiile oferite despre localitate. Ca de obicei, mulţumiri pentru echipa de marketing, lui Susan Murray, lui Missy Goldsmith, şi fratelui meu, Ryan Vander Venter. Îi mulţumesc lui Tybalt, pentru că a fost un bun camarad, şi lui Dylan, pentru că mi-a purtat noroc.

Şi, evident, mulţumesc tuturor cititorilor, de toate tipurile, de pretutindeni. Avem nevoie de mai mulţi ca voi.